Martin Suter

Un prieten perfect

roman

HUMANITAS fiction

MARTIN SUTER

Un prieten perfect

Traducere din germană şi note de HERTA SPUHN

HUMANITAS fiction

Mamei mele

1

Mâna îi simţea obrazul, dar obrazul nu-i simţea mâna.

Fabio Rossi o lăsă să cadă din nou pe pătură, dornic să se întoarcă acolo unde se aflase cu câteva minute în urmă. În spaţiul fără simţiri, sunete, gânduri şi mirosuri.

În primul rând mirosul îl făcea să nu deschidă ochii. Mirosea a spital. Avea timp destul să afle de ce se găsea acolo.

Apoi pătrunse prin întuneric o voce.

— Domnule Rooossi, chemă vocea, venind parcă de pe celălalt mal al unui râu; de atât de departe, încât o putea ignora, fără să pară nepoliticos.

Sunetele se îndepărtară, dar mirosul persista. Devenea mai intens cu fiecare respiraţie. Încercă să respire pe gură. Dar i se păru că nu-i în stare s-o deschidă decât pe jumătate. O pipăi. Din nou aceeaşi senzaţie. Degetele îi simţeau buzele, dar buzele nu-i simţeau degetele. Gura îi era totuşi deschisă. Putea să-şi atingă dinţii. Lipsiţi de simţire şi ei, în tot cazul cei de pe partea dreaptă.

Partea stângă a feţei şi-o simţea normală. Şi partea superioară a trupului. Îşi putea mişca şi picioarele, simţea pătura pe degetele lor. Îşi pipăi braţul. Pe antebraţul stâng dădu peste un plasture, apoi peste tubul unei perfuzii.

Treptat, îl cuprindea panica. Dar tot refuza să-şi deschidă ochii. Întâi trebuia să-şi aducă aminte de ce era internat în spital.

Îşi pipăi capul. Părul de pe partea care i se părea străină îi lăsă o impresie ciudată: parcă era o căciulă. Un bandaj? Chiar şi în partea stângă era ceva în neregulă. În zona occipitală un plasture acoperea o porţiune dureroasă. Fusese operat la cap? I se extirpase o tumoră? Şi odată cu ea amintirea faptului că avusese una?

Îşi deschise brusc ochii. Încăperea era întunecată. Izbuti să distingă un tub de perfuzie, atârnând lângă pat de un suport cromat. Lângă perete era o masă, pe ea un buchet de flori, deasupra mesei un crucifix. Deasupra capului său era fixat un mâner; pe mâner era înfăşurat un cablu cu o sonerie; apăsă pe buton, tot mai speriat.

Trecu o eternitate până se deschise uşa. În lumina de neon a culoarului se ivi o siluetă care se apropie şi aprinse lampa de pe noptieră.

— Da, domnule Rossi?

Perna şi partea superioară a patului ridicată oblic îl siliră pe Fabio să-şi schimbe poziţia şi să stea pe jumătate aşezat. Femeia subţirică de lângă marginea patului era aproape în dreptul ochilor lui. Purta o bluză de bumbac albastră, largă, peste un pantalon din acelaşi material. Avea pe bluză un ecuson cu un nume pe care ochii lui Fabio deocamdată nu-l puteau descifra. Îi luă pulsul şi-l întrebă, fără să-şi ia ochii de la ceasul de pe mâna ei:

— Ştiţi unde vă aflaţi?

— Asta voiam să vă întreb eu.

— N-aveţi nicio idee?

Fabio îşi clătină cu precauţie capul, în chip de negaţie. Femeia îi lăsă liberă încheietura mâinii şi notă ceva pe fişa medicală de pe grilajul patului.

— Sunteţi internat la Secţia de neurochirurgie a Clinicii Universitare.

— De ce?

— Aveţi o rană la cap, îi răspunse, apoi examina tubul de perfuzie.

— Ce rană?

— Un traumatism cranio-cerebral. Aţi fost lovit la cap.

— Cum aşa?

Femeia zâmbi:

— Asta voiam să vă întreb eu.

Fabio închise ochii:

— De când sunt aici?

— De cinci zile.

Îşi deschise ochii din nou:

— Am fost cinci zile în comă?

— Nu, de trei zile aţi ieşit din comă.

— Nu-mi amintesc.

— Din cauza rănii de la cap.

— E chiar aşa de gravă?

— Nu. Nici fractură craniană şi nici sângerare internă.

— Şi pansamentul?

— La Secţia de terapie intensivă vi s-a aplicat o sondă de controlare a tensiunii cerebrale.

— De ce?

— La tomograf s-a constatat o contuzie a creierului şi medicul a decis să vă menţină în narcoză şi să vă supravegheze tensiunea cerebrală. Dacă ar fi crescut, ar fi însemnat că apare o inflamare a creierului sau că există riscul unei sângerări.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Creierul nu s-a inflamat.

— Am fost într-o comă indusă artificial?

— Într-o anestezie prelungită. Două zile.

Lui Fabio i se închideau ochii.

— Unde e prietena mea?

— Acasă, presupun. E de-abia trecut de miezul nopţii.

— A plecat de mult?

— Nu ştiu. Sunt infirmiera de noapte, răspunse vocea, care acum venea din nou de dincolo de râu.

Norina îi spăla pântecele cu o lavetă moale. Simţea mâna ei uşoară şi căldura lavetei. Stătea întins cu picioarele uşor desfăcute şi se prefăcea că doarme. Auzea apa clipocind când storcea laveta, şi abia aştepta să-l atingă din nou.

Îi săpuni părul pubian şi zona inghinală. În sfârşit îi simţi degetele pe membru; când i-l ridică, îl fulgeră o durere acută. Fabio scoase un ţipăt.

— Scuze!

O voce masculină.

Deschise ochii. Lângă patul lui stătea un bărbat. Era aproximativ de vârsta lui; părul, blond spre alb, era tuns foarte scurt. Purta un pantalon de bumbac albastru şi o bluză largă, albastră, cu mâneci scurte şi cu un ecuson pe ea. Îşi ridică mâinile, cerându-şi scuze.

— Cateterul din vezica urinară. *Sorry.* Ştiţi unde vă aflaţi? Fabio privi în jur. Lângă pat un suport de perfuzie, lângă perete o masă, pe masă un buchet de flori, deasupra ei un crucifix.

— Arată a spital.

— Aveţi idee care?

— Habar n-am.

Bărbatul luă fişa medicală de pe grilajul patului şi notă ceva.

— Sunteţi la Secţia de neurochirurgie a Clinicii Universitare.

— De ce?

— Aveţi o rană la cap.

Fabio îşi pipăi capul. Partea dreaptă a feţei părea amorţită. Pe ţeastă simţea un plasture sau un pansament.

— Cum s-a întâmplat?

— Nu vă aduceţi aminte?

Fabio încercă să-şi adune gândurile:

— Nu. Spuneţi-mi dumneavoastră.

— Aţi fost lovit în zona occipitală. E tot ce ştim.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum şase zile.

— Atât am stat în comă? se sperie Fabio.

Infirmierul deschise sertarul noptierei şi scoase de acolo un carneţel. Cuprindea însemnări cu scrisul lui Fabio. Îi arătă un pasaj: „Sufăr de o amnezie posttraumatică".

— Când am scris asta?

— Ieri.

Infirmierul dădu filele înapoi şi-i indică alt pasaj: „Sufăr de o amnezie posttraumatică".

— Asta-i de alaltăieri.

Fabio citi şi alte însemnări: „În Secţia de terapie intensivă am fost racordat două zile la aparatul de respiraţie artificială şi ţinut sub anestezie. Mi s-a făcut o gaură în craniu şi mi s-a introdus o sondă pentru controlarea tensiunii cerebrale". Sau: „Lobul frontal drept este lezat". Sau: „Cu sonda se măsoară tensiunea craniană; ea creşte când se inflamează creierul sau când are loc o sângerare în cutia craniană". Sau: *Mamma* a fost aici de cinci ori, în timp ce dormeam".

— Unde e maică-mea acum?

— Presupun că acasă la ea.

— Mama mea stă în localitatea Urbino, la şase sute cincizeci de kilometri de aici.

Infirmierul mai notă ceva.

— Ce scrieţi acolo?

— O notă pentru doctorul Berthod: că vă amintiţi unde locuieşte mama dumneavoastră.

— Îmi amintesc totul, în afară de lovitura la cap.

Lui Fabio nu-i plăcu felul cum dădu din cap infirmierul. Continuă să răsfoiască paginile. „Norina a fost probabil aici", găsi scris. Şi pe altă filă, mai în spate: „Florile sunt cu siguranţă de la ea".

— Eram treaz când a fost prietena mea aici?

— Când şi când.

Fabio nu mai spuse nimic.

— Notaţi-vă întrebările pe care vreţi să le puneţi doctorului Berthod, îi sugeră infirmierul şi continuă să spele zonele intime ale lui Fabio.

Întunericul se umplu de parfum: de iasomie, trandafir, lăcrămioare, ylang-ylang, ambră şi vanilie. Jumătatea stângă a buzelor lui percepu o atingere blândă. O gură? Fabio deschise ochii. Lângă el, atât de aproape încât nu reuşea să-l vadă limpede, era chipul unei femei.

— Norina?

Chipul se depărtă. Acum îl putea distinge. Pomeţi înalţi, ochi mari, albaştri, gură mică, buze pline, păr blond, scurt. Cam douăzeci şi cinci de ani.

— Salut, Fabio, spuse fata şi surâse, făcându-şi curaj, cum i se păru lui Fabio.

— Salut, zise Fabio.

N-o mai văzuse nicicând pe tânăra asta.

2

Treptat, Fabio începu să-şi aducă aminte, măcar de ziua de ieri. Când se trezea, ştia: zac în spital fiindcă cineva m-a lovit în cap. Am fost adus aici de o patrulă de poliţie, căreia nişte trecători i-au atras atenţia asupra mea. Eram confuz, ochiul drept mi-era prea umflat ca să-l ţin deschis, capul îmi sângera. Am un traumatism cranio-cerebral de gravitate medie, o fisurare a pielii capului în zona occiputului stâng, o leziune a lobului frontal drept, un hematom la ochiul drept, o fisură a fundului de ochi drept, care-mi apasă aşa-numitul *nervus ophthalmicus* şi mă face să-mi simt amorţit obrazul drept. Pesemne totul e din cauza căzăturii de după lovitură. Sufăr de amnezie anterogradă, dar şi retrogradă, iar tânăra care-mi aduce flori şi mă sărută nu este Norina. Se numeşte Marlen şi e noua mea prietenă. De cinci săptămâni.

În timpul zilei, lucrurile erau suportabile. Mic dejun, spălat, fizioterapie, tomografie, encefalogramă. I se testau funcţiile creierului („când ridic un deget, ridicaţi două, când ridic două degete, ridicaţi unul"); i se aşezau beţişoare cu vată dulci sau sărate pe limbă, pentru a-i examina nervii gustativi; i se cerceta sensibilitatea nervului trigemen cu înţepături de ac; i se testau reflexele cu un ciocănel de cauciuc; era pus să deosebească fierbinte de rece, ascuţit de

tocit; trebuia să memoreze cuvinte şi să le repete în ordine inversă; era chestionat asupra vieţii şi profesiei sale, asupra accidentului suferit; i se cerea să spună numele ultimilor trei preşedinţi ai Statelor Unite, să precizeze data zilei curente, era întrebat cum se numeşte redactorul său şef şi cum şi-a petrecut recenta vacanţă de vară.

Fabio participa cu zel la cercetări. Voia să ştie cum stăteau lucrurile cu el. Voia să ştie ce păţise. Era dornic să ştie ce nu mai ştia.

Când nu era solicitat de procedurile cu scop terapeutic, de clarificare a diagnosticului sau supus îngrijirilor, moţăia, citea un pic (cu mare efort) sau primea scurte vizite.

Dar îndată ce infirmiera de zi strângea masa de seară care se servea destul de devreme şi cobora storul, făcând să dispară cerul de vară încă luminos, se instala panica.

Mai avusese odată un sentiment asemănător. La nunta maică-sii, cu trei ani în urmă, la Urbino: băuse atâtea pahare de *grappa*, încât pe urmă nu şi-a adus aminte de nimic. Nu ştia de ce păţise aşa ceva. Când tatăl său, în vârstă de şaptezeci de ani, murise, mama lui nu avea decât patruzeci şi şase. Se recăsătorise după trei ani cu un prieten din tinereţe, iar Fabio nu avusese nimic de obiectat. Zvonul că fusese încurcată cu Aldo pe când taică-său mai era în viaţă nu-l făcea s-o condamne. Era o femeie frumoasă, nicidecum menită să-şi petreacă serile alături de un bărbat bolnăvicios şi bătrân, care ştia pe dinafară componenţa echipei naţionale de fotbal din Italia din ultimii patruzeci de ani. Şi care debita întruna acest repertoriu.

Şi totuşi, Fabio se îmbătase la nuntă cu bună ştiinţă, treptat şi demonstrativ, ca un amant respins. Se trezise, în pielea goală, în patul de oaspeţi al bunicii lui, având lângă el o boccea cu aşternutul său, cu hainele sale şi cu ce dăduse afară din stomac. Bunică-sa locuia la Saludecio, la jumătatea drumului dintre Urbino şi Rimini. N-avea habar cum ajunsese acolo.

Următoarele douăzeci şi patru de ore le petrecuse înfruntându-şi mahmureala şi relatările celorlalţi invitaţi despre excesul său. Panica nu apăruse decât atunci când constatase că vreo paisprezece ore din viaţa lui i se şterseseră din memorie. Oricât se străduia, nu izbutea să-şi amintească nimic. Le putea reconstitui, le putea învăţa, le putea examina ca pe o poveste trăită de altcineva, dar propria lui versiune, trăirea lui personală, era pierdută iremediabil. La fel cum, pe vremuri, dintele de lapte dispărea de pe pervazul ferestrei a doua zi dimineaţa după ce-i fusese scos.

O experienţă care-l speriase atât de tare pe Fabio, încât timp de doi ani nu mai pusese gura pe alcool şi de atunci nu se mai îmbătase niciodată.

Acum îi dispăruseră cincizeci de zile.

Ultima amintire — proaspătă şi vie ca şi cum ar fi fost de ieri — era un interviu cu un mecanic de locomotivă. Fabio lucra de un timp la un reportaj despre mecanicii de locomotivă cărora nişte sinucigaşi li se aruncaseră în faţa trenului. Voia să afle cum se simţeau, cum îşi asumaseră o astfel de experienţă, ce tratament psihologic li se aplica. Era una dintre acele poveşti care sunau mai bine la şedinţa redacţională decât ieşeau în cursul investigaţiei ulterioare. Toţi mecanicii povesteau acelaşi lucru, toţi erau la fel de afectaţi, la fel de zguduiţi, aveau pregătite aceleaşi cuvinte pe care le rostea şi psihologul căilor ferate care-i îngrijea. Până când Fabio îl întâlni pe Erwin Stoll, un mecanic de locomotivă având doar douăzeci şi cinci de ani, aflat în al doilea său an de serviciu.

Stoll era furios. I-o lua în nume de rău sinucigaşului — un tată de familie în vârstă de patruzeci de ani, pe care-l părăsise nevasta — că se aruncase în faţa locomotivei lui. I-o reproşa în chip cu totul personal.

— Ce i-am făcut eu căcănarului ăstuia ca să se arunce în faţa locomotivei mele? Să se fi

spânzurat sau să se fi azvârlit de pe un pod sau să fi înghiţit pastile! Aveţi idee cât cântăreşte un intercity? Peste şase sute douăzeci de tone! Iar eu conduc cu o sută douăzeci şi cinci la oră pe această porţiune a traseului, înaintea curbei Feldau. Nici trei sute de metri vizibilitate, când e nevoie de şase sute cincizeci de metri ca să frânezi! Iar găoaza asta apare dintre tufişuri la două sute de metri de mine şi se proţăpeşte pe şine. Aşa că nu-mi rămâne nimic de făcut! Un căcănar! Nu-i de mirare că l-a părăsit nevasta!

Era o pornire care-i plăcuse lui Rossi — furia mecanicului faţă de sinucigaş. Mai ştia că-şi propusese să reia şi cu ceilalţi intervievaţi acest aspect.

Următoarea amintire consta în vălmăşagul dintre moţăiala şi trezie, din care începea să se elibereze treptat.

Tot ce se petrecuse între aceste două momente dispăruse din capul său ca într-o gaură neagră. Iar când încerca zadarnic, noaptea, să scoată cele uitate din gaura aceea, avea senzaţia că stă înghesuit într-o conductă, cu braţele strâns lipite de trup şi nu se poate mişca nici înainte, nici înapoi. Acestei stări de claustrofobie nu-i putea pune capăt decât chemând-o pe asistenta de noapte. După oarecari tergiversări îi dădea o pastilă, care-l cufunda în scurt timp într-un somn adânc, fără vise.

— Ai vorbit cu Norina, *mamma*?

Francesca Baldi îşi duse mâna dreaptă la ceafă şi-şi îndreptă şuviţele de păr roşii, lungi şi drepte, care-i cădeau pe umărul stâng. Fabio cunoştea gestul de pe vremea când era un băieţel. Nu ştia până azi ce exprima: stinghereală, plictis, absenţă sau pur şi simplu nevoia de a fi atinsă, fie şi de către ea însăşi.

— Norina nu vrea să-mi vorbească.

— Ai încercat?

— Da.

— Ce spune?

— Să las un mesaj, o să mă sune ea.

— Ţi-a răspuns robotul?

— De câteva ori.

— Iar ea nu te sună înapoi?

— Nu.

— Pentru că nu laşi niciun mesaj?

— Nu vorbesc cu nişte maşinării.

— E o situaţie de urgenţă, *mamma.*

— Nu vrea să-mi vorbească.

— Cum poţi să ştii asta dacă n-o întrebi?

— Nici eu în locul ei n-aş vrea să vorbesc cu mine.

— Pentru că eşti mama mea?

— Pentru că a terminat-o cu tine.

O asistentă băgă capul pe uşă, îi făcu un semn mamei lui Fabio şi ieşi.

— A sosit ora. Mă dau afară.

— Dar poate măcar să stea de vorbă cu mine. Oricum trebuie să ştiu cum s-a întâmplat.

— O să afli tu.

Îl sărută şi se ridică.

— Promite-mi că ai să mai încerci.

— Promit, spuse maică-sa.

Mâna ei dreaptă dispăru din nou înapoia capului, ieşi la iveală în stânga şi-şi alese câteva şuviţe roşcate. Poate, îşi spuse Fabio, acoperise dintotdeauna cu gestul ăsta un neadevăr.

Doctorul Berthod era un bărbat înalt, de patruzeci şi ceva de ani; avea un aer voit neglijent şi o ţeastă pleşuvă ca un preparat provenit de la Institutul de Neurologie. Te privea cu ironie prin ochii lipsiţi de gene de sub sprâncenele golaşe, iar când zâmbea, rămâneai surprins să descoperi un şir de dinţi fără cusur.

Îi împungea din loc în loc faţa lui Fabio cu un ac bont şi-şi nota de câte ori obţinea o reacţie. Jumătatea dreaptă a feţei, de la osul maxilar până la falca de sus, rămăsese amorţită.

— O să-mi revină capacitatea senzorială? întrebă Fabio.

Simţea acum mâna uscată, colţuroasă a lui Berthod pe jumătatea stângă a feţei sale şi se strâmbă, în aşteptarea acului.

— În majoritatea cazurilor revine. Dar durează.

— Şi dacă nu revine?

— Te obişnuieşti.

— Te obişnuieşti şi cu pierderea memoriei? Nu mi-a mai venit în minte nimic, de la episodul cu mecanicul de locomotivă.

— E nevoie de timp şi aici. Trebuie să regăseşti calea de acces.

— Iar câteodată n-o regăseşti nicicând, completă Fabio.

— Cine spune asta?

— Dumneavoastră. Ieri.

— Nu alaltăieri?

Fabio se gândi o clipă.

— Poate şi alaltăieri.

— Nu. Gândiţi-vă. Ieri, sau alaltăieri?

Fabio se gândi.

— Ieri.

— Cum de sunteţi aşa de sigur?

— Alaltăieri aţi fost liber.

Berthod îşi dezveli dinţii într-un zâmbet sclipitor.

— Cred că o să vă dau drumul acasă curând.

Aruncă acul într-un vas cromat.

— Şi ce mă fac dacă ultimele cincizeci de zile din viaţa mea rămân pierdute?

— Le adăugaţi la primii patru ani din viaţa dumneavoastră. Pentru că nici de ăştia nu vă amintiţi.

— Dar aceia n-au fost atât de marcaţi de destin.

— În privinţa asta se poate polemiza.

Fereastra era larg deschisă, dar storul cărămiziu fusese coborât pe trei sferturi; prin deschizătura îngustă intra aerul înăbuşitor al unei după-amiezi târzii. Fabio nu-şi lua ochii de la clanţa uşii. Îndată ce se lăsa în jos, avea să se prefacă dormind.

Îşi îndemnase stăruitor mama să se întoarcă la Urbino. Ea acceptase grăbită şi recunoscătoare. Încât, dacă venea cineva acum, la începutul orelor de vizită, cu siguranţă nu putea fi decât Marlen. Sosea cu regularitate.

La început mai făcuse conversaţie cu ea, cum ai vorbi cu o cunoştinţă din teleferic. Aflase că avea un frate mai mic şi o soră mai mare, că-i plăcea muzica dancehall-reggae şi că era asistentă în secţia de presă de la Lemieux, un concern alimentar internaţional.

În această calitate o cunoscuse pesemne. Nu se îndurase s-o întrebe. Părea să sufere că nu-şi aducea aminte de ea.

În timpul vizitelor ei îşi făcuse obiceiul să se prefacă dormind. Marlen se aşeza lângă patul lui, îi mângâia obrazul amorţit şi mirosea frumos.

Clanţa uşii se lăsa încet în jos. Fabio închise ochii. Simţi cum aerul stătut din încăpere se agită uşor. Printre gene văzu cum uşa se închide la loc. Vizitatorul constatase că doarme şi nu voia să-l deranjeze. Poate era Norina?

— Da? strigă.

Uşa se deschise din nou. În pragul ei se ivi capul îngust, ras al lui Lucas Jäger, coleg şi prieten.

— Credeam că dormi.

— Ai avut ghinion, replică Fabio.

Lucas avea aerul că ar fi preferat să nu se afle acolo. Închise uşa şi-i puse pe pătură ediţia lui *Sonntag-Morgen* din ziua următoare. Ziarul de duminică la care lucrau amândoi.

— Cum o duci?

— Am uitat, răspunse Fabio.

Rânjetul şi-l simţea strâmb, deşi se convinsese de mai multe ori, în faţa oglinzii, că nu era aşa.

Lucas rânji la rândul său. Puţin cam stingherit, i se păru lui Fabio.

— Când îţi dau drumul?

— Luni sau marţi. Te întâlneşti cu Norina?

Lucas făcu un gest vag, care însemna probabil un da.

— Cum îi merge?

— Bine.

— N-a venit să mă vadă niciodată.

— Te surprinde?

Fabio reacţionă iritat.

— Mă surprinde tot ce are legătură cu ultimele cincizeci de zile.

— Evident, îmi pare rău.

Tăcură amândoi.

— Ce s-a întâmplat exact? întrebă Fabio după un timp.

— Te-ai culcat cu Marlen şi Norina te-a prins.

— Asupra faptului?

— Nu chiar. Ai spus că eşti plecat la un reportaj şi în timpul ăsta erai cu Marlen.

— Dar ea cum a aflat?

Lucas ridică din umeri.

— Şi de aceea m-a dat afară?

— Din câte ştiu, v-aţi împăcat.

— Şi?

— Apoi te-ai mai lăsat prins încă o dată.

Fabio dădu din cap.

— Nu pot să înţeleg.

— Deşi, dacă te uiţi cum arată Marlen...

— Aşa-i. Dar nu simt nimic.

Lucas zâmbi neîncrezător.

— Nimic? Probabil e din pricina loviturii la cap.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Mi-e străină.

— Nu demult ţi-a plăcut să priveşti altfel lucrurile.

Fabio clătină iar din cap.

— Nu pricepi: sunt legat de Norina. Orice m-a făcut să pun în joc relaţia noastră nu mai există.

Amândoi se adâncirăîn propriile gânduri.

— Norina e cu altcineva? întrebă Fabio în cele din urmă.

Lucas tăcu.

— Îl cunosc?

Lucas păru uşurat când uşa se deschise şi Marlen intră fără zgomot în cameră şi-i aruncă o privire întrebătoare. Fabio îşi ţinea ochii închişi. Lucas îşi duse un deget la buze.

— Doarme de mult? şopti ea.

— De când am venit.

3

În toată perioada petrecută de Fabio în Clinica Universitară, Norina nu-şi făcuse apariţia niciodată.

În ziua externării, doctorul Berthod îi recomandă odihnă, exerciţii mnemotehnice, fizioterapie şi un medicament antiepileptic. Acesta din urmă, sublinie el, doar în chip profilactic. Firesc ar fi fost să-i recomande şi o ambianţă familiară cât mai protectoare. Dar, cunoscând situaţia lui Fabio, evită tema. În schimb menţionă cazuri când revenirea la situaţia „dinainte de factorul declanşator” îl ajutase pe pacient să-şi recapete amintirile.

Fabio împacheta câteva lucruri într-o geantă neagră de voiaj, care putea fi purtată şi ca rucsac. Bagajul preferat când se deplasa pentru reportajele sale. Purta o cămaşă cu mâneci scurte, un pantalon uşor de bumbac şi o şapcă de baseball, pentru a-şi ascunde porţiunea rasă de pe cap. Nu se putuse decide să adopte tunsoarea milimetrică la modă, cum îl sfătuise infirmierul cel blond-albicios. Ţinea la părul său: era des şi bătea într-un roşu de nuanţa cuprului, ca al maică-sii şi al majorităţii rubedeniilor din partea ei.

Îşi dăduse întâlnire cu Marlen la opt în *cafeteria* clinicii. Dar era abia şase şi jumătate când şedea la una dintre mesele din plastic, cu un espresso în faţă. Mai bine zis cu ceea ce ţi se servea acolo drept espresso: aceeaşi fiertură amară, diluată, pe care o vindeau şi în chip de cafea, însă într-o ceaşcă mai mică.

Un bărbat de la masa vecină avea braţul stâng fixat pe piept şi pe cel drept pus într-o atelă, astfel încât părea că îşi fereşte permanent ochii de soare. Nevastă-sa îi dădea să bea suc de fructe şi vorbea fără oprire.

Cafeteria avea mulţi clienţi. Bărbaţi fragili în trening, femei palide în capoate vătuite, pacienţi în scaune cu rotile, în cârje sau târând după ei suporturi mobile pentru perfuzii. Vizitatori, rude — unii părând deprimaţi, alţii afişând un optimism ostentativ. Un zgomot de

fundal alcătuit din zăngănit de veselă şi voci estompate. Un miros de spital şi de cafea cu lapte.

Fabio nu mai răbdă atmosfera. Îşi luă geanta de pe scaunul din faţa lui şi ieşi.

Afară se anunţa o nouă zi de vară toridă. Un bărbat într-o cămaşă fără mâneci tundea gazonul din parcul clinicii cu un tractoraş. Aleile accesibile şi pentru cei în scaun cu rotile erau încă pustii; nu se vedeau decât două asistente grăbite.

Fabio se aşeză pe o bancă. Inhală mirosul de iarbă proaspăt tunsă şi cel al gazelor de eşapament ale tractoraşului. La o fereastră se ivi o siluetă în alb şi coborî o jaluzea.

Se simţea parcă expulzat într-un teritoriu străin. Drumul de întoarcere îi era tăiat de abisul celor cincizeci de zile şi nopţi din care nu-şi amintea nimic.

O tânără apăru pe una dintre alei. Când îl zări, îi făcu semne cu mâna şi porni spre el în fugă. Fabio răspunse la semne, îşi luă geanta şi îi ieşi în întâmpinare.

Odată ajuns lângă ea, îi observă zâmbetul nesigur. Purta o rochie scurtă, cu bretele, din pânză neagră.

Fabio îşi lăsă din mână geanta şi o luă în braţe. Era prima oară când se bucura s-o vadă pe... cum o cheamă de fapt?

Marlen îşi conducea maşina cam hodorogită — un Golf Cabrio ’89 — prin traficul de dimineaţă. Traversă centrul şi se îndreptă spre un cartier de la marginea oraşului, necunoscut lui Fabio: străzi înguste cu duplexuri în stilul anilor ’40 şi cu blocuri de locuinţe din anii ’70. Conducea încet, cam cu treizeci de kilometri la oră. Vira într-o curte, se opri lângă o consolă şi învârti o cheie într-o broască. Se deschise o poartă cenuşie şi intrară într-un garaj la subsol.

Majoritatea celor aproximativ douăzeci de locuri de parcare erau neocupate la ora aceea, lăsând să se vadă cauciucuri de iarnă, portbagaje, sănii, covoare rulate, etajere, hârtie pentru reciclat şi tot soiul de alte vechituri.

Marlen parcă maşina. De peretele din faţă erau sprijinite două biciclete.

— Bicicleta mea, remarcă Fabio mirat.

— E timpul să fie din nou folosită, replică Marlen.

Apartamentul se afla la etajul al doilea. Cea mai mare dintre încăperi era camera de zi, cuprinzând şi bucătăria. O tejghea de luat masa separa spaţiul de locuit de mica bucătărie. Aici se găseau o chiuvetă, o plită cu trei ochiuri, un frigider şi câteva dulăpioare. În camera de zi — o canapea de piele cu un scaun. O uşă cu geam ducea spre un balconaş cu o masă de grădină, două scaune şi câteva plante în ghiveci. Din balcon se vedeau un gazon cu un teren de joacă pentru copii şi grădina unui duplex învecinat.

Fereastra dinspre balcon era blocată de un birou metalic, cu tăblie neagră. Pe el — o imprimantă şi un laptop negru. Lângă el un scaun de piele cu rotile, negru şi el. Cele patru obiecte îi aparţineau lui Fabio.

Dormitorul era orientat spre îngusta curte din faţa casei şi spre stradă. Mobila consta într-un pat dublu şi un dulap alb cu rafturi metalice, subţiri, care ajungeau până aproape de tavan. Marlen deschise una dintre cele cinci uşi ale dulapului. Fabio îşi recunoscu câteva piese de îmbrăcăminte, nişte jachete şi pantaloni.

— *Welcome back!* spuse ea, îi puse mâinile pe umeri şi-l sărută.

Pe cât îi îngăduiau buzele pe care şi le simţea ca după o vizită la dentist, când anestezia mai are efect, Fabio îi răspunse la sărut. Gura ei era catifelată şi limba tandră. Dar, oricât se strădui, sărutul nu-i trezi nicio amintire.

Deschise ochii şi văzu că şi-i deschise şi Marlen.

— Poate că mai ai nevoie de timp, şopti ea.

Căldura îl ţinea pe Fabio treaz. Stătea întins pe spate şi se uita fix la tavanul scund. Lângă el, Marlen, îmbrăcată într-o pijama cuviincioasă, dormea ca un copil. Fereastra era deschisă, dar noaptea nu prea răcorise aerul. Un felinar proiecta un dreptunghi de lumină albăstruie pe perete. Foarte rar trecea încet câte o maşină.

Într-una dintre cele mai timpurii amintiri din copilărie, lui Fabio îi apărea o cameră străină: o vacanţă de vară, în urmă cu aproape treizeci de ani, la Urbino. Locuiau în casa bunicii. Fabio se trezise în plină noapte şi totul îi era străin. Patul, lumina, mirosul, zgomotele. Începuse să plângă, dar nu venea nimeni. Coborâse din pat şi găsise uşa. În casă era linişte şi întuneric. Rătăcise smiorcăindu-se prin camerele străine, descoperise poarta şi ieşise afară. Din grădină răsunau voci. Părinţii lui, bunica şi câţiva necunoscuţi stăteau la o masă, bând şi sporovăind. Alergase plângând în hohote la maică-sa şi o lovise cu pumnii. Toată lumea izbucnise în râs.

Fabio se sculă încet şi se duse la toaletă. Evitase s-o folosească seara, se jenase, toaleta era în baie. Trase apa de două ori şi deschise larg fereastra.

Îşi contemplă chipul în oglinda de deasupra toaletei. Doar o pată gălbuie mai amintea de vânătaia de la ochiul drept. Fisura din pielea capului era cusută cu câteva fire negre, acoperite de-acum de părul care începuse din nou să crească. Micul loc pe unde i se introdusese sonda de control a tensiunii cerebrale aproape că nu se mai vedea. Partea dreaptă a feţei tot şi-o mai simţea străină. Străin i se părea şi bărbatul din oglindă, în şort şi maiou alb. Nu se potrivea cu decorul din tuburi, cutiuţe şi flacoane care nu-i erau familiare.

Pe un taburet cu trei picioare de lângă chiuvetă erau înşirate obiectele de toaletă ale lui Fabio: periuţa de dinţi electrică, foarfecă de unghii, pieptenele, peria, aparatul electric de bărbierit, after-shave-ul şi apa de colonie. Şi ele păreau nelalocul lor.

Fabio se duse la bucătărie, scoase un pahar din dulap, îl umplu cu apă de la robinet şi-l luă cu el pe balcon. Se sprijini de grilaj, contemplând cu o privire pierdută noaptea de vară.

La marginea terenului învecinat se înălţau doi mesteceni. Trunchiurile lor luceau fluorescente în lumina lunii.

Dintr-un balcon de deasupra răzbăteau până la el voci în surdină, întrerupte când şi când de scurte hohote de râs.

O pisică umbla pe gazon. Fabio luă o înghiţitură de apă. Pisica îi observă mişcarea, se opri, se uită în sus la el, apoi îşi continuă drumul. Când ajunse la terenul de joacă al copiilor, mirosi grămada de nisip, săpă o groapă, se chirci deasupra, apoi scormoni nisipul cu labele şi plecă mai departe.

Fabio simţea dorinţa să-şi aprindă o ţigară. Şi totuşi nu fumase niciodată.

Dimineaţa o auzi pe Marlen sculându-se şi se prefăcu dormind. Ea-l anunţase că în ziua următoare va trebui să meargă din nou la serviciu. Avea să aştepte plecarea ei din casă.

Duşul curse, apoi se opri. Ceva mai târziu uşa spre dormitor se deschise încet. Încăperea se umplu imediat de mirosul parfumului ei foarte feminin. Chanel 5, după cum aflase de când împărţeau aceeaşi baie. O auzi trebăluind la dulap şi-şi întredeschise ochii. În oglinda înaltă, fixată pe perete, o văzu dezbrăcată, în faţa dulapului. Pe fundul ei micuţ se vedea vag conturul unui slip. Pe şoldurile înguste se mai zărea urma elasticului de la pantalonii de pijama. Ţinea în fiecare mână câte un umeraş cu o bluză.

Chiar când Fabio îşi deschidea cu adevărat ochii, Marlen se roti şi se îndreptă spre oglindă. Îşi închise ochii imediat.

Când îi deschise iar, cu precauţie, ea se hotărâse ce bluză să-şi pună: era îndeajuns de lungă pentru a-l face să se întrebe dacă se decisese şi în privinţa unui chiloţel.

Pe tejgheaua din bucătărie găsi un bilet: *ora 10,30, pe Steinhoßtraße 23, etajul I, la dr. Vogel.* Notiţa era iscălită cu trei X-uri şi cu semnătura *Marlen.* Mai era şi un număr de telefon cu precizarea: *Valabil toată ziua!* Alături se afla telefonul mobil al lui Fabio.

Fabio formă numărul Norinei. Îi răspunse robotul. Putea să lase un mesaj, să trimită un fax sau să o sune pe mobil.

— Norina, spuse el, am ieşit din spital. Trebuie să-mi dau seama ce să fac de-acum încolo şi de aceea am mare nevoie să vorbesc cu tine.

Pe mobil îi lăsă acelaşi mesaj.

Norina lucra ca asistentă de producţie liber-profesionistă cu diverse echipe de filmare. Fabio se interesă de cele mai cunoscute producţii în curs de turnaj. Norina nu era angajată la niciuna.

Făcu duş şi se spălă pe dinţi. Apoi se bărbieri cu grijă. Se întâmpla să se radă de două ori pe zi. Un mic defect — barba îi creştea neagră, iar Fabio îşi închipuia că din această pricină părul lui roşcat ar putea să pară nenatural. N-ar fi vrut ca lumea să creadă că-şi vopseşte părul.

Îmbrăcă un pantalon de bumbac şi o cămaşă albă, cu mâneci scurte. Ziua se anunţa din nou caniculară. Se gândi o clipă să-l sune pe Lucas Jäger — poate că ştia cum să dea de Norina. Dar apoi îi veni în minte că era luni şi că avea să nimerească, telefonându-i, în plină şedinţă de redacţie.

Marlen lăsase în priză maşina de espresso. Îi studie butoanele şi se decise să bea o cafea pe drum.

Nu ştia nici cum să ajungă în Steinhoßtraße, aşa că-şi comandă un taxi.

În faţa casei, un bărbat în şort şi tricou de fotbal împingea un tomberon de gunoi pe rotile, gol, în curte. Când îl zări pe Fabio, îi strigă:

— Causio, Rossi, Bettega!

— Tardelli! răspunse Fabio.

— Benetti, Zacarelli! continuă celălalt.

— Gentile, Cuccureddu, Scirea, Cabrini! răspunse Fabio.

Şi amândoi într-un glas:

— Zoff!

Omul se apropie de Fabio şi-l salută în italiană.

— Şi ăştia mai zic că ai probleme cu memoria! îi spuse râzând.

Fabio râse şi el şi se urcă în taxi. Când maşina porni, străinul îi făcu semne amicale cu mâna. Fabio îi răspunse în acelaşi fel.

Avusese zece ani în timpul Campionatului Mondial de Fotbal din 1978. Taică-său îl lua cu el să urmărească toate meciurile importante, în localul tradiţional al italienilor din cartier, numit Sonne, unde fusese instalat la televizor.

La 21 iulie 1978 italienii jucau pentru calificarea pe grupe. Erau favoriţi absoluţi. Un meci egal cu Olanda le-ar fi fost suficient pentru a ajunge în finală. În minutul 19 jocul părea decis: Brandts dădu autogol şi-l răni atât de grav pe portarul Schrijvers, încât acesta trebui înlocuit

cu Jongbloed. Dar olandezii nu cedară. În minutul 49 Brandts egală, iar în minutul 74 Arie Haan marcă golul victoriei, doi la unu. Din acel moment, italienii erau cei dominaţi. Se aşternu liniştea în local.

Componenţa echipei italienilor, răspunzătoare pentru această ruşine, dobândi un loc de frunte în vocabularul de injurii al tatălui lui Fabio. „Causio-Rossi-Bettega-Tardelli-Benetti-Zacarelli-Gentile-Cuccureddu-Scirea-Cabrini-Zoff!" Nimeni nu reuşea să-i enumere cu atâta repeziciune şi cu un asemenea dispreţ ca Dario Rossi. Poate doar fiul său, Fabio. Ani de zile înşiruirea rămase tirada de ură preferată a băiatului.

Însă Fabio ştia şi un imn: „Conti-Rossi-Graziani-Altobelli-Causio-Oriali-Tardelli-Cabrini-Collovati-Scirea-Gentile-Bergomi-Zoff!" Oda lui închinată bărbaţilor care câştigaseră la 11 iulie 1982 finala împotriva Germaniei şi-i schimbaseră viaţa.

Ce-i drept, vremea când italienii erau socotiţi cetăţeni de rangul doi ai ţării trecuse. Erau acceptaţi şi trataţi cât de cât ca egali. Dar cu victoria împotriva Germaniei, adversarul fotbalistic tradiţional al ţării-gazdă, muncitorii italieni cuceriseră inimile gazdelor. Din acea zi era la modă să fii italian.

Fabio era, la paisprezece ani, un adolescent adaptat, dar plin de complexe de inferioritate. Bruscul boom proitalian dădu conştiinţei sale de sine un uriaş avânt. Îşi descoperi *l'italianità* şi o celebra în compania unor compatrioţi în seri mai răcoroase de vară, în pieţe publice devenite peste noapte locuri de întâlnire ale italienilor. Se îmbrăca, vorbea şi se purta în stil italian. Cum se cuvenea pentru tizul regelui portarilor din timpul campionatelor mondiale, Paolo Rossi (şase goluri).

Fabio luase cunoştinţă de dificultăţile existenţei unui italian în străinătate numai din povestirile lui taică-său. El însuşi se simţea atât de bine în acest rol, încât îşi păstrase până azi paşaportul italian.

Steinhoßtraße era situată aproape de centru, într-un cartier ale cărui locuinţe fuseseră transformate în birouri, cabinete de avocatură şi cabinete medicale. Fabio coborî din taxi la numărul 23 şi se îndreptă prin curtea îngustă spre uşa de intrare. Sună în dreptul tăbliţei „Cabinet medical de psihoterapie şi neuropsihologie. Dr. phil. Paul Vogel". Interfonul ţârâi instantaneu. Pe o scară de lemn uzată, dar cernită, urcă la etajul întâi şi intră fără să mai sune, cum indica biletul de pe uşă.

O asistentă apatică îi înregistra datele şi-l duse într-o cameră de aşteptare.

Încăperea arăta ca şi cum ar fi mobilată cu piese disparate dintr-un magazin de vechituri. Un amalgam de scaune şi banchete de toate stilurile, un colţ pentru copii plin de jucării uzate şi cărţi de colorat mâzgălite, două măsuţe de mărimi diferite, ambele acoperite până la refuz cu reviste părând să provină din aceeaşi sursă ca mobilierul. Pe pereţi atârnau, înrămate sau nu, exponatele de gală ale unor picturi folosite în psihoterapia ultimilor douăzeci de ani.

Aerul era stătut. Fabio deschise fereastra şi se aşeză. Printre publicaţii ilustrate, reviste despre animale, albume cu fotografii şi reviste de specialitate, cineva uitase un număr din *Sonntag-Morgen.* Îl răsfoi şi dădu de un reportaj cu titlul „Furia mecanicului de locomotivă faţă de sinucigaşi". De Fabio Rossi.

Imaginea principală înfăţişa un Erwin Stoll încrâncenat; textul de sub fotografie îl cita: „Mai bine se spânzura!"

Fabio citi reportajul în diagonală. Îşi amintea cu precizie dialogul cu Stoll. Şi chipurile celorlalţi mecanici din poze i se păreau cunoscute. Dar câteva dintre mărturiile lor erau noi

pentru el, nu-i rămăseseră în memorie. Evident îi mai chestionase o dată, întrebându-i mai ales daca nu se simţiseră folosiţi abuziv de sinucigaşi. Mersese chiar atât de departe, încât o informase pe văduva unuia dintre sinucigaşi despre mânia mecanicului de locomotivă, cum reieşea dintr-un scurt interviu cu o anume Jacqueline Barth, o femeie palidă, nefardată, de patruzeci şi ceva de ani. Interviul culmina cu fraza demnă de reţinut: „Spuneţi-i mecanicului că şi eu aş fi preferat să n-o fi făcut".

Asistenta se ivi în uşă.

— Domnul Rossi.

Fabio lăsă din mână exemplarul din *Sonntag-Morgen* şi o urmă în cabinet.

Doctorul Vogel era unul dintre cei mai obezi oameni pe care-i întâlnise Fabio vreodată. Se ridică anevoie dintr-un scaun enorm aflat în spatele biroului şi îi ieşi în întâmpinare. La fiecare pas trebuia să-şi arunce în faţă un picior, pentru a-l depăşi pe celălalt, atât de grase îi erau pulpele. Îşi rotea concomitent braţele scurte, depărtate de trupul său rotund. Îi întinse lui Fabio o mână parcă învelită într-o căptuşeală moale şi fu nevoit să se distanţeze un pic, pentru a nu se împiedica de propria burtă.

Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare, iar cămaşa — lipită de corp, deşi un aparat de aer condiţionat răcea excesiv aerul din cameră. Mirosea a apă de colonie cu ajutorul căreia încerca să-şi acopere propria miasmă.

— Asta e problema mea; a dumneavoastră care este? au fost primele lui cuvinte.

Probabil întâmpinarea standard pentru orice pacient nou.

Îi oferi un scaun, se înghesui în spatele biroului şi răsfoi, respirând greu, actele medicale ale lui Fabio.

— Avem trei probleme, rosti el în chip de introducere: amnezia anterioară, amnezia ulterioară şi actuala proastă memorie la lucru.

— Ce înţelegeţi prin „proastă memorie la lucru"?

— Vă vine greu să ţineţi minte nume, date şi evenimente. Sunteţi uituc.

— Nu în ceea ce priveşte prezentul.

— Păcat. Împotriva acestei deficienţe am fi putut face câte ceva. Să trecem la cea de-a doua problemă: amnezia ulterioară. Nu aveţi nicio amintire referitoare la accidentul în sine şi la prima perioadă de după accident. Aici am o veste bună: asta aşa o să rămână.

„De ce oamenii graşi ţin să pară totdeauna veseli?" se întrebă Fabio.

— Iar acum, să abordăm ceea ce consideraţi problema dumneavoastră principală: amnezia retrogradă.

Doctorul Vogel îşi ridică braţul stâng până la obraz, cu mâna dreaptă apucă un colţ al tricoului şi-şi şterse fruntea cu el.

— Este posibil ca timpul de care nu vă aduceţi aminte să se micşoreze odată cu trecerea vremii. Se poate întâmpla ca în marea uitării să apară dintr-odată mici insule de amintiri. E cu putinţă chiar să vă revină brusc memoria a tot ce s-a întâmplat. Dar este de asemenea posibil ca amintirea să nu vă revină niciodată. Uitaţi care-i problema: eu nu am cum să influenţez nimic din aceste ipoteze.

— Credeam că există metode pentru reactivarea unor amintiri pierdute.

— Numai dacă ele au dispărut din cauza unei experienţe traumatizante psihic. Nu din cauza unei traume cranio-cerebrale. Vă amintiţi adresa?

— Ce adresă?

— Asta de aici.

Fabio se concentra. Adresa nu-i venea în minte.

— Nu am memorat-o. Era scrisă pe un bilet.

— Exersarea memoriei. Folosiţi-vă creierul. Învăţaţi pe de rost poezii. Memoraţi lucruri inutile. Citiţi, dezlegaţi cuvinte încrucişate, jucaţi-vă pe calculator, reluaţi-vă lucrul cât mai repede cu putinţă. Cu cât veţi izbuti să vă refaceţi materia cenuşie, aducând-o într-o formă bună, cu atât sporeşte posibilitatea să vă recuperaţi memoria. Fumaţi?

Fabio negă din cap.

— Bine. Alcool?

— Rar.

— Renunţaţi cu totul la el. Mai ales că luaţi medicamentul antiepileptic. Dormiţi mult. Faceţi sport. Toate astea sunt prielnice memoriei.

În restul orei de consultaţie Fabio trebui să memoreze lucruri pe care să le transforme în imagini mentale.

— Imagini, gâfâi Vogel; inputul vizual este de departe cel mai bun stimulent al creierului. O imagine spune mai mult decât o mie de cuvinte, cum ştiţi de altfel, fiind jurnalist.

— Fotografii noştri ne-o spun mereu.

— Şi ce le răspundeţi?

— „Faceţi o poză!”

Vogel râse strident. Fabio simţi un şoc. Nu se aşteptase ca dintr-un munte de carne să iasă o voce cu sunete atât de ascuţite şi subţiri.

— Asta trebuie s-o ţin minte, izbucni doctorul, când fu în stare să vorbească din nou, şi îşi făcu o notiţă.

După exact patruzeci de minute, Vogel se smulse din scaun şi îl invită cu amabilitate pe Fabio să iasă din cabinet.

— La revedere, domnule doctor, spuse acesta, ajuns la uşa.

— Vogel, completă medicul. Imaginaţi-vă un hipopotam.

— Şi Vogel[1]?

— Şade pe capul hipopotamului.

4

Biotop era unul dintre localurile frecventate de Fabio, mai cu seamă vara. Terasa cu douăzeci de mese era umbrită de doi platani de oraş, clienţii aveau peste douăzeci şi sub patruzeci de ani, iar bucătarul era originar din Brescia.

Nu făceai nici zece minute pe jos de la cabinetul doctorului Vogel până la local. Ştiind că e devreme, Fabio păşi alene. Ajunse acolo în cincisprezece minute.

Era primul client. Majoritatea meselor de pe terasă erau rezervate. Dar chelneriţa cu şorţ lung, negru îi dădu o măsuţă lângă intrare. Părea să-l recunoască, în ciuda şepcii şi a ochelarilor de soare. Fabio se purtă ca şi cum ar cunoaşte-o şi el.

— Eşti singur, Fabio? îl întrebă.

Când el dădu afirmativ din cap, luă de pe masă al doilea tacâm.

— Scuză-mă, ţi-am uitat numele, îi spuse când îi aduse meniul.

— Yvonne, nu face nimic.

Fabio urmă sfatul doctorului Vogel. Întâi repetă numele, asociindu-l cu propriile ei cuvinte: Yvonne nu-face-nimic. Yvonne-nu-i-nimic. Yvonne Faniente.

În al doilea rând şi-l repetă de cinci ori: Yvonne Faniente, Yvonne Faniente, Yvonne Faniente, Yvonne Faniente, Yvonne Faniente.

În al treilea rând îl asocie cu o noţiune cunoscută: Dolcefarniente.

În al patrulea rând îşi construi o imagine mentală: Yvonne stă întinsă lângă o piscină şi mănâncă ceva dulce. Poate o îngheţată.

Yvonne stă întinsă lângă piscină şi linge o îngheţată de căpşuni, îmbrăcată într-un bikini. Sau mai bine goală, pentru o mai bună memorare. Yvonne se întinde, goală, lângă piscină şi linge o îngheţată de căpşuni. Yvonne Dolcefarniente.

În al cincilea rând exersă în gând cum să explice altcuiva metoda de a memora numele Yvonne.

— Te-ai hotărât? întrebă Yvonne Dolcefarniente.

Fabio îşi aminti că încă nu comandase nimic.

Terminase de mâncat şi tocmai se întreba dacă espressoul scurt comandat de el făcea parte dintre stimulentele nerecomandate de doctorul Vogel, când o voce îi spuse:

— De ce stai aici la măsuţa asta? Eu am rezervat-o pe aceea, mai încolo.

În faţa lui stătea Lucas şi-i arăta o masă de patru persoane, cu trei tacâmuri pe ea.

Fabio avu nevoie de un scurt moment pentru a înţelege ce se întâmplă. Îşi dăduse aici întâlnire cu Lucas şi uitase complet de ea. Reuşi, pretextând un drum la toaletă, să-i explice lui Yvonne Dolcefarniente cum stăteau lucrurile, să achite nota şi s-o roage să fie discretă.

— Cine mai vine? îl întrebă pe Lucas, întorcându-se lângă el la masă.

— Nimeni, dar nu aveam chef de o masă de două persoane.

— De ce nu comanzi atunci pentru patru?

— Nu pare credibil, odată ce ştim că vor absenta chiar doi inşi.

Comandă aceleaşi feluri pe care le mâncase Fabio. Meniul doi: mozarella cu roşii, iar apoi peşte-sabie la grătar. Fabio ceru o porţie de salată asortată.

— E prea cald ca să mănânc altceva, motivă el.

Îl cunoscuse pe Lucas Jäger în urmă cu un deceniu, la Facultatea de Jurnalism. Lucas avea douăzeci şi patru de ani pe-atunci şi lucrase doi ani ca învăţător. Fabio era cu un an mai tânăr şi îşi întrerupsese — spre marea mâhnire a lui taică-său, cu sănătatea deja şubrezită în vremea aceea — studiile de germanistică. Avea un condei bun şi, chiar înainte de terminarea facultăţii, primise oferta să se angajeze ca reporter la un cotidian important. Un post nu prea bine plătit, dar care-i dădea posibilitatea să-şi afirme vocaţia. Lucas nu scria cu aceeaşi uşurinţă. Ceea ce-i lipsea ca înzestrare trebuia înlocuit cu hărnicia. Intrase la un ziar local. Abia după patru ani şi la recomandarea lui Fabio trecu ia *Sonntag-Morgen, care* fusese recent înfiinţat. De atunci lucrau la mese alăturate, în acelaşi birou foarte spaţios. Lucas ca angajat de încredere, neobosit în procurarea datelor, Fabio ca specialist în reportaje literare.

Lucas nu era numai un prieten credincios, dar şi un fan convins al lui Fabio. Îl admira pentru tot ce-i lipsea lui însuşi: talentul la scris, degajarea, încrederea în sine, iubita. Fabio avea uneori tendinţa să-i exploateze devotamentul. Destul de des se întâmpla ca Lucas să-i

facă treaba de verificare a datelor, dar rareori munca lui era menţionată în textul lui Fabio. În schimb, era oaspetele constant al casei, în vremea când Norina şi Fabio locuiau împreună. Părea să-i placă acest rol şi se punea cu solicitudine la dispoziţia Norinei, însoţind-o la cinema, ţinându-i companie, funcţionând ca şofer sau reparând una, alta prin casă, atunci când Fabio era pe teren.

Chelneriţa aduse salatele.

— Mulţumesc, Yvonne, spuse Fabio.

— Poftă bună, le ură ea din mers.

— Vrei să ştii cum i-am memorat numele?

Fabio îi explică metoda.

— Dar cum ţii minte numele Marlen?

Fabio chibzui:

— O lanternă. Ea stă sub lanternă. Ca Lili Marlen[2] odinioară.

Lucas îşi tranşa mâncarea ca un specialist în mecanică fină. Aşeză bucata de mozarella în centrul feliei de roşie, centră şi frunza de busuioc, efectuă o tăietură de chirurg exact la mijlocul întregului şi mâncă în ritm cumpănit cele două jumătăţi precis măsurate.

Fabio umbla cu furculiţa în salata lui mixtă, observându-şi companionul.

— Ştii pe unde-i Norina? întrebă. Nu dau niciodată de ea la telefon şi nu-mi răspunde niciodată la mesaje.

Lucas mesteca. Un pic mai mult decât necesar, după impresia lui Fabio.

— Poate nu vrea să fie găsită, răspunse el în cele din urmă.

— A spus ea asta?

Lucas dădu din umeri.

— E o presupunere.

— Hai, Lucas, nu te mai codi.

Yvonne luă farfuria goală din faţa lui Lucas şi-i aduse peştele. Lui Fabio îi lăsă salata.

Lucas începu să îndepărteze pieliţa de pe peştele prăjit.

— Vorbeşte odată, îl îndemnă Fabio.

Lucas împinse pieliţa la marginea farfuriei şi desprinse fileurile de peşte de pe şira spinării.

— Norina nu vrea să stea de vorbă cu tine. Îi pare rău de ce ai păţit, dar nu doreşte să te vadă. Nu încă. Mai are nevoie de timp.

— Îmi transmite asta prin tine?

Lucas înfipse o jumătate de lămâie în furculiţă şi o stoarse peste peşte. Apoi băgă primele dumicate în gură şi mestecă, şi mestecă, şi mestecă.

— E dură, zise Fabio, cât se poate de dură.

Lucas avea aerul că ar vrea să-l contrazică, dar apoi se hotărî să mestece în continuare.

— Pot să accept că nu mă mai iubeşte. Dar să ajuţi un tip cu care ai trăit trei ani să-şi depăşească amnezia nu are nimic de-a face cu dragostea, ci strict cu iubirea de aproape.

— Las-o în pace un timp.

— A menţionat cât timp îi trebuie? vru să ştie Fabio. Zile? Săptămâni? Luni? Ani?

Lucas dădu din umeri şi luă o altă înghiţitură.

Fabio renunţă.

— Cum merg lucrurile la redacţie?

Lucas era bucuros că schimbase subiectul.
— Ca-ntotdeauna. Ba nu, nu-i aşa: Rufer şi-a ras mustaţa.
— În fotografia de deasupra editorialului o mai are.
— În cazul în care o lasă din nou să crească.
— Aşa a zis?
— Aşa credem noi. Nevastă-sa se întoarce la sfârşitul săptămânii. Apoi o să vedem.
— Şi cum arată?
— Ca unul cu o buză de iepure iscusit operată.
Stăteau să aştepte autobuzul la umbra unui castan. În aerul fierbinte pluteau gazele de eşapament ale maşinilor îngrămădite la semaforul apropiatei intersecţii.
— Ce am mai scris după chestia cu mecanicii de locomotivă? întrebă Fabio.
— Nimic.
— Nimic, în trei săptămâni?
— Te-ai ocupat cu nişte cercetări.
— Pe ce temă?
Lucas ridică din umeri.
— Nu ştii?
— Ai făcut un secret din treaba asta.
— Uite că nu te cred.
Un telefon mobil piui *Boleroul* lui Ravel. Fabio zâmbi cu ironie.
— Nu, nu, zise Lucas, ăsta trebuie să fie al tău.
— *Boleroul?* Par eu genul?
Şi totuşi era telefonul lui. O voce feminină.
— Sunt eu, Marlen. Unde eşti?
— Am mâncat cu Lucas, iar acum ne îndreptăm spre redacţie.
— Spre redacţie? întrebă ea mirată.
Autobuzul opri în staţie, uşa de la mijloc se deschise şuierând, o bătrână coborî cu greu. Lucas o ajută să-şi scoată căruciorul de cumpărături.
— A venit autobuzul, ne vedem mai târziu, ciao.
— Amselweg 74, zise Marlen. Ai o carte de vizită în portmoneu.
În autobuz Fabio scotoci în portmoneul său. Într-adevăr, găsi o carte de vizită albă ca zăpada, având imprimat antetul Lemieux. Dedesubt citi: Marlen Berger, asistentă de presă, şi adresa firmei, cu telefon, fax şi e-mail. Pe verso, cu acelaşi corp de literă aspectuos, era menţionată adresa ei de-acasă: Amselweg 74.
Fabio îi puse lui Lucas cartea de vizită sub ochi.
— Bine că măcar nu-mi atârnă de gât un afiş cu numele şi adresa.
Lucas nu scoase o vorbă.
— Amselweg, citi Fabio. Drumul Mierlei. Mierla e pe drum. Unde-i mierla? Pe drum!
— Şi cum ai să ţii minte numărul 74?
— Recunosc casa.
Autobuzul opri. Nu coborî şi nici nu urcă nimeni.
— La următoarea trebuie să te dai jos, spuse Lucas.
— De ce?
— Ca să te sui în autobuzul 9. Pentru Amselweg. Mierla? E pe drum.
— Vin cu tine la redacţie.

— De ce?

— Să le spun că exist din nou.

Lucas părea că ar avea de replicat ceva, dar se răzgândi. Şoferul prinse în mâini, cu gesturi foarte largi, volanul său enorm. Din pantalonii săi scurţi ieşeau nişte picioare subţiri, albe, cu genunchi roşietici.

— Şoferii de autobuz în şort parcă ar fi nişte conductori de tren servind cafea, spuse Fabio. Subminează autoritatea.

— Un şofer de autobuz nu trebuie să aibă autoritate.

— Ba da, în materie de condus autobuzul.

— Crezi că şofează mai prost în şort?

— Sunt absolut convins, afirmă Fabio. Asta îşi pierde respectul de sine. Cel mai bine ar fi să poarte o uniformă cu patru dungi aurii pe mâneci, exact ca un căpitan de aviaţie. Ar contribui la siguranţa circulaţiei. Ar trebui să se scrie odată ceva în acest sens. Efectul vestimentaţiei profesionale asupra purtătorului. Pe cine crezi că vor să impresioneze medicii cu halatele lor albe? Pe pacienţi? Greşit! Pe ei înşişi.

Autobuzul opri cam prea brusc la un stop.

— Vezi, la asta mă refer.

Redacţia consta într-o încăpere mare, împărţită în spaţii de lucru cu ajutorul unor mese, plante de birou şi paravane cu izolare fonică. Diverse uşi duceau spre camerele de primire, spre sala de conferinţe, spre birourile şefilor de secţie şi spre cel al redactorului-şef.

Când Fabio traversă încăperea alături de Lucas, câţiva îşi ridicară ochii din monitoare, două-trei discuţii încetară.

— Doreşti să te duci imediat la Rufer? întrebă Lucas.

Dar Fabio se oprise locului.

— Cine-i ăsta?

— Care?

— Ăsta care stă pe locul meu.

Fabio arătă spre un tânăr şezând aplecat spre ecranul computerului său şi scriind.

— Berlauer, răspunse Lucas. Rufer cred că-i liber, uşa lui e deschisă.

— Ce caută ăsta pe locul meu?

— Vorbeşte cu Rufer.

Lucas se depărtă de Fabio.

Fără mustaţă, buza superioară a lui Rufer arăta aşa cum şi-o simţea Fabio pe a lui. Iar întrebarea sa mirată „Fabio?” suna ca şi cum cineva sâsâit ar rosti „Sabio”.

— Cum îţi merge? Ce bine că eşti din nou pe picioare!

Rufer se ridică de pe scaun şi îi strânse mâna cu exagerată efuziune.

— Ce face tipul de pe locul meu?

— Berlauer? Cred că lucrează la o poveste despre grupurile turistice japoneze. Par să fie foarte riguros organizate.

— Am vrut să ştiu de ce stă la biroul meu.

Rufer căuta un răspuns. Fabio se lămurise acum ce-i evoca buza superioară nudă a redactorului-şef: botul unui crap. Mai cu seamă în clipa asta, când nu-şi găsea cuvintele.

— Aşadar sunt concediat.

Rufer se îndrepta spre un dulăpior, scoase un clasor, îl răsfoi, găsi o hârtie şi i-o întinse lui Fabio.

Era o scurtă scrisoare, adresată lui Stefan Rufer, redactorul-şef al publicaţiei *Sonntag-Morgen*, loco. Purta data de 16 iunie.

Dragă Stefan,

Revin la convorbirea noastră şi confirm în scris demisia mea începând de la finele lunii august, anul curent, din motivele discutate. Mi se mai cuvin 18 zile de concediu, ceea ce înseamnă că ultima mea zi de lucru va fi 8 august. Dacă mi se găseşte un succesor înainte de această dată, sunt de acord şi cu o dată anticipată a plecării mele.

Mulţumesc pentru dialogul deschis şi pentru înţelegerea pe care mi-ai arătat-o.

Fabio Rossi

Pentru a câştiga timp, Fabio mai citi o dată scrisoarea.

— Am auzit de problemele tale cu memoria, îi veni în ajutor Rufer.

Răspunsul lui Fabio sună iritat:

— N-am probleme cu memoria, am un *blackout* de cincizeci de zile.

— Ştiu. Scuze.

Fabio întrebă pe un ton cât mai obiectiv cu putinţă:

— Ce motive am invocat?

— Personale.

— Mie poţi să mi le spui.

Rufer rânji:

— Astea au fost cuvintele tale. Din motive personale doreai să te schimbi. Altceva nu mi-ai mărturisit.

— Ai încercat să mă faci să revin asupra intenţiei mele?

— Nu.

— De ce nu?

— Am dus multe discuţii privind salarizarea. Asta nu era una dintre ele.

Sună telefonul. Rufer schiţă un gest de scuză, arătă spre un scaun pentru vizitatori şi începu o conversaţie mai lungă. Când băgă de seamă că Fabio se uită la buza lui superioară, întoarse capul.

Fabio se aşeză. Motive personale? Aveau vreo legătură cu Norina? Sau erau aceleaşi care-l făcuseră s-o părăsească? Ce naiba îl apucase?

Rufer puse receptorul în furcă.

— Nicio aluzie măcar, privind motivele mele? Nimic?

— Nimic.

— Nici n-ai presupus nimic?

Rufer îşi drese glasul.

— Doar îţi cunoşteam situaţia. O cunoşteam cu toţii. Mi-am închipuit că are legătură cu problema asta.

— Ce ştiai despre situaţia mea?

Rufer ezită.

— Serios. Eu chiar nu ştiu despre ce-i vorba.

— Ei bine, ţi s-a întâmplat povestea aceea cu Marlen şi despărţirea de Norina. Oamenii iau

hotărâri radicale în asemenea situaţii.

Fabio dădu din cap neîncrezător.

— Ştii, nu numai că am uitat ce am făcut în timpul acela, dar nu am nici cea mai vagă amintire despre sentimentele care m-au determinat să procedez aşa. Totul s-a şters, fără să lase nicio urmă.

— Şi? Ce spun medicii? Amintirile vor reveni?

Fabio dădu din umeri.

— Uneori revin, alteori nu; câteodată îţi recuperezi memoria cu totul, altă dată numai parţial.

— Poţi influenţa chestia asta?

— Să-mi pun creierul la bătaie. Să lucrez.

Fabio îl privi pe Rufer cu o anume curiozitate. Acesta părea stingherit.

— Berlauer era liber. Iar tu ai zis că dacă găsim pe cineva mai devreme... Şi după accident m-am aşteptat oricum la o convalescenţă mai lungă.

— Înţeleg.

Fabio se sculă de pe scaun. Rufer se ridică la rândul său şi-i întinse mâna.

— Dacă ai vreodată chef să scrii o poveste pentru noi, şi dacă e potrivită ca dimensiuni şi se încadrează în buget...

— O să mă gândesc la voi, mormăi Fabio.

Se duse direct la locul lui Lucas. Acesta se arătă total absorbit de lucrul său.

— Ai un pic de timp? zise Fabio.

Nu prea suna a întrebare.

— De fapt, nu, zise Lucas, fără să-şi ia ochii de pe monitor.

— Zece minute, porunci Fabio. La Linde.

Linde era localul cel mai apropiat — singurul merit care-l recomanda. În rest, berea era caldă, mâncarea proastă, iar amestecul de mirosuri (ulei prăjit, brânză fierbinte şi fumul ţigărilor ieftine ale pensionarilor care jucau cărţi la masa lor tradiţională) îţi intra în haine numaidecât. Chiar şi acum, când afară erau aproape treizeci de grade, ferestrele rămâneau închise de teama curentului. Erau oricum lipite, din cauza zugrăvelilor succesive din ultimele decenii.

Fabio şi Lucas se aşezară la o masă acoperită cu o faţă dintr-o pânză groasă, în carouri galben-muştar şi maro.

— De ce nu m-ai prevenit?

Fabio vorbea cu acreală.

— Eu... n-am vrut să te enervezi.

— Asta ţi-a ieşit de minune.

— Îmi pare rău.

— Mereu le pare rău tuturor, de orice, izbucni Fabio.

Spre uşurarea lui Lucas, patronul localului veni în acel moment să-i întrebe ce doresc. Se smulsese de la jocul de cărţi şi-şi târşâise picioarele până la masa lor. Comandară două ceaiuri cu gheaţă. Patronul se îndepărtă. Mormăia ceva care suna a „ceai de rahat de raţă”. De când nu mai mâncau la el, îi vorbea de rău pe cei de la *Sonntag-Morgen.* Mai cu seamă când apăreau în ora de pauză a chelneriţei.

Lucas stătea cu un aer vinovat pe scaunul său şi aştepta continuarea atacului. Privindu-l, Fabio se îmblânzi.

— Nu-ţi poţi imagina cum e să-ţi dispară dintr-odată cincizeci de zile din biografia ta. Te simţi... — Fabio căută expresia potrivită — ...te simţi pierdut. Nesigur. Ca şi cum ai ieşi în lume după o beţie teribilă. Toţi ştiu mai multe despre tine decât tu însuţi. Atunci ai nevoie de cineva pe care să-l poţi întreba: Ce-a fost? Ce-am spus? Ce-am făcut? A fost rău? A fost suportabil? Ai nevoie de cineva care să te ajute să reconstruieşti faptele de care nu-ţi mai aduci aminte. Şi pe această persoană trebuie să te bizui necondiţionat. Pentru mine, această persoană eşti tu, Lucas.

Patronul puse pe masă două pahare.

— Puteţi să-mi achitaţi imediat?

— Lipseşte gheaţa, constată Lucas.

— N-aţi spus nimic despre gheaţă.

— Credeam că e obligatorie. Din pricina denumirii, înţelegeţi? Ceai cu gheaţă.

— Aşa se cheamă, pur şi simplu.

— Fără gheaţă înăuntru?

— Dacă aţi fi cerut-o de la început, v-aş fi pus-o.

— Minunat, spuse Fabio.

Patronul stătea pe loc şi aştepta.

— Vino odată, Albi! se auzi de la masa de joc.

— Doriţi deci să vă aduc gheaţă, insistă patronul.

— Corect. Dacă se mai poate acum.

Patronul se puse în mişcare.

— A, strigă Fabio în urma lui, şi o cafea cu lapte!

Patronul plecă mârâind.

Fabio reluă firul discuţiei.

— Numai că, în cazul meu, nu este vorba despre o singură seară. La mine e vorba despre cincizeci de zile. Cincizeci de zile în care mi-am dat viaţa peste cap.

Lucas tăcea.

— Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat, nu-i aşa? Trebuie să pot reconstitui ce-a fost.

Lucas uită că aşteptau cuburile de gheaţă şi luă o înghiţitură de ceai.

— Chiar trebuie?

Fabio se uită la el fără să înţeleagă.

— Nu te schimbaseşi chiar în bine. N-ai vrea să laşi lucrurile aşa cum sunt, fără să le mai răscoleşti?

Fabio râse scurt.

— Zilele acelea mi-au dispărut din memorie, dar nu şi din viaţă! Mi-am pierdut prietena, slujba şi o mulţime de simpatii. N-am cum să trec pur şi simplu la noua ordine de zi.

Lucas îşi învârtea paharul în mână.

— Şi cum ai de gând să procedezi?

— Ne întâlnim cu agendele noastre în faţă şi luăm la rând fiecare zi.

— Rezultatul ar fi cât se poate de lacunar.

— Lacunele le umplem din alte surse.

— Ar fi mai bine s-o iei invers: de la alte surse, adică. Pentru că nu ne-am prea văzut în acele săptămâni. De cele mai multe ori te-ai întâlnit cu alte persoane.

— Cu cine?

Lucas dădu din umeri.

— Ai frecventat alte cercuri.

— Ce fel de cercuri?

— Nu-i cunosc pe oamenii aceia. Întreab-o pe Marlen.

Patronul sosi cu un pahar plin de cuburi de gheaţă şi cu o ceaşcă de cafea cu lapte şi le puse pe amândouă pe masă.

— Păi e lapte înăuntru, se miră Fabio.

— Aţi comandat cafea cu lapte.

— Nu ştiam că are laptele deja în ea.

Patronul ridică vocea.

— De-aia se numeşte cafea cu lapte.

Fabio arătă spre cele două pahare din faţa lor.

— Şi astea se numesc ceai cu gheaţă.

Patronul avea aerul că numără în gând până la trei.

— Treisprezece patruzeci cu totul; şi n-o mai face pe deşteptul, căcănarule.

Fabio se scotoci în buzunarul pantalonilor după portofel. Nu avea decât mărunţiş.

— Tipic, mârâi patronul.

Lucas achită nota.

Se despărţiră în faţa localului.

— Tramvaiul 8 merge aproape până la Amselweg. „Mierla? Pe drum!" zise Lucas în chip de la revedere.

— Mulţumesc. Şi, dacă-ţi mai vine vreo idee, anunţă-mă.

În drum spre staţia de tramvai Fabio trecu pe lângă un bancomat. Îşi introduse cardul şi tastă codul.

Ecranul afişă „cod greşit".

Pesemne că greşise formându-l. Îşi ştia codul şi în somn şi nu-l schimbase niciodată. Tastă cu grijă 110782. Data când Italia câştigase finala în meciul cu Germania.

Ecranul afişă „cod greşit".

La a treia încercare greşită cardul fu înghiţit. Fabio renunţă.

Vatmanul se aplecă asupra lui, spunându-i:

— Cap de linie.

Fabio trebui să coboare, să-şi pună la automat o nouă ştampilă pe legitimaţia pentru mai multe călătorii şi să ia tramvaiul înapoi, şase staţii, până la Rebenstraße. Cât pe ce să adoarmă din nou.

Găsi fără probleme cotitura spre Amselweg. Dar traseul până la numărul 74 i se păru nesfârşit. Îşi propusese probabil prea multe pentru această primă zi după ieşirea din spital.

Fabio învăţase să recunoască mireasma care-l trezi: Chanel 5. Stătea întins pe micul divan de piele de lângă birou, în locuinţa străină. Femeia căreia-i aparţinea parfumul se apleca asupra lui. Se concentră: o lanternă. Dedesubt stă ea. Ca odinioară.

— Bună, Lili.

— Marlen, îl corectă ea, îngăduitoare.

Simţi jumătatea sărutului ei.

— Cum a fost?
— Obositor.
— Cum e doctorul Vogel?
— Obez.
— Şi altfel?
— Bine, pe cât pot să-mi dau seama. Deocamdată am puţină experienţă în materie de neuropsihologi. Cât e ceasul?
— Trecut de şapte. Ţi-e foame? Ţi-am pregătit mâncarea preferată.
— Care-i mâncarea mea preferată?
Întrebarea o puse, pentru o clipă, în încurcătură. Apoi se îndreptă din spate.
— Surpriză!

Mâncarea lui preferată se dovedi a fi somon cu felii de ceapă, capere, sos de hrean şi pâine prăjită cu unt. „Porcul mării", numea Norina somonul. Crescut în zone piscicole murdare, ţinut în viaţă cu supradoze de chimicale, umflat cu hormoni, hrănit sintetic cu carotine trandafirii. Nicicând ea nu s-ar fi atins de somon şi niciodată nu i-ar fi trecut prin cap lui Fabio să declare somonul drept felul său de mâncare preferat.

Mâncau pe balcon. Marlen îşi schimbase ţinuta. Purta o rochie care-i lăsa umerii goi, susţinută, nu se ştie cum, cu puţin deasupra sfârcurilor. Părul blond, tuns scurt, era pieptănat strâns spre spate, dat cu gel. Pe masa de grădină aşternută cu o faţă de masă albă stătea un sfeşnic cu o lumânare roşie. Joni Mitchell cânta *You've changed.* Nu tocmai genul lui de muzică.

Fabio nu scăpa de impresia că Marlen se străduia să pună în scenă, pentru el, o imagine care să-i stimuleze memoria. Prima lor seară? Seara dinaintea accidentului?

— Să nu mă mai laşi să pic prost, îi spuse.

Tonul părea mai neprietenos decât intenţionase. Marlen îşi ridică speriată privirea din farfurie.

— Sigur ştiai că mi-am dat demisia. De ce nu mi-ai spus nimic?

— Credeam că mai e timp pentru asta. Doar n-aveam cum să bănuiesc că te duci glonţ la redacţie chiar în prima zi după externare.

— Iar eu credeam că mă cunoşti.

— Tocmai. Aşa cum te cunosc, ai fi ocolit cu străşnicie redacţia.

Atunci când Fabio se certa, înainte vreme, cu Norina, subiectul disputei era locul ocupat de redacţie în existenţa lui. „Când nu eşti în drum spre redacţie sau acasă, la calculator, în slujba redacţiei, eşti în mod cert la redacţie", îi reproşa ea câteodată. „Dacă nu ca prezenţă fizică, eşti cu gândul acolo."

— Povesteşte-mi mai mult despre mine, îi ceru Fabio.

În mesteacănul din faţă începu să ciripească o mierlă.

— Ce anume vrei să ştii?

— Cum ne-am cunoscut?

Marlen surâse.

— La o masă pentru presă, cu ocazia lansării produsului Bifib.

— Bifib?

— O băutură *bifidus*, îmbogăţită cu fibre alimentare adică.

Fabio schiţă un gest de negaţie din cap.

— Aşa ceva nu m-ar fi interesat niciodată.

— Ba te-a interesat foarte tare. M-ai copleşit cu întrebări, după lansare. Şi m-ai invitat la cină pentru aceeaşi seară.

— Şi?

— Am acceptat. Muncă de presă. Ne-am dus la République.

— În localul ăla filistin? Nu m-aş duce acolo niciodată.

— Probabil că nu doreai să întâlneşti lume cunoscută.

— Şi apoi?

Marlen surâse din nou.

— Apoi am venit aici.

— Şi Norina?

— N-ai pomenit de nicio Norină.

— M-am prezentat ca un tip singur?

Marlen îşi ridica umerii zvelţi.

— Nu am dezbătut această întrebare.

Aproape că se lăsase întunericul. Ea luă o brichetă de pe masă şi aprinse lumânarea. În lumina aceasta, care proiecta un luciu mat pe umerii şi decolteul ei, purtarea lui de-atunci nu i se mai păru chiar de neînţeles.

Mierla îşi încetă cântecul. Marlen se ridică şi strânse masa. Când reveni, avea un pachet de ţigări în mână. Se aşeză şi-i întinse pachetul. Fabio refuză.

Ea luă o ţigară şi şi-o aprinse. Timp de câteva secunde flacăra aruncă umbre unduitoare pe chipul ei.

— Fumam deci, constată Fabio.

— Ca un horn.

Flacăra licări şi se stinse. O dâră subţire de fum se ivi din gura ei şi făcu lumânarea să pâlpâie.

Fabio întinse mâna după ţigară şi trase cu prudenţă un fum. Nimic din respingătorul gust de nicotină şi smoală, pe care-l simţise în rarele ocazii când încerca să descopere de ce le place oamenilor să fumeze. Şi nimic din senzaţia care nu-l lăsa să respire, când trăgea fumul în piept.

Îi înapoie ţigara lui Marlen şi privi cum fumul pe care-l expira se îngălbenea în lumina lumânării.

Imaginile, spusese doctorul Vogel, sunt cel mai bun stimulent al creierului. Dacă odată cu amintirea revin sentimentele, n-ar fi cu putinţă ca odată cu sentimentele să se trezească amintirile?

Fabio îşi ridică mâna. Marlen încercă să-i întindă ţigara, dar el o ignoră şi atinse cu arătătorul marginea decolteului ei, deasupra sânului drept. Trase în jos cu blândeţe, până când materialul subţire îşi abandonă uşoara rezistenţă, dezgolind sfârcul.

5

Fabio se trezi fiindcă-l durea în gât. Avu nevoie de câteva clipe de răgaz, ca să se orienteze. Era întins, gol şi transpirat, cu capul în partea cealaltă a patului. Uşa şi fereastra dormitorului erau deschise, iar aerul nopţii care pătrundea prin uşa balconului în micul apartament îi

dădea o senzaţie de frig.

Foarte aproape de capul său distinse, în lumina rece a felinarului din stradă, picioarele lui Marlen. Era culcată într-o parte, cu spatele la el, îmbrăţişând o pernă. O atinse. Aproape că putea să-i cuprindă cu palma rotunjimea fesei. Marlen suspină în somn şi-şi lipi fundul de mâna lui. Şi pielea ei era umedă.

Fabio se sculă fără zgomot. Printre hainele risipite pe podea găsi pătura de bumbac albă, dintr-o ţesătură cu ochiuri mari, pe care Marlen o folosea în chip de cuvertură de pat ziua sau — în nopţi asemenea acesteia — ca plapumă. O acoperi grijuliu cu ea.

Se strecură în baie, închise cu precauţie uşa, aprinse lumina şi se privi în oglindă. Păr jilav, ciufulit, un început de barbă, o urmă de ruj pe gât. Pierduse din greutate la spital. Bustul, neacoperit cu păr, părea mai degrabă slab. Mirosea a parfumul lui Marlen şi a Marlen însăşi. Luă un prosop plușat de pe suport, îşi şterse sudoarea şi şi-l prinse pe şolduri.

Zâmbi imaginii lui din oglindă şi stinse lumina.

Masa de pe balcon nu fusese strânsă. Pe faţa de masă albă, lumânarea picurase o pată de ceară roşie. În formă de inimă, constată Fabio amuzat. Alături rămăseseră ţigările lui Marlen. Îşi aprinse una şi se postă fumând lângă balustradă.

Într-o casă de peste drum se lumină o mică fereastră. Lumina licări scurt în faţada întunecată — şi se stinse.

De undeva de-aproape se auzi o tuse înăbuşită. Fabio se aplecă peste balustradă. Într-un balcon aflat în linie oblică dedesubtul lui ardea mocnit un alt minuscul punct roşiatic.

Luna, plină aproape, îşi arunca lucirea palidă asupra grădinilor tăcute din spatele caselor. La mare distanţă hârâia, ca o insectă înfuriată, o motocicletă — apoi iarăşi liniște.

Contemplând noaptea, Fabio încerca să desluşească sentimentul pe care-l trăia.

Era un sentiment bun. Confortabil. Plăcut. Frumos. De mulţumire. Poate chiar de fericire. Dar era oare sentimentul cel mare? Acela pentru care abandonezi totul, nu-ţi mai pasă de nimic, o iei de la capăt, devii alt om?

O uşoară pală de vânt făcu să sclipească frunzişul mestecenilor sub razele lunii. Tremurând, Fabio îşi desprinse prosopul de pe şolduri şi şi-l puse pe umeri.

Nu, nu era sentimentul cel mare. Şi se îndoia că ar avea şansa să devină vreodată. Pentru că un sentiment major nu evoluează lent. Vine asupra-ţi ca un cataclism al naturii. Aşa îl învăţa experienţa — nici măcar a sa proprie. El se specializase în simţirea cu evoluţie lentă. Şi în privinţa asta experienţa lui se limita la timpul petrecut cu Norina.

Se întâlniseră la a treizecea aniversare a unui cunoscut comun. Ea băuse prea mult, el o condusese acasă, ea îl întrebase dacă, poftindu-l să urce la o cafea, ar profita de situaţie, da, replicase el. „O aventură de o noapte care a escaladat”, definise el cândva relaţia lor într-o discuţie cu Lucas.

Nu se îndrăgostise lulea, nu se plimbaseră prin ploaie, nu se sărutaseră pe întuneric la cinema, nu-şi petrecuseră nopţi întregi la telefon. Dar cert simţiseră mai mult ca de obicei. Şi amândoi ocrotiseră cu grijă ce li se întâmpla. După o jumătate de an Fabio se mutase la Norina. Când era el plecat la un reportaj ori ea la o filmare, îi simţea lipsa. Se bucura când o revedea şi-i spusese că o iubeşte. Şi n-o înşelase, cu excepţia unei singure daţi, nemărturisite.

Firește se întreba — tot mai des în vremea din urmă — dacă asta a fost. Dacă găsise femeia alături de care dorea să îmbătrânească. Fără să fi aflat cum e să-ţi pierzi peste noapte capul şi inima. Iar acum, când socotea că poate chiar îşi trăise marea întâlnire, îşi pierduse, în afară de cap şi inimă, şi amintirea acelei trăiri.

Stinse ţigara şi se întoarse în cameră. Sub biroul lui era instalat un fişet negru pe rotile. În sertarul de sus îşi ţinea un mic computer de buzunar, servindu-i pentru înregistrarea unor notiţe şi adrese. Nu-l găsi la locul obişnuit. Cercetă amănunţit tot fişetul. Celelalte obiecte ale sale se aflau la locul lor dintotdeauna, dar computerul de buzunar lipsea.

Îşi deschise laptopul. Sunetul de pornire răsună prea tare în apartament. Se ridică şi aruncă o privire în dormitor. Marlen scăpase de pătură. Era culcată pe spate, cu braţele şi picioarele depărtate, şi respira ritmic. Se uită la ea un timp, apoi o acoperi din nou.

Ecranul laptopului se luminase. Fabio se aşeză în faţa lui şi porni programul computerului de buzunar. Se obişnuise să introducă datele strânse acolo — termene, adrese, notiţe — de două ori pe săptămână, în fiecare duminică şi miercuri, în memoria laptopului. De aceea se miră că ultima salvare de date fusese efectuată la 6 iunie. Rezulta că nu mai făcuse operaţia vreme de peste două săptămâni înaintea accidentului; lipseau patru operaţiuni de salvare. Se schimbase deci şi în această privinţă.

Poate că datele mai noi se aflau în calculatorul de la redacţie. Îşi propuse să le recupereze în dimineaţa următoare.

Închise laptopul şi luă un carneţel pentru stenograme dintr-un sertar. Avea întotdeauna o rezervă de asemenea carnete. Nu ştia să stenografieze, dar carneţelele erau uşor de mânuit în timpul interviurilor.

Îşi însemnă ce urma să facă a doua zi:

Stabilesc o întâlnire cu Lucas (câte s-au mai întâmplat după 8 mai?)
Iau date şi lucruri de la redacţie
O întreb pe Marlen ce-i cu computerul de buzunar

Se întoarse în dormitor, Marlen încă dormea sub pătură. Încet şi cu grijă se strecură lângă ea. Închise ochii şi încercă să doarmă. Dar băgă de seamă că ea nu mai respira profund şi în ritm egal. Curând îi simţi mâna furişându-i-se între picioare,

Îl trezi mirosul de cafea. Deschise ochii şi o văzu pe Marlen. Era îmbrăcată şi ţinea o tavă în mâini.

— Mic dejun în pat, anunţă ea.

Fabio îşi schimbă poziţia: se aşeză şi-şi propti perna în spate. Pe tavă erau o ceaşcă de cafea cu lapte, două cornuri calde, unt, miere, un ou moale, sare şi piper.

— Dar tu? întrebă.

— Eu am mâncat deja.

Se instală pe marginea patului. Sărutul ei avea gust de pastă de dinţi.

— Ce vrei să mă întrebi despre computerul de buzunar? Citise însemnarea lui de pe birou.

— Ştii unde ar putea să fie? În sertar nu-i.

— Poate că s-a pierdut când cu păţania ta.

Fabio luă o înghiţitură de cafea. Mirosul era mai bun decât gustul.

— Nu cred că-l aveam la mine. Îmi lăsasem aici şi mobilul.

— Nu, mobilul îl aveai la tine. Era printre lucrurile tale, la spital. Eu l-am adus aici, bateria era descărcată.

— Ai schimbat şi soneria?

— *Boleroul.* Nu, tu ai făcut-o, râse Marlen. Ţi se părea sexy. Fabio dădu neîncrezător din cap.

— Numai când te sun *eu* cânta *Boleroul.* Tu l-ai programat aşa. Ziceai că te incită.
— O, Doamne!
Ea râse din nou, îl sărută, se sculă în picioare.
— Să nu întârzii. O zi frumoasă! Nu uita de fizioterapie. La zece.
Ieşi din cameră, dar se mai întoarse o dată.
— Te sun.
— Nu, mai bine te sun eu.

După micul dejun o sună pe Norina. La al treilea ţârâit îi auzi vocea: „Norina Kessler. Sunt pe drum. Lăsaţi un mesaj sau încercaţi pe mobil". Urma numărul ei de mobil.
— Norina? spuse Fabio. Eşti acasă? Dacă eşti acasă, răspunde, te rog. Norina? Te rog. Trebuie să vorbesc cu tine.
Aşteptă, dar ea nu răspundea.
Încercă pe mobil. „Norina Kessler", spunea vocea ei, „lăsaţi-mi un mesaj şi vă sun eu".
— Nu-i adevărat, zise Fabio, tu nu suni înapoi. Ciao.
Închise şi spălă vasele de la micul dejun. Apoi mai formă o dată numărul ei de mobil.
— Scuze, spuse după semnal, n-am vrut să sune a reproş. Te rog, sună-mă. E important. Te rog.
Când ieşi din baie, mai încercă o dată la ea acasă. Din nou îi răspunse robotul. De astă dată nu lăsă niciun mesaj.
Îmbrăcă cel mai uşor pantalon de vară şi o cămaşă de pânză albastră, pe care nu o ştia. Îşi consultă carneţelul.

Stabilesc o întâlnire cu Lucas (câte s-au mai întâmplat după 8 mai?)
Iau date şi lucruri de la redacţie
O întreb pe Marlen ce-i cu computerul de buzunar

Tăie a treia însemnare. Dedesubt era scrisul lui Marlen:

La ora zece fizioterapie, Katja Schnell, Kaltbachweg 19.

Fabio formă numărul lui Lucas de la serviciu. Era gata să închidă, când auzi o voce necunoscută.
— Berlauer.
— Rossi. Îl caut pe Lucas Jäger, spuse Fabio.
— Azi lucrează acasă.
Abia după ce închise, îşi dădu seama că vorbise cu succesorul său. Sună la Lucas acasă. Răspunse robotul. Îl sună pe mobil. Intră căsuţa vocală.
Fabio îşi puse laptopul în geantă şi plecă.

Katja Schnell avea sub treizeci de ani, nu avea mai mult un metru şaizeci şi părea fragilă ca un porţelan de Meißen. Dar conducea un centru de terapie care ocupa o vilă de trei etaje cu douăsprezece săli şi avea paisprezece colaboratori angajaţi. Îl inspectă din priviri pe Fabio, care stătea în faţa ei într-un şort şi era cu două capete mai înalt decât ea.
— Faceţi sport?
Înainte de accident, Fabio jucase o dată pe săptămână fotbal cu colegii (printre care şi cu

Lucas), înotase cu regularitate şi mersese la serviciu, aproape pe orice vreme, cu bicicleta. Ceea ce îi şi spuse terapeutei.

— Bun, reluaţi-vă obiceiurile, exceptând mersul pe bicicletă. Vom lucra aici la restabilirea echilibrului dumneavoastră. Şi vom face câteva exerciţii de forţă. Trebuie să vă simţiţi corpul, e factorul cel mai propice pentru memorie.

Se roti în jurul lui, ca un minuscul medic militar în jurul recrutului la examenul medical. Apoi se duse la biroul ei, umblă la un sertar şi reveni cu un tampon de vată.

— Sunteţi subponderal, trebuie să mâncaţi mult şi sănătos. Şi spuneţi-i prietenei dumneavoastră să-şi taie unghiile.

Îi tamponă două puncte de pe spate, care începură imediat să-l usture, apoi se aşeză la computer.

— Vă puteţi îmbrăca.

După câteva minute imprimanta se puse în funcţiune, scoase un formular şi separat programarea unor şedinţe.

— În fiecare zi de lucru o oră, indică ea, aşezând hârtiile într-un plic; de două ori mişcare, de trei ori exerciţii de forţă. Prima programare e poimâine la nouă. Să veniţi cu pantofi de gimnastică, pantaloni de gimnastică ori un trening, două prosoape pluşate, cele trebuincioase pentru duş. Doar ştiţi toate astea de la fotbal.

În drum spre staţia de tramvai, Fabio încercă zadarnic să dea de Norina la telefon. Nici pe Lucas nu izbuti să-l contacteze. Se hotărî să se ducă la redacţie.

Ajunse după prânz. La majoritatea birourilor nu se mai afla nimeni. Dar la masa de lucru care până de curând fusese a lui şedea succesorul său, cu al cărui nume nu dorea să-şi încarce memoria. Omul îşi ridică un minut privirea din monitor, întrebându-l:

— Salut, ce pot face pentru tine?

— Dacă aţi vrea să vă întrerupeţi un pic din lucru, aş dori să-mi copiez datele.

Fabio nu avea de gând să-l tutuiască.

Junele scormoni rapid într-un sertar şi scoase la iveală un CD pe care i-l întinse lui Fabio.

— S-a făcut deja.

Fabio nu se grăbi să preia discul.

— De unde puteaţi şti de ce date am nevoie?

— Lucas le-a copiat.

Fabio luă în fine CD-ul şi îl scoase din învelitoarea pe care Lucas notase, cu scrisul său ordonat şi folosind o cariocă rezistentă la apă: *Fabio Rossi, personal.*

— Aveţi totul acolo, mormăi succesorul şi reveni la computer.

— Aş prefera să mă conving eu însumi.

— Mă rog.

Şi se apucă din nou să tasteze.

Fabio începea să-şi piardă răbdarea.

— Aş vrea, adică, să arunc o privire în computerul dumneavoastră.

— Nu mai conţine nimic care să vă aparţină. Totul a fost şters.

Fabio îi puse o mână pe umeri.

— Tocmai de acest lucru doresc să mă conving. Şi anume acum.

Succesorul scoase un oftat şi-şi salvă textul propriu. Cedându-i locul lui Fabio, mârâi:

— Chiar aşa de bune încât să vi le fur nu v-am socotit nicicând ideile.

Fabio ignoră remarca. Se aşeză în faţa ecranului. *Berlauer,* scria sub iconiţa hard diskului, unde altădată scria *Rossi.* Fabio folosi programul de căutare ca să constate dacă existau fişiere create sau modificate înainte de fatalul 21 iunie. Rezultatul căutărilor consta în mai bine de două sute de date. Parcurse numele, unul după altul. Berlauer avea dreptate: tot ce-i aparţinuse fusese şters.

— Dar lucrurile din sertare? întrebă.

Berlauer îi arătă o cutie de carton de sub biroul lui Lucas. Şi pe ea scria cu litere îngrijite *Rossi, personal.* O puse pe masă şi cotrobăi în ea. Găsi în cea mai mare parte obiecte fără însemnătate, care se strânseseră de-a lungul anilor. Un slip de baie, un prosop pluşat, o hartă a oraşului, o mică mapă cu menţiunea *De rezolvat!,* nişte ochelari de soare cărora le lipsea un şurub la un braţ, câteva casete cu interviuri şi un exemplar din *Sonntag-Morgen* cu povestea mecanicilor de locomotivă — atât se gândi să ia. Înghesui totul într-o pungă de la distinsul butic Box!, care — cine ştie de ce — se afla şi ea, împăturită cu grijă, în cutie, îşi luă pe umeri geanta cu laptopul şi plecă.

— Hei! strigă Berlauer în urma lui. Şi restul boarfelor?

— Pentru altarul dumneavoastră închinat lui Fabio Rossi.

Fabio îşi introduse cardul în bancomat şi formă codul 110782. Aparatul zornăi şi zbârnâi. Apoi apăru un text pe ecran: Card retras. Altceva nimic.

— Rahat! ţipă Fabio şi dădu cu pumnul în aparat.

— Hei, hei, zise o voce în spatele lui.

Întorcându-se, Fabio constată că vocea aparţine unui domn putând o cravată cu model cu floarea-soarelui.

— Aparatul n-are nicio vină că nu mai aveţi bani în cont, glăsui acesta.

La banca lui, Fabio stătea de douăzeci de minute în faţa ghişeului de Relaţii cu publicul. Unul din cele două locuri din spatele ghişeului era gol; nu se afla acolo decât o plăcuţă nichelată cu numele Lea Mitrovic. Pe locul celălalt, funcţionara — Anna Gartmann scria pe plăcuţa ei — ajutase întâi un domn mai în vârstă, cam greoi, să completeze o cerere pentru deschiderea unui cont. Apoi însoţise o clientă în încăperea seifurilor. Acum, în fine, purta cu voce scăzută o convorbire telefonică; tonul era defensiv. Când puse receptorul în furcă, părea şi mai neprietenoasă decât înainte.

— Cardul meu a fost retras, începu Fabio, străduindu-se să fie cât mai calm cu putinţă, şi-şi indică numărul de cont.

— Aveţi o legitimaţie?

Fabio n-avea.

— Dar doamna Seiler mă cunoaşte.

Făcu un semn spre celelalte ghişee.

— Doamna Seiler nu mai lucrează la noi.

— A, nu ştiam, n-am mai fost de un timp aici, explică Fabio. Adăugă, accentuându-şi cuvintele: De obicei îmi scot banii de la bancomat.

— Am nevoie de o legitimaţie, repetă Anna Gartmann.

Privirile îi lunecau plictisite prin încăpere.

— V-am spus doar că n-am niciuna la mine. Domnul Wieland, chemaţi-l pe domnul Wieland, el este consultantul meu.

Doamna Gartmann oftă.

— Domnul Wieland este în concediu până la sfârşitul săptămânii; apoi se adresă clientului din spatele lui Fabio.

În clipa aceea o femeie tânără se ivi în spatele ghişeului. Se aşeză în dreptul plăcuţei Lea Mitrovic şi-i zâmbi lui Fabio.

— Bună ziua, domnule Rossi. Ce mai faceţi?

— Bine, acum, când vă văd.

Fabio respiră uşurat. N-avea habar cine era tânăra.

După o jumătate de oră Fabio părăsea banca, beneficiind de două informaţii noi: cândva în cursul acelor cincizeci de zile din trecutul recent îşi schimbase codul de la card. Şi: avea depuşi în contul său peste zece mii de franci, datorită unei sume apreciabile virate de *Sonntag-Morgen*, sumă semănând în chip suspect cu o lichidare. Ea fusese transferată la 28 iunie. Aşadar Rufer făcuse uz de oferta sa de a-şi părăsi serviciul chiar înainte de termenul oficial, în timp ce Fabio se afla internat în spital.

Strada era plină de oameni care se întorceau la serviciu, după pauza de prânz. Fabio înainta, strecurându-se printre ei. Purta pe umăr geanta cu laptopul, în mâna stângă ducea punga având aplicată inscripţia fluorescentă Box!, cu dreapta îşi ţinea telefonul mobil la ureche.

— Nu mă interesează dacă are sau nu pe cineva în vizită; şi când am fost *eu* la el vorbea la telefon. Fă-mi legătura, Sarah!

Sarah Mathey era secretara lui Rufer. O femeie greoaie, aproape sexagenară, care-şi petrecuse viaţa profesională în redacţie şi asistase la venirea şi plecarea multor redactori-şefi, la apariţia şi dispariţia multor titluri de ziar.

— Ţine-ţi firea, Fabio, ţi-aş face legătura dacă ar fi posibil într-un fel. Vrei să-i laşi un mesaj?

— Da, şuieră Fabio, ai ceva de scris?

— O clipă — gata, notez.

— „Eşti un cur.” Să-ţi spun pe litere?

Fabio încheie convorbirea. După cum o cunoştea pe Sarah, nu era exclus să-i transmită şefului ei mesajul.

Fără să-şi încetinească mersul, formă numărul lui Lucas. Nu răspundea nici acasă, nici pe mobil. Fabio opri un taxi şi se urcă în el.

— Bergplatz 5, îi spuse şoferului.

Acesta anunţă prin staţie:

— Şinşpe merg spre Bergeplatze şinşi.

În piaţa numită Bergplatz se încrucişau trei străzi şi două linii de tramvai. Fabio nu înţelesese niciodată cum putea cineva să locuiască acolo. Dar Lucas susţinuse că zgomotul nu-l stingherea; şi unde în altă parte mai găseai încăperi înalte de trei metri, cu parchet, la un asemenea preţ?

Fabio socotea că aceste două pretinse avantaje nu făceau decât să înrăutăţească lucrurile. Nu numai că zgomotul străzii răsuna nediminuat în încăperile golaşe, dar parchetul îi servea drept fundal de rezonanţă. Apartamentul de trei camere al lui Lucas intensifica orice sunet, cu excepţia vocii propriului locatar. Pe aceasta părea, în mod ciudat, s-o înghită.

Fabio sună încă o dată la interfonul cu numele L. Jäger. De astă dată apăsă prelung pe buton. Făcu vreo câţiva paşi înapoi şi privi în sus, spre etajul doi. Toate camerele, exceptând baia şi bucătăria, aveau vederea spre Bergplatz.

Nicio mişcare. Tocmai când se pregătea să sune din nou, se deschise uşa. Ieşi bătrâna care stătea la etajul întâi. Fabio o cunoscuse cu prilejul vizitelor sale, nu prea frecvente, la Lucas. Avea un motan gras, pe care obişnuia să-l ducă la plimbare, ca şi acum, într-o lesă roşie. Fabio îi ţinea minte chiar şi numele. Ceea ce nu era greu — îl chema Mussolini. „Nu-i înrudit cu..." preciza hâtră stăpâna lui.

— Ce căldură teribilă, se vaită ea, lăsându-l să intre.

— O căldură teribilă, confirmă Fabio.

Uşa de la apartamentul lui Lucas avea nişte geamuri din sticlă mată cu modele ornamentale. Dacă ar fi fost acasă, s-ar fi auzit muzică. Lucas nu era în stare să scrie nici măcar un rând fără să asculte muzică. La redacţie era tot timpul cu căştile de la Walkman în urechi. Cu un ochi se uita la ecranul computerului, cu celălalt era atent la semnalizările luminoase ale telefonului său, a cărui sonerie n-avea cum s-o audă.

Dar din locuinţă nu răzbătea nicio muzică în liniştea casei scărilor. Doar zgomotul străzii.

Fabio bătu în geamul mat. Nimic. Formă numărul lui Lucas pe telefonul său mobil. Niciun răspuns în afara soneriei prelungindu-se în gol. Sună până se făcu auzit robotul. „Asta numeşti tu lucru acasă", zise Fabio în chip de mesaj. Scrise pe o filă a carneţelului său: „Aşa deci, «lucru acasă». Telefonează-mi, te rog. F".

Când să-şi pună carneţelul la loc în geantă, dădu cu ochii de scrisul lui Marlen. Îşi aminti că promisese s-o sune. Îi formă numărul. Răspunse robotul. Nu lăsă niciun mesaj.

Neri era o prăvălioară cu o singură vitrină. În faţa vitrinei se afla o tarabă supraîncărcată cu fructe şi legume, stârnind cu regularitate imputările poliţiei, pentru că ocupa prea mult spaţiu pe trotuar. Grazia Neri se scuza de fiecare dată cu mult tam-tam şi muta de formă câteva lăzi şi cutii.

Aproape pe orice vreme marchiza din faţa vitrinei era coborâtă. Culoarea ei roşie, susţinuse Lino Neri, le pria fructelor şi legumelor. Lino murise cu douăzeci şi doi de ani în urmă, dar pe marchiză tot se mai putea citi, în litere groase verzi, Pizzicheria Lino Neri.

Trei trepte duceau spre uşa prăvăliei, deasupra căreia era fixată firma înfăţişând două sticle de vin, însoţite de inscripţia *Vini fini e comuni.* Grazia refuzase multe oferte pentru un nou design al firmei. În zonă locuiau numeroşi graficieni şi decoratori.

În magazin încăpeau trei clienţi. Dacă se adunau mai mulţi, erau nevoiţi să aştepte afară. Mirosea a şuncă, mortadella, salam italian, brânză şi a cafeaua pe care Grazia o prepara într-o cameră din spate, folosind o maşină de cafea siciliană, deformată de vechime. De ani de zile se codea să facă o operaţie la şold, de lungă vreme necesară, şi umbla greu. În schimb era încă foarte bună de gură. Şedea în spatele tejghelei de sticlă şi-i dădea ordine vânzătoarei. Niciuna nu rezista mult în serviciu.

Lino Neri şi tatăl lui Fabio se cunoscuseră cu aproape cincizeci de ani în urmă la Missione Catolica Italiana. Fabio îşi amintea de Lino, pentru că acesta îl consolase atunci când Italia pierduse în meciul cu Olanda, spunându-i: „Peste patru ani câştigăm campionatul mondial".

Când profeţia lui Lino avea să se împlinească, el însuşi se prăpădise de doi ani deja, călcat de camionul în marşarier al unui furnizor de vinuri.

Fabio o reîntâlnise pe văduva lui Lino abia când, în urmă cu trei ani, se mutase la Norina.

Magazinul Neri se afla chiar peste drum de locuinţa ei.

Grazia deschidea la şapte. Nu de dragul clienţilor — înainte de opt jumătate nu călca aproape nimeni în magazin —, ci pentru că se trezea la patru dimineaţa şi nu mai reuşea să adoarmă.

Fabio prinse obiceiul să bea, în drum spre redacţie, o cafea neagră şi dulce preparată de Grazia. Un privilegiu datorat prieteniei dintre răposaţii Lino Neri şi Dario Rossi.

Cafelei i se adăuga de regulă nişte pâine prăjită cu o felie — tăiată elegant de subţire — de şuncă de Parma ori de salam, daca era suficient de moale. Toate astea nu costau nimic, dar implicau obligaţia tacită de a nu cumpăra niciodată din altă parte un articol care se găsea şi la Neri. În consecinţă, Fabio avea grijă să-şi răstoarne în geantă conţinutul unor pungi provenite de la alte magazine, înainte de a ajunge acasă.

De la Lucas pornise direct spre locuinţa Norinei. După ce sunase în zadar, trecuse la Neri. Nu avusese încotro: de la locul ei, Grazia privea direct spre poarta Norinei.

Când intră în magazin, Grazia îi surâse larg. Nu era semn bun, cordialitatea Graziei fiind mai degrabă aspră. Zâmbetul ei se adresa poliţiştilor şi clienţilor care-i erau neplăcuţi.

Fabio îi surâse la rândul lui. O vânzătoare tânără, pe care n-o mai văzuse, servea o femeie în vârstă din vecini. Vorbeau în italiană. În mod normal, Grazia ar fi schimbat câteva cuvinte cu el, până-i venea rândul. Dar ea scoase dintr-un sertar o listă scrisă la computer şi se apucă s-o examineze cu maximă atenţie. Când vânzătoarea ieşi cu clienta la taraba din faţa prăvăliei, Fabio o întrebă:

— Cum o duci?

— Rău, dar cui îi pasă?

— Mie.

— De când?

— Grazia, ce s-a întâmplat?

— Ştii foarte bine.

— Nu. Nu-mi amintesc de ultimele cincizeci de zile.

— Ce convenabil!

— Deloc convenabil, crede-mă. E înnebunitor.

Grazia dădu din umeri şi se adânci din nou în lista ei.

— Cum îi merge Norinei?

— Întreab-o pe ea.

— Nu vorbeşte cu mine.

— Bravo ei.

Vânzătoarea reveni cu clienta în prăvălie. Fabio aşteptă până când ambală cumpărăturile şi calculă suma finală.

Pe trotuarul de vizavi vedea poarta de intrare care fusese şi a lui, în ultimii trei ani. O poartă grea de stejar, cu o ferestruică din sticlă galbenă, acoperită cu un grilaj de fier. Gardul dinspre trotuar fusese înlăturat în cursul unei renovări a imobilului, petrecută cu destul timp în urmă. Cu acel prilej fusese turnat ciment în curtea din faţă şi se instalase lângă intrare un dulap de aluminiu, conţinând rafturi pentru lapte şi cutii poştale.

Norina stătea la etajul al patrulea. Apartamentul avea trei camere, dintre care două dădeau spre curtea interioară, unde se afla un imens castan sălbatic. Bucătăria, baia şi a treia cameră dădeau spre Batteriestraße, o stradă cu sens unic, slab circulată noaptea. Cea mai frumoasă dotare a locuinţei era terasa de pe acoperiş, cândva folosită pentru uscatul rufelor. Acum

barele erau împodobite cu viţă-de-vie ornamentală, iar în nopţile calde de vară se aprindeau becuri colorate pe sârmele destinate iniţial rufelor. Terasa era accesibilă tuturor chiriaşilor, dar numai apartamentul Norinei era prevăzut, din motive necunoscute, cu o scară de lemn proprie, ducând spre terasă. Astfel Norina şi Fabio erau aproape singurii ei vizitatori. Hans Bauer, locatarul de la etajul trei, folosea terasa doar ca să-şi cultive acolo canabisul.

Când Fabio o cunoscuse pe Norina, stătea cu chirie într-o garsonieră mobilată. Acest mod de existenţă corespundea imaginii pe care o avea atunci despre sine: un tip singur, activ, independent, apropiindu-se de încheierea celui de-al doilea deceniu de viaţă. Lucra pe vremea aceea ca reporter la un mare cotidian şi se părea că avea să plece, în calitate de corespondent al acelui ziar, pentru câţiva ani la Roma. Dar interveniseră oferta de angajare la *Sonntag-Morgen* şi Norina. În această succesiune — cum îşi mărturisea, când era sincer.

Aproape jumătate de an nu-şi mai folosise garsoniera decât pentru a se spăla pe dinţi, până când Norina îi spusese că-şi poate muta la ea şi periuţa de dinţi, dacă era dispus să investească o parte din chiria garsonierei în cheltuielile apartamentului ei.

Fabio îi făcu loc clientei, care pleca din magazin cu două sacoşe. Când se uită din nou spre intrarea de pe Batteriestraße 38, poarta era deschisă. În faţa ei stătea Norina.

Avea un aer schimbat. Părul negru era tuns scurt; purta o fustă şi un maiou cu bretele subţiri.

Fabio era de-acum lângă uşa magazinului, când Grazia îl opri:

— Fabio, aşteaptă!

Fabio se uită la ea şi din nou la Norina. Între timp, mai ieşea cineva din casă. Un bărbat, care trase uşa după el şi se întoarse spre stradă.

Lucas.

Norina făcuse deja câţiva paşi. Lucas o ajunse din urmă şi-i cuprinse umerii cu braţul.

6

Lucas. Pe care-l scăpase din atmosfera stătuta de la *Oberländer Bote.* Pe care i-l impusese cu mare elocvenţă lui Rufer, încântându-l că-i aduce un gazetar înnăscut. Un investigator mergând negreşit până la capăt. Un ins cu un fler infailibil pentru ştirea de ultimă oră.

Lucas. Creaţia lui, salvată din praful jurnalismului provincial. Lucas, prietenul casei. Al treilea tacâm la masă. Căruia nu i se dădea niciodată de înţeles că deranjează.

Lucas, în care avusese încredere. Se pripăşeşte. Îi consolează prietena văduvită. Îl vizitează la spital. Ia masa cu el şi nu suflă o vorbă. N-are curajul să-l privească în ochi şi să-i zică: De altfel, să nu uit — acum o regulez eu pe tipa cu care trăiai.

— De când durează asta?

Grazia se extrase cu greu din scaunul ei şi ieşi în faţa tejghelei.

— Nu de când ar fi trebuit, dar să sperăm că va mai dura destul de-acum înainte.

Făcu un gest de ameninţare cu palma.

— Vai de tine dacă nu-i laşi în pace pe ăştia doi!

Fabio ieşi.

— M-ai auzit? strigă Grazia în urma lui.

Apoi se întoarse spre vânzătoare.

— *Uomini,* şuieră ea.

Fabio stătea în faţa laptopului. Introdusese CD-ul lui Lucas cu datele salvate şi făcea un inventar.

Fişierele şi documentele corespundeau în esenţă celor de pe hard diskul său. Nimic surprinzător; doar copiase datele succesiv, conform rutinei.

Încerca să se concentreze asupra ecranului. Dar imaginea lui Lucas alături de Norina îi apărea mereu în faţa ochilor. Aerul firesc cu care el îi cuprinsese umerii cu braţul, iar ea îi acceptase gestul. Păreau un cuplu cu o veche intimitate.

Le lăsase amândurora câte un mesaj pe robot.

Ei: „Te-am văzut cu Lucas. Acum înţeleg".

Lui: „Ticălosule"

Era apăsător de cald în apartament. Uşa balconului era deschisă, soarele bătea în storurile trase. De la terenul de joacă ajungeau până la el vocile gălăgioase ale copiilor. Un bazin gonflabil fusese amenajat azi acolo.

Fabio verifică data când îi fusese modificată agenda electronică. Şi fişierul de pe CD purta aceeaşi dată de 5 iunie: mai bine de două săptămâni înaintea accidentului.

În 21 iunie, ziua internării sale la spital, nu era înregistrat nimic. Şi în zilele precedente înregistrările fuseseră ciudat de puţine. Obişnuitele antrenamente de fotbal lunea, la ora 17, de două ori *Cinema cu M,* câteva date ale unor şedinţe de redacţie. La 21 şi 28 mai, ambele fiind zile de luni, la 12.30 apărea *Fredi, Bertini.*

Bertini era cel mai scump local italian din oraş, pe care Fabio nu şi-l putea permite decât la ocazii cu totul deosebite. Nu cunoştea niciun Fredi. Cu excepţia lui Fredi Keller, cândva colegul şi prietenul lui din şcoală. Despre el nu putea fi vorba. Drumurile lor se despărţiseră de când aveau amândoi vreo şaptesprezece ani. Fredi se lăsase de liceu, dându-şi seama într-o bună zi că era prea complicat pentru el să urmeze nişte studii în scopul practicării ulterioare a unei profesii bănoase. Mai eficient era să-şi facă o profesie din însăşi câştigarea banilor. Profesie pe care o adoptase chiar din acel moment. Cu remarcabil succes, cum auzise Fabio. Nici nu-l mai văzuse pe Fredi de aproape zece ani. Lumile lor erau prea diferite.

Să se fi întâlnit de două ori cu Fredi Keller ca să ia masa împreună i se părea mai mult decât improbabil. Singurul aspect care-l punea pe gânduri era alegerea localului. Bertini putea fi, eventual, pe gustul lui Fredi.

Auzi telefonul. Îl lăsă să sune îndelung, până să-i treacă prin cap că apelul i-ar putea fi destinat. Atât de străin se simţea în apartamentul lui Marlen. Când ridică în sfârşit receptorul — „Da" socotea a fi cea mai neutră formulă de răspuns —, interlocutorul păru atât de surprins, încât pentru o clipă rămase fără grai.

— Domnul Rossi? întrebă în cele din urmă.

— Da.

— Poliţia orăşenească, sergent-major Tanner. Cum vă merge?

— Ce treabă are cu mine poliţia orăşenească?

— Eu cercetez cazul dumneavoastră.

— Aşa deci. Aţi descoperit ceva?

— Aş avea nevoie de mărturia dumneavoastră. Doctorul Berthod crede că sunteţi apt de a fi audiat. Este adevărat?

— Nu ştiu dacă vă pot fi de ajutor. Nu-mi amintesc nimic.

— E şi asta o mărturie. Aţi avea timp mâine-dimineaţă? Aş dori să bifez acest punct.

Avea oare timp a doua zi dimineaţă? Fabio nu ştia.

— Nu ştiu, spuse.

— Dacă aveţi timp mâine-dimineaţă?

— Mi-am rătăcit agenda. Vă pot suna înapoi?

Poliţistul îi dădu un număr de telefon. Fabio şi-l notă în carneţel.

Puse receptorul în furcă şi se ocupă din nou de notaţiile din agenda lui electronică. Cu excepţia misteriosului Fredi, ele nu-i ofereau prea multe pentru reconstituirea trecutului său recent. Poate e-mailurile primite erau mai edificatoare.

Cel mai nou e-mail era datat 10 iunie. Avea subiectul „antrenament", îl indica drept expeditor pe lucjaeg@roam.com, iar textul zicea: „Scuză-mă la antrenament, rămân o zi în plus. Cordial, Lucas".

Cordial, Lucas!

Anterior figurau câteva anunţuri publicitare, confirmarea unei comenzi din partea unei librării, o carte poştală electronică şi câteva comunicări interne ale redacţiei. Cea mai veche data din 31 mai. Fapt plauzibil, Fabio având obiceiul să-şi şteargă în ultima zi a lunii e-mailurile primite în cursul ei.

Data celui mai recent mesaj era însă deconcertantă. Ce-i drept, Fabio nu folosea prea mult e-mailul, dar era imposibil să nu fi primit niciun mesaj vreme de zece zile. Deschise fişierul cu mesajele expediate. Cel mai recent purta aceeaşi dată de 10 iunie şi era adresat lui lucjaeg@roam.com. „La tehnica ta ai nevoie de orice antrenament. Cordial, Fabio", zicea textul.

Cordial, Fabio!

Singura explicaţie era că începând din 10 iunie nu-şi mai descărcase poşta electronică. Era, ce-i drept, neverosimil, dar comisese şi alte lucruri neverosimile în săptămânile din urmă. Trase cablul din telefon, îl racorda la laptop şi porni programul de internet. Laptopul păcăni şi ţiui, apoi se potoli: însemna că se stabilise comunicarea. Computerul îl anunţă că viteza conexiunii era de patruzeci şi opt de mii de biţi pe secundă şi-şi verifică permisiunea de acces.

„Verificare eşuată" apăru dintr-odată pe ecran. Fabio mai încercă o dată, cu acelaşi rezultat.

Când nu reuşi să se conecteze nici la a treia tentativă, Fabio ştiu clar: i se anulase accesul la serverul editurii. Parola lui nu mai era valabilă. Şi această legătură cu săptămânile cele mai decisive ale existenţei sale fusese tăiată.

Opri laptopul şi căută o ţigară. Găsi un pachet în dulapul din bucătărie, într-un raft servind drept bar. O sticlă de Campari, una de gin, alta de whisky şi un rachiu de cireşe. Simţi tentaţia să-şi toarne un pahar de Campari, dar se mulţumi cu o ţigară. Se duse în balcon, se aşeză şi încercă să nu se gândească la nimic, dar zarva copiilor care se scăldau îl călca pe nervi. Se întoarse în cameră şi închise uşa balconului.

Făcu un duş şi-şi petrecu prosopul de baie în jurul şoldurilor, fără să se şteargă. Pielea udă îi oferi un pic de răcoare.

O cheie se răsuci în broască. Marlen intră în casă şi se lamentă:

— Uf, ce zi!

Fabio rămase tăcut. Se sculă în picioare, îi luă geanta din mână, o duse la sofa şi-i ridică rochia.

— Ce-a fost asta? întrebă Marlen.

— Sex.

Fabio îşi trăgea pantalonii. Marlen şedea pe sofa, cu picioarele strânse lângă trup, cu braţele în jurul genunchilor, cu capul culcat pe umărul drept. Mai avea rochia pe ea.

— S-a întâmplat ceva?

Fabio negă din cap. Dar ceva mai târziu, când — după un duş — stăteau în balcon în faţa unui bol voluminos cu salată, pâine şi şuncă fiartă, o întrebă:

— Ştiai despre Norina şi Lucas?

Marlen dădu din cap, afirmativ.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Lucas ar fi trebuit să-ţi spună.

— A fost prea laş ca s-o facă, spuse Fabio pe un ton dispreţuitor.

— Nici lui nu-i e uşor. Pune-te în pielea lui.

— N-am cum să mă pun în pielea lui. Femeile prietenilor sunt tabu pentru mine.

Marlen îi puse mâna pe braţ.

— Norina nu mai era femeia ta.

Fabio îşi retrase braţul.

— Şi fostele femei sunt tabu.

După care tăcu, scormonind în farfuria lui de salată.

— Ia un pic de şuncă. Pentru tine am cumpărat-o. Trebuie să te îngraşi puţin.

Fabio se ridică de la masă şi răcni:

— Nu înghit blestemata asta de şuncă fiartă! N-am mâncat niciodată afurisita de şuncă fiartă!

Marlen plecă de la masă, fugi în dormitor şi închise uşa după ea. Fabio îi auzi hohotele de plâns. Ieşi val-vârtej din apartament, trântind uşa.

Amurgul cobora peste Amselweg. Era ceva mai răcoare. Doi băieţaşi şutau o minge în poarta unui garaj. În apropiere câteva fetiţe săreau coarda. În grădini zuruiau stropitoarele de gazon. De undeva venea un miros pătrunzător de mangal.

Fabio îşi adâncise pumnii în buzunarele pantalonilor şi-şi fixase privirea pe tenişii din picioare. Începea să-i pară rău de ce făcuse. Fusese dintotdeauna impulsiv. „Italieni *şi* roşcaţi — ăştia nu-s nişte mieluşei", obişnuia să spună maică-sa.

Marlen avea oarecare dreptate. Nu era uşor nici pentru cei al căror ceas nu se oprise vreme de cincizeci de zile. Dar, oricât îi înţelegea pe ceilalţi, lui îi era cel mai greu.

În faţa intrării unui garaj, un bărbat slăbănog, îmbrăcat doar cu o pereche de bermude, spăla o Toyota albastră.

— Bună seara, spuse apăsat, când Fabio trecu pe lângă el.

— 'Seara, mormăi Fabio.

Iată unde ajunsese. Locuia pe o stradă unde oamenii îşi spălau seara maşinile.

Dacă era cinstit cu sine însuşi, treaba cu femeile prietenilor nu era întru totul adevărată. Existaseră cazuri — ce-i drept, cu destul timp în urmă — când nu le socotise nicidecum tabu.

Când se întoarse în apartament, Marlen spăla vasele. Fabio luă prosopul de bucătărie şi le şterse, îmi pare rău! spuse el.

— Şi mie.

Se îmbrăţişară şi rămaseră aşa un timp. El, cu prosopul de bucătărie umed în mână, ea, cu mănuşile de menaj pline de spumă.

Mai târziu, din nou pe balcon, fără lumânare, doar cu luna plină şi luminiţele celor două ţigări aprinse, Fabio întrebă:

— De fapt, ştiam?

— Despre Norina şi Lucas?

El dădu din cap.

Marlen ridică din umeri.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre Norina.

O voce de femeie striga:

— E-li-a! Va-nes-sa!

— Nu ţii cumva un jurnal?

— N-am decât o agendă, surâse Marlen. Dar îmi amintesc destul de bine ultimele săptămâni.

— Trebuie neapărat să ştiu ce s-a petrecut în acele cincizeci de zile. Mă poţi ajuta?

— Sigur. Cu drag. Cu mare, mare drag.

Vocea se făcu din nou auzită:

— E-li-a! Va-nes-sa!

Acum suna puţin cam nerăbdătoare.

7

Tot ce ţinea de sergentul-major Tanner era supradimensionat: mâinile, pantofii, trupul, capul, nasul, gura, până şi frizura. Îl salută pe Fabio cu blajina strângere de mână a bărbaţilor timizi şi masivi şi-l pofti pe un scaun lângă masa lui de lucru, prea mică pentru el.

Fabio se întrebă dacă a depăşi cu cel puţin un cap orice adunare de oameni nu reprezintă un handicap pentru un detective. În plus, sergentul-major Tanner suferea de un tic nervos. Clipea din ochiul drept. Fabio îşi închipui la început că era vorba de clipitul acela prin care făpturi aparent înfricoşătoare — bunăoară Moş Nicolae sau tâlharul Fioroşilă — încercau să-i facă pe copii să nu se teamă de ele. Poate că aşa au şi stat lucrurile cândva. Dar între timp clipitul îşi dobândise independenţa. Acţiona probabil şi când poliţistul îşi propunea să intimideze un răufăcător.

Neîndoielnic, Tanner era condamnat la munca de birou. Fabio nu reuşea să-şi imagineze nişte criminali demni de a fi luaţi în serios supravegheaţi de un uriaş care clipea.

— Cum o duceţi, domnule Rossi? întrebă uriaşul.

Suna ca şi cum răspunsul l-ar interesa cu adevărat. În orice caz, Fabio vorbi despre sine mai detaliat decât îi era obiceiul.

— În partea dreaptă a feţei, de la osul molar până la maxilarul superior, cu dinţi cu tot, nu simt nimic; iar memoria mea se opreşte la data de 8 mai şi nu-şi reintră în funcţie decât din a cincea zi petrecută la spital. Însă presupun că datorită meseriei aveţi de-a face destul de des cu oameni care suferă de amnezie.

Tanner izbucni în râs.

— Ei bine — da, mi se întâmplă. Mă bucur că priviţi lucrurile cu umor.

Îşi răsfoi documentaţia şi adoptă un ton profesional.

— La 21 iunie, ora 16.20, aţi fost preluat de o patrulă a poliţiei lângă staţia terminus

Wiesenhalde. Aveaţi o rană la cap şi eraţi confuz. Un cuplu mai vârstnic vă găsise şi avusese grijă de dumneavoastră, cei doi au chemat şi patrula. Vă întreb acum strict pentru procesul-verbal: Vă amintiţi de incident?

— Nu, răspunse Fabio.

Sergentul-major luă tastatura de pe monitor: din lipsă de spaţiu o ţinea acolo, atunci când n-o folosea. Cu două dintre degetele sale prea mari tastă pe clapele mărunte. Probabil: „Nu-şi aminteşte de incident".

Încheierea procesului-verbal dură aproximativ o oră şi scoase la iveală mai multe informaţii pentru Fabio decât pentru sergentul-major Tanner. Fabio află atât numele celor doi soţi care alertaseră poliţia, cât şi cum se numeau cei doi poliţişti implicaţi. Ştia acum că poliţia pornea de la ipoteza unui jaf, în cursul căruia făptaşul sau făptaşii fuseseră întrerupţi, odată ce Fabio, când fusese găsit, mai avea asupra lui bani, obiecte de valoare, actul de identitate şi telefonul mobil. Poliţia încă mai căuta martori, i se preciză.

Sergentul-major Tanner în schimb nu află nici măcar ce căutase Fabio în staţia terminus Wiesenhalde.

În zona aceea, se mărgini Fabio să declare, am fost cândva într-o excursie şcolară cu scop instructiv, în pădure. În clasa a patra.

Îşi iscăli depoziţia şi promise să-l contacteze pe Tanner dacă o să-i mai vină în minte ceva. Tanner promise la rândul lui că-l va contacta dacă o să afle ceva nou. Cele două promisiuni pe care poliţiştii şi victimele şi le fac, de sute de ani.

Într-o papetărie, Fabio cumpără un carnet cu spirală, care avea şi un registru cu numere. Fiecare număr era destinat uneia dintre zilele uitate şi era urmat de câte o filă albă. După ultima filă aranjă un teanc de foi de rezervă — pentru zilele despre care avea să descopere mai mult decât încăpea într-o pagină sau două. Reuşise chiar s-o convingă pe vânzătoare să-i găsească în depozit o agendă de buzunar pentru anul curent.

Într-o cafenea îşi transcrise în agendă datele de pe carneţelul său. Aşa constată că ar fi trebuit să se prezinte la doctorul Vogel cu o jumătate de ceas în urmă. Sună la cabinet de la masa cafenelei. După ce asistenta îi făcu legătura, Vogel începu dialogul cu afirmaţia:

— Recunoaşteţi că aţi uitat de ora de antrenament al memoriei.

Fabio nu era tocmai convins că e dispus să se obişnuiască cu tipul de umor al doctorului Vogel.

În loc să se dedice antrenamentului memoriei, se duse în piaţă. Îi promisese lui Marlen să se ocupe de gătit. Jumătate din tarabe erau de-acum goale, dar găsi totuşi ce căuta: un kilogram de roşii coapte din Sicilia şi un mănunchi de busuioc. Precupeaţa tocmai îi dădea restul, când îi ţârâi telefonul. Fabio luă banii, îşi lăsă punga din mână şi răspunse:

— Da?

O clipă de tăcere la celălalt capăt al firului, apoi o voce spunând:

— Sunt eu, Lucas. Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

— Eu nu cred, zise Fabio şi închise.

Puse apă la fiert, arunca roşiile în oală, le scoase apoi, le coji, le tăie în cuburi mari şi le aşeză într-un vas de sticlă. Le condimentă cu sare şi piper, spălă şi mărunţi frunzele de busuioc, le presără deasupra roşiilor, adăugă un strop de ulei de măsline, amestecă totul şi puse castronul în frigider.

Spaghete cu sos de roşii rece fusese unul dintre felurile preferate ale Norinei. Un meniu de vară, pe care-l mâncaseră adesea pe terasa de pe acoperiş.

Imaginea nu-i ieşea din minte: cum apăruse ea în poartă. Nu prea grăbită şi totuşi decisă. Părul tuns scurt. Fusta. Maioul cu bretele subţiri. Cât era de schimbată. Şi cât de frumoasă.

Marlen gusta pentru prima oară spaghete cu sos de roşii rece. Se arătă entuziasmată. Dar Fabio nu scăpa de senzaţia că mâncarea nu-i place. Terminară devreme cu masa şi porniră să reconstituie trecutul recent al lui Fabio.

— La 23 mai, la ora 10, ne-am văzut pentru prima oară. Ai venit la un mic dejun oferit presei de firma Lemieux, la hotelul Au Lac.

Operând o întoarcere în timp de la accident, 23 mai era, în cadrul amneziei lui, a treizecea însemnare.

Fabio îşi deschise registrul din carnet la cifra treizeci şi începu să ia notiţe.

Lemieux organizează un mic dejun pentru presă, prilejuit de lansarea produsului Bifib, o băutură cu ferment bifidus *îmbogăţită cu fibre alimentare. Particip ca reporter de la* Sonntag-Morgan *(?)*

— Crede-mă, lansarea unor produse de consum nu intra în domeniul meu de interes.

— Şi eu am fost surprinsă când ai apărut.

— Care era rolul tău la acea lansare?

— Eu redactam dosarul de presă, trimiteam invitaţiile, organizam evenimentul, mă ocupam de jurnalişti.

— Tu compui textele de presă?

— Eu compun textele alea caraghioase de presă, aşa e.

Marlen organizează evenimentul, trimite invitaţiile şi compune textele alea caraghioase de presă.

— Ce studii sunt necesare pentru o activitate de acest tip?

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu, te întreb serios. Mă interesează.

— De la caz la caz. Eu am fost jurnalistă.

— Lucrând unde?

— La *Oberländer Bote.*

Marlen a fost iniţial jurnalistă. La Oberländer Bote.

Fabio rămase surprins.

— Acolo a lucrat şi Lucas cândva.

— Ştiu. A plecat din redacţie la scurt timp după ce mi-am început stagiatura acolo.

— Nu mi-ar fi trecut prin minte că-l ştiai pe Lucas dinainte.

Marlen îl cunoştea pe Lucas de atunci (!)

— Aţi mai păstrat legătura?

— Evident, contactul cu jurnaliştii ţine de meseria mea. I-am trimis şi invitaţia.

— I-ai trimis invitaţia *lui*, şi am venit *eu?*

— Ţi-am spus doar că m-am mirat când ai apărut.

I-a trimis invitaţia lui Lucas, dar am venit eu.

— Ai idee de ce s-a întâmplat aşa?

— Ai spus că te interesează produsul.

— O băutură lactată?

— O băutură cu *bifidus* îmbogăţită cu fibre de grâu. Microorganismele probiotice din fermentul *bifidus* sunt prielnice digestiei, întăresc imunitatea organismului, măresc capacitatea de asimilare a calciului şi îmbunătăţesc funcţiile glandei tiroide, deoarece conţin iod. Fibrele de grâu asigură suplimentul nutritiv. Numim asta *functionalfood*, o hrană funcţională.

Pentru că m-ar fi interesat o băutură cu bifidus? *Îmbogăţită cu fibre de grâu?*

— Cu cât îmi explici mai mult, cu atât mai puţin înţeleg de ce aş fi venit în acest scop.

Marlen zâmbi.

— Poate a fost un pretext.

— Şi motivul adevărat?

Ea continua să zâmbească.

— Crezi că ai fost tu? Dar nici nu te cunoşteam.

— Dar mă cunoştea Lucas.

— Crezi că Lucas mi-a vorbit cu entuziasm de tine, iar eu — gata, am şi dat fuga la micul dejun de la lansarea Bifib? Marlen, lucrurile nu mai merg chiar aşa după ce ai trecut de şaisprezece ani.

Sau pentru că Lucas a aranjat să mă duc eu?

— În orice caz, m-ai invitat pentru aceeaşi seară la restaurantul République.

— Şi propunerea am făcut-o eu?

— Să iau masa cu tine? Evident.

— Adică, eu am propus să mergem la République?

— Fireşte.

Seara cu ea la République (!)

— Şi apoi la mine.

Şi apoi la ea (!)

Imaginea pe care Fabio o dobândi despre acele zile se dovedi surprinzătoare: pentru ziua următoare stabiliseră să iasă împreună la prânz. La Greenhouse, un restaurant pentru vegetarieni aproape de locul de muncă al lui Marlen. Seara urma să gătească ea. Cel puţin avusese de gând s-o facă. Nu apucase. Se aruncaseră imediat în pat.

În ziua a treia — o vineri — se înţeleseseră să meargă la film. (Corespundea şi uneia dintre rarele însemnări din agenda lui Fabio.) Ea avusese un program de lucru prelungit în seara aceea, aşa că fixaseră să se întâlnească direct în faţa cinematografului. El cumpărase biletele. Se aflau în agenda lui Marlen — nefolosite.

— În seara aceea te-am întrebat de ce nu rămâi niciodată peste noapte.

— În ziua următoare ţi-ai adus o geantă cu câteva lucruri.

Sfârşitul de săptămână îl petrecuseră în pat. Luni, Fabio se dusese la lucru dimineaţa devreme. După-masa chiulise de la antrenamentul de fotbal. Mâncaseră din nou la République şi se duseseră apoi la ea.

— Şi nicio vorbă despre Norina?

— Nu, nicicând. La spital i-ai rostit pentru prima oară numele în prezenţa mea.

— Aşadar n-aveai habar că am o relaţie stabilă cu altcineva?

— Mi-am dat seama abia când ţi-ai luat geanta înapoi.

— Când a fost asia?

Marlen se uită în agenda ei.

— Marţi. Îţi mijlocisem o convorbire cu dr. Mark, inginerul nostru şef în probleme de alimentaţie.

— O convorbire pe ce temă?

— Alimente. Dr. Mark te poate lămuri în privinţa întregii palete a produselor noastre. Cea de azi şi cea de mâine.

— Nu figurează nimic despre chestiunea asta în agenda mea.

— Marţi, ora 9. Ai venit cu mine la birou. Înainte de a ieşi, îţi împachetaseşi lucrurile şi ai luat cu tine şi geanta. Urma să ne întâlnim seara. Dar ai contramandat.

— Ce motiv am invocat?

— Că ai mult de lucru. La fel şi în ziua următoare. Şi în cealaltă. Atunci mi-am zis că s-a terminat.

— Dar nu se terminase.

— Nu. Dar am continuat altfel. Devenisem aventura ta secretă.

— Am spus eu asta?

— N-a fost nevoie. Nu ne-am mai întâlnit decât sporadic. N-ai mai rămas niciodată peste noapte. Nu am mers niciodată la localuri frecventate de colegii şi prietenii tăi. Cu excepţia lui Fredi, firește.

— Fredi?

Marlen râse.

— De Fredi ar trebui să-ţi amintești de fapt. L-ai cunoscut cu mult înainte de 8 mai. Fredi Keller.

— Cu Fredi Keller n-am mai fost deloc în contact de ani de zile.

— Când te-am cunoscut eu, eraţi prieteni la cataramă.

Cu puţin după ora unu Fabio îşi închise carnetul şi-l băgă într-unul dintre sertarele fişetului. Găsise mai multe întrebări decât răspunsuri.

Începea să se lase seara când renunţară la încercările de a se apropia cât de puţin, măcar trupeşte, de personajul Fabio al acelor prime nopţi.

A doua zi dimineaţa Fabio îşi scoase bicicleta din garajul de la subsol. Vara trecuta îşi oferise o bicicletă hibrid englezească, un compromis foarte elegant între o bicicletă de munte şi una de oraş. Cadrul era din aluminiu argintiu, ghidonul şi şaua aveau arcuri hidraulice. Nu exista portbagaj, drept care Fabio circula de regulă purtându-şi geanta atârnată de umăr.

Urcă rampa de ieşire din garaj şi coti pe Amselweg. După vreo sută de metri fu nevoit să recunoască că ar fi fost chibzuit s-o asculte pe terapeută. Se simţea nesigur. El, care fusese suit pe bicicletă până să ştie cu adevărat să meargă, înainta dintr-odată ca şi cum s-ar putea răsturna din clipă în clipă. El, care se strecura altădată printre coloanele de maşini asemenea unui curier biciclist, trecea acum extrem de prudent pe lângă automobilele parcate, de parcă ele s-ar putea năpusti oricând asupra lui. Îi trecu prin minte să se întoarcă şi să ia tramvaiul. Dar orgoliul nu-i îngădui s-o facă.

Ajunse cu zece minute întârziere la primul său antrenament de forţă. Antrenorul său personal îşi spunea Jay, un nume folosit în mai vechi competiţii, presupunea Fabio.

— Îmi zici Jay, iar eu îţi zic Fabio. În sala de forţă toată lumea se tutuieşte.

Jay avea trupul unui tânăr gladiator şi faţa unui bătrân ţăran de la munte. Trecu peste întârziere, evitând ostentativ orice reproş şi începu imediat cu un program uşor de încălzire şi stretching.

— Exerciţiile pregătitoare sunt în foaia ta de control. Vii un pic mai devreme şi le execuţi singur; aşa începi antrenamentul gata încălzit şi câştigăm timp.

După care-l puse pe Fabio să se dezbrace până la chiloţi şi să se urce pe cântar. Îi luă măsurile cu rutina unui croitor de bărbaţi şi înscrise datele pe un formular cu schiţa unui nud masculin.

— Înoţi? întrebă cu un aer de cunoscător.

— Când şi când, răspunse Fabio.

Petrecu restul orei lucrând la aparatele de forţă, unele cu haltere, altele destinate mişcărilor pentru abdomen şi spate. Jay îşi nota greutăţile mânuite de Fabio şi numărul exerciţiilor realizate. Anunţă că până la ora următoare avea să-i elaboreze programul individual de antrenament.

Îşi luă la revedere de la Fabio cu observaţia:

— Am văzut şi mai rău.

Pixul tremura în mâna lui Fabio. Nişte oameni care scriu n-ar trebui să umble cu haltere, îşi spuse. Şedea la o măsuţă din faţa cafenelei Hauser. Celelalte mese erau de-acum pregătite pentru prânz. Chelneriţa îi îngăduise lui Fabio să-şi păstreze locul numai pentru că-i promisese că-l va elibera fix la unsprezece jumătate. Mai avea zece minute.

Îşi deschisese agenda cea nouă şi-şi nota sursele de la care putea afla mai mult despre cele cincizeci de zile.

Norina.

Fredi Keller. Îl chemase la telefon şi secretara lui îi promisese că va fi contactat.

Dr. Mark, inginerul-şef pentru probleme de alimentaţie de la Lemieux, cu care avusese o întâlnire. L-ar putea lămuri ce anume investigase.

Ştefan Rufer, redactorul său şef, dacă-i cerea scuze — lui personal — pentru apelativul „cur".

Sarah Mathey, secretara lui Rufer, dacă nu-i cerea scuze.

Lucas Jäger — nu.

Mecanicii de locomotivă.

Văduva sinucigaşului.

Cuplul care-l găsise şi chemase poliţia.

Extrasele conturilor de bancă.

Nota de telefon.

Lichidarea cărţii de credit.

În timp ce Fabio îşi achita ceaiul cu gheaţă, îi sună mobilul. Recunoscu vocea, de parcă ar fi auzit-o ieri. Fredi.

— Suie-te într-un taxi şi vino la Bertini, îi ordonă. Peste un sfert de oră am să fiu acolo.

— La Bertini? Pe căldura asta?

— Bertini are aer condiţionat.

Instalaţia de aer condiţionat nu reuşea să creeze o atmosferă estivală la Bertini. Localul arăta ca-n iarnă, mirosea ca iarna şi avea un meniu adecvat iernii. Singurul aspect non-iernatic era temperatura dinăuntru. Iarna la Bertini era mai cald.

Fabio întârziase şi aici. Firește că nu luase niciun taxi, ci pedalase cu precauţie prin traficul de la ora de vârf. Când intră la Bertini, Fredi stătea singur la o masă de patru persoane şi avea în faţă un pahar de Campari aproape gol.

În liceu Fredi era un băiat înalt şi vânjos. În echipa de fotbal fusese un fundaş bun, deşi câteodată prea nonşalant. De atunci se îngrăşase cert cu treizeci de kilograme. Silueta nu i se schimbase totuşi în chip esenţial, supragreutatea era distribuită echilibrat pe întreg corpul. Dar faţa abia i se mai recunoştea. Nasul, obrajii, ochii, buzele — toate arătau de parcă ceva le împingea în afară.

Purta un costum uşor, gri-închis, cu mânecile suflecate până la jumătatea antebraţului gros şi păros. Se sprijinea în coate şi-şi lăsa mâinile să atârne. Din când în când pescuiau paharul sau o grisină, fără ca braţele să i se mişte prea mult.

— Ciao, spuse.

Niciun cuvânt despre întârziere.

Fabio abia apucase să se aşeze, când chelnerul porni să umple masa cu diverse farfurioare. Dovlecei şi felii de vinete prăjite, şuncă, salam, sardine, măsline, roşii conservate, frunze de

anghinare. La mijloc aşează un ulcior de jumătate de litru, aburit, cu Frascati. Fabio comandă un litru de apă minerală San Pellegrino.

— Din cauza capului? întrebă Fredi.

Mâna lui dreaptă, moale, schiţă o mişcare vagă spre părul lui rărit.

— Oricum nu beau la prânz.

— De când?

— Sufăr de amnezie.

— Am auzit. Cum e?

Mâna lui Fredi rotea acum o furculiţă deasupra farfurioarelor. Din când în când furculiţa se înfigea într-una dintre ele şi înhăţa o îmbucătură. Fredi nu vorbea cu gura plină, de aceea abia dacă mesteca şi vorbea în fraze scurte.

— E ca şi cum te trezeşti mahmur şi, în loc să fi uitat câteva , ore, ai uitat câteva săptămâni.

— Dar ţi le aminteşti până la urmă?

Fabio îşi puse şi el câte ceva din aperitive în farfurie.

— Până acum încă nu mi-am amintit nimic.

— Şi asta?

Fredi îşi îndreptă furculiţa spre capul lui Fabio. Acesta-şi scosese şapca şi o pusese lângă el pe un scaun. Porţiunea rasă era vizibilă.

— Doare?

Fabio negă din cap. Furculiţa lui Fredi coborî ceva mai jos şi arătă spre vânătaia galben-verzuie de sub ochiul drept.

— Dar asta?

Fabio desenă cu degetul un cerc pe jumătatea dreaptă a feţei sale.

— Dimpotrivă. Nu simt nimic în partea asta.

Farfurioarele erau aproape goale. Fredi îşi ridică mâna şi-i făcu semn chelnerului să se apropie.

— Iei ceva înainte de *brasato?*

Manzo brasato — un preparat din carne de vită — era o specialitate a localului Bertini. Se servea cu un piure de cartofi care conţinea cam pe jumătate unt. Fabio a refuzat, iar Fredi şi-a comandat o porţie de *fettucine* şi apoi una de *manzo brasato.* Fabio sări peste orice alt antreu şi ceru *spaghetti alle vongole* ca fel principal.

— Ce vrei să ştii? se interesă Fredi.

Văzând că întrebarea părea să-l surprindă pe Fabio, explică:

— După ce te îmbeţi, obişnuieşti să-i întrebi mai târziu pe cei care-au fost de faţă cum te-ai comportat.

Fabio rosti o primă întrebare:

— Cum ne-am reîntâlnit, după zece ani?

— La Landegg.

Landegg era un ştrand pe lac, care în ultimii doi ani devenise un loc de întâlnire apreciat. Restaurantul din incintă scăpase de aerul stătut al celor cincizeci de ani precedenţi. I se adăugase un bar care funcţiona şi în afara programului balnear.

— O întâlnire întâmplătoare? insistă Fabio.

— Evident. Nu frecventez de regulă barurile de mâna a doua. Dar mi s-a stricat barca. Erai acolo însoţit de... cum o cheamă?

— Marlen?

— Nu, cea brunetă.
— Norina?
— Da, tu erai cu Norina, eu cu Libellula.
— Nevastă-ta?
— Barca mea cu motor.

Chelnerul aduse porţia de *fettucine* comandată de Fredi. O farfurie mare de tăiţei cu legume tăiate cubuleţ şi multă smântână.

— M-am aşezat lângă voi la bar, în aşteptarea mecanicilor de la şantierul naval şi am stat la o şuetă. Cât ne-a permis Norina.

Fabio îşi putea lesne imagina cum reacţionase Norina în compania lui Fredi.

— După câteva zile mi-ai dat un telefon şi de atunci ne-am întâlnit din când în când.
— Ca să mâncăm împreună?
— Să mâncăm, să bem, să vorbim.
— Despre ce?
— Despre viaţă.

Fredi mânca, sprijinit în coate; ţinea furculiţa în dreapta, iar în stânga şerveţelul cu care îşi ştergea buzele după fiecare îmbucătură.

— Am vorbit despre lucruri care pe vremuri nu te interesau deloc.
— Ce lucruri?
— Despre bani, de pildă.
— Am vorbit eu despre bani?
— Nu direct.

Fredi mesteca, înghiţea, se ştergea la gură.

— Am vorbit indirect despre bani?
— Nu te deranja dacă vorbeam eu despre asta. Dimpotrivă.
— Dimpotrivă?

Mestecat, înghiţit, şters gura.

— Puneai întrebări.
— Întrebări despre cum se câştigă bani?

Fredi neagă din cap.

— Despre cum se cheltuiesc. Mâncare, băutură, locuinţă, călătorii, treburi scumpe. Femei.
— Femei?
— Femei, femei, femei, femei.

Fredi luă încă o îmbucătură de *fettucine.*

— Te referi la Marlen?
— Marlen în special. Femei, în general.

Fredi îşi golise farfuria. Îşi mai şterse o dată buzele şi se lasă pe spate.

— Dacă vrei să ştii: te săturaseşi de lumea ta şi căutai pe cineva care să-ţi arate o alta.
— Şi te-am găsit pe tine?

Întrebarea sunase pesemne ironic, căci răspunsul ieşi cam veninos:

— Când ne-am revăzut, erai un filistin de treizeci şi trei de ani.

Fabio aşteptă până când chelnerul îi strânse farfuria şi-i umplu din nou paharul. Apoi întrebă:

— Şi după aceea — n-am mai fost un filistin?
— Erai pe cale să te îndrepţi.

După ce mâncaseră, Fredi îşi puse agenda pe masă şi-i enumeră lui Fabio datele când se întâlniseră.

Două însemnări coincideau cu cele ale lui Fabio: la 21 la 28 mai se văzuseră aici, la Bertini. Fabio sunase, cu ambele prilejuri, în ziua precedentă.

Dar după aceea se găseau la Fredi însemnări care lipseau la Fabio. În 6 iunie se întâlniseră la ora 18 la Blue Nile, un club puţin cam dubios, unde nu erai servit decât în compania unui membru al clubului.

În dreptul următoarei dimineţi de sâmbătă figura: *Fabio, Libellula.* În 14 iunie, exact cu o săptămână înainte de incident, Fredi notase pentru ora 19.30: *Fabio, Marlen, Patricia, Maison Rouge.*

Maison Rouge era un local de patru stele, oarecum în afara oraşului. Până atunci Fabio nu mai fusese niciodată acolo.

— Cine e Patricia? întrebă.

Fredi râse:

— N-o să creadă, răspunse el, că un bărbat poate supravieţui unei lovituri la cap atât de puternică, încât să nu-şi amintească măcar de ea.

Restaurantul Bertini se golise treptat. Fredi trecuse — după desert, după Ristretto şi *grappa* — la bere şi povestise detaliat despre excursii cu barca, seri exclusiv bărbăteşti la Blue Nile (care, afirma el, s-ar fi încheiat în cluburi de noapte) şi despre escapade pretenţioase în templele dezmăţurilor culinare din împrejurimile mai apropiate sau mai depărtate. Uneori Fabio o adusese cu el pe Marlen.

— Dar pe Norina? întrebase Fabio.

— Din fericire, niciodată, răspunsese Fredi.

La ora trei Fabio renunţase să-şi mai ia notiţe. Puţin înainte de cinci ieşiră din răcorosul Bertini în arşiţa oraşului.

Fabio îşi devenise — o dată în plus — încă şi mai străin.

8

La sfârşitul săptămânii termometrul indică peste treizeci de grade. Deasupra asfaltului de pe Amselweg, aerul licărea. În grădini era linişte. Oamenii se refugiau în casele lor, în camerele cu storurile trase.

În micul apartament al lui Marlen nu exista refugiu. Indiferent dacă storurile sau jaluzelele erau coborâte şi uşile deschise, căldura se cuibărea în toate colţurile şi ungherele.

Pe Fabio îl deranja că Marlen umbla goală prin casă. Ideea că în locuinţele de deasupra, de dedesubt, din dreapta ori stânga alte cupluri transpirate umblau nude sau seminude nu-i stimula încercările de a se lăsa din nou pradă farmecelor ei.

Duminică dimineaţa se duse devreme la cutia poştală şi-şi luă ziarul *Sonntag-Morgen.* Era un sentiment ciudat să citească în chip de *outsider* ziarul din redacţia căruia făcuse parte de la prima apariţie. Rufer scrisese un editorial despre valul de caniculă. Chiar şi referindu-se la această temă, reuşea să-i stârnească cititorului întrebarea: până la urmă e pentru sau împotrivă?

Lucas Jäger semna o cronologie a eşuării conferinţei despre climă; semna şi un comentariu (cu portret). Fabio trecu rapid peste ambele texte.

Cel dintâi reportaj din *Sonntag-Morgen* al lui Reto Berlauer ocupa din start trei pagini. Însoţise câteva grupuri de turişti japonezi şi descria cât de milităreşte erau ele organizate şi conduse. Fabio îşi impuse să-i citească materialul. Nu avea s-o recunoască niciodată, dar — la naiba! — nu era scris deloc rău.

În paginile culturale apărea o relatare despre filmările la *Ceaiul celor trei bătrâne doamne*, ecranizarea primului roman poliţist al lui Friedrich Glauser, considerat până atunci nepotrivit unei adaptări cinematografice. În zilele acestea se turna într-o vilă pe malul lacului. O imagine înfăţişa cadrul unei secvenţe: un soi de altar, în faţa căruia se zărea o siluetă înveşmântată într-un fel de robă de Ku Klux Klan, lucioasă, gălbuie. În fundal apăreau câţiva membri ai echipei.

La oarecare distanţă stătea o femeie tânără cu părul negru, tuns scurt, vorbind la un walkie-talkie.

Norina.

Fabio lăsă deoparte ziarul şi se duse tiptil în dormitor. Marlen era culcată pe o parte, cu piciorul de sub ea întins, cu celălalt îndoit. Fabio se aşeză la capul patului şi o privi.

— Te uiţi acolo unde cred eu să te uiţi? mormăi ea somnoroasă.

Când el confirmă, Marlen îşi trase şi mai sus piciorul.

— Imaginează-ţi că suntem în Caraibe. Aşa e mai uşor de suportat.

Stăteau lungiţi pe spate, lucind de transpiraţie, atenţi să nu se atingă.

Fabio nu zise nimic. El unul îşi imagina de mult că se află în altă parte.

Undeva se deschise un radio. Program de *ländler*[3].

— Caraibe! râse Fabio.

— Nu mergem la Landegg? întrebă Marlen.

— Azi e toată lumea la Landegg, zise Fabio.

— Şi ce dacă?

— Nu am chef să explic de o sută de ori ce s-a întâmplat.

— Atunci nu la Landegg. Oriunde altundeva. Vreau să ies de aici.

S-au dus la filmul de după-masă de la cinematograful Palazzo. Rula *Titanic.* Nu tocmai un film recent şi nu tocmai pe gustul lui Fabio. Dar sala avea aer condiţionat, filmul dura peste trei ore, iar Leonardo DiCaprio murea îngheţând în apele glaciale ale Oceanului Atlantic.

Când ieşiră din cinema, se izbiră de un zid de aer fierbinte. Marlen avea ochii în lacrimi.

— Scuze, hohoti ea, sunt o proastă.

La nicio sută de metri de Palazzo se afla Outcast, un bar spaţios, unde se putea şi mânca. Cu nu prea mult timp în urmă fusese redeschis sub o nouă conducere şi avusese succes din prima zi. Nici acolo Fabio nu dorea să apară cu Marlen.

O duse în schimb, la câteva case distanţă, la Rebschere. Un local de vinuri cu pereţii lambrisaţi şi geamuri verzi, bombate, pe uşa căruia scria „Aer condiţionat!”.

În ciuda acestei inscripţii erau singurii vizitatori. Se aşezară la o masă într-un separeu. O chelneriţă slăbănoagă şi căruntă aduse meniul după-amiezii. Purta o jacheţică dintr-o lână de un albastru deschis — atât de bine funcţiona instalaţia de aer condiţionat. Marlen comandă un Féchy şpriţat, Fabio o apă minerală.

— Cum se numea specialistul vostru în alimentaţie cu care am discutat?
— Dr. Mark.
— Ai putea să-mi mijloceşti o altă întâlnire cu el?
— Cred că da.
Femeia aduse băuturile.
— Va dori să ştie pe ce temă vrei să-l vezi.
— Şi eu doresc să ştiu pe ce temă l-am văzut. Spune-i că mai am câteva întrebări suplimentare legate de convorbirea precedentă.
Marlen dădu aprobativ din cap şi luă o înghiţitură de vin.
— De când ai încetat să mai fii aventura mea secretă?
— De vineri, 8, aproximativ ora 23.
— Ce s-a petrecut atunci?
— A sunat telefonul, era o doamnă Kessler, care cerea să vorbească cu domnul Rossi. Spunea că ar fi urgent. Ţi-am întins receptorul. Erai lângă mine în pat.
— Mi-ai întins receptorul?
— Doar nu puteam să ştiu cine era doamna Kessler. Credeam că e cineva de la redacţie.
— Într-o vineri? La ora 23? Ce tâmpenie!
Marlen mai bău o înghiţitură. Când lăsă paharul din mână, avea lacrimi în ochi.
Fabio le ignoră, în speranţa că vor înceta de la sine. Dar când se uită din nou la ea, avea faţa udă de lacrimi.
— Scuză-mă, hohoti ea şi plecă de la masă în direcţia toaletei.
Fabio aştepta. De câte ori îşi ridica ochii, întâlnea privirea plină de reproş a chelneriţei. După cinci minute se sculă de la masă.
— Era cât pe ce să mă duc eu să văd ce-i cu fata, mârâi femeia când trecu pe lângă ea.
Când găsise toaleta pentru femei, Marlen tocmai ieşea pe uşă. Nu mai plângea, dar, după cum arăta, părea într-o stare labilă.
— Putem lua un taxi? întrebă.
Abia instalată în spate, izbucni din nou în lacrimi.
— Din cauza filmului? întrebă Fabio.
— Şi din cauza filmului, hohoti ea.

O duse în pat, o ţinu în braţe până când adormi plângând, şi se gândi la Norina.

Lunea, angajaţii unui ziar de duminică au o zi liniştită. Sarah Mathey acceptă imediat, când Fabio o întrebă dacă se pot întâlni la masa de prânz.
Fabio avea la ora nouă programare la sala de fitness. Jay îl munci fără să ţină seama de caniculă şi-i interzise să facă un duş rece după antrenament.
— Ca să nu te trezeşti cu o întindere musculară.
În drum spre localul Biotop, Fabio încercă să-şi amintească numele chelneriţei. „Nu face nimic” — acesta era cuvântul-cheie pentru memorare. *Fa niente. Dolcefarniente.* Goală la piscină cu o îngheţată de căpşuni. Yvonne Dolcefarniente. Exact. Aşa se numea.
Sosi cu o jumătate de oră mai devreme. Yvonne Dolcefarniente avea zi liberă. Îl servi un tânăr.
— Ciao, spuse, ce căldură.
Fabio nu ştia dacă-l cunoscuse înainte. La Biotop erai tutuit destul de repede.

Bău un tonic şi încercă să nu se mişte deloc. Canicula şi efectele antrenamentului de forţă îl făceau să transpire întruna.

O văzu pe Sarah Mathey de departe. Purta o cămaşă bărbătească în dungi alb-albastre extrem de largă peste o pereche de pantaloni kaki prea strâmţi. Căra cu ea poşeta uzată, străveche, fără de care Fabio n-o întâlnise niciodată. Când îl zări, îşi vârî ţigara aprinsă în gură, ca să-i facă semn cu mâna. Sarah era una dintre ultimele femei care, la aproape şaizeci de ani, mai fumau pe stradă.

— Cum te simţi? îl întrebă cu vocea ei joasă, după ce se aşezase.

— Ca naiba, răspunse Fabio.

— Povesteşte-mi.

Fabio încercă să prindă în cuvinte cum se simţea. Dezorientat. Înşelat. Furat. Trădat. Străin. Fără niciun acasă. Singur. Lăsat de izbelişte. Expulzat.

Relatarea îi ieşi mai amănunţită decât intenţionase. Aşa li se întâmpla tuturor cu Sarah Mathey. Îi făcea pe oameni să se confeseze, fiindcă ştia să-i asculte.

Îşi goliseră amândoi farfuriile mari cu salată, când Fabio încheie:

— Orbecăi ca un nevăzător prin bezna memoriei mele, spuse. Şi niciunul dintre cei care au vederea intactă nu mă ajută să mă regăsesc. Poţi să-mi explici de ce?

— Vrei un răspuns sincer? întrebă Sarah.

— Altfel aş fi apelat la altcineva.

Sarah scotoci în geantă după pachetul de ţigări.

— Pe Fabio pe care-l ţii tu minte l-ar fi ajutat toţi. Dar cel pe care nu-l ţii minte era un tip destul de scârbos, un căcănar — iartă-mi exprimarea.

— Cum aşa?

Fabio reuşi cât de cât să nu pară ofuscat.

— Fabio pe care l-ai uitat nu mai venea după lucru la un pahar cu colegii. El avea întâlniri la clubul de iahting sau la Blue Nile. Nu mai sosea la redacţie decât atunci când era absolut necesar şi ne privea de sus. I-au trebuit câteva săptămâni pentru o poveste mediocră cu nişte mecanici de locomotivă, dar se dorea sărbătorit ca o mare vedetă. Nu mai sărea să ţină locul cuiva când era nevoie şi se baricada în spatele unui proiect despre care nimeni nu ştia mai mult decât că avea să fie „o lovitură mare de tot”. Şi-a înşelat prietena cu o micuţă blondă de la PR şi-şi cumpăra cămăşile de la Box!. Fabio pe care l-ai uitat era un mărunt lăudăros. Când Norina te-a dat afară, am aplaudat-o cu toţii.

Fabio rămase tăcut. Sarah îi oferi o ţigară.

— Fabio pe care l-ai uitat era fumător.

— Ştiu, spuse Fabio, dar nu luă ţigara.

Sarah îşi aprinse una.

— *Sorry.* Ai vrut să ştii adevărul.

— Asta am vrut, până să-l cunosc, zise şi încercă să zâmbească. Şi nu ştii până azi în ce anume consta marea lovitură?

— Nimeni nu ştie.

— În afară de Rufer.

— Nici el. De aceea te-a şi dat afară.

— Nu m-a dat afară. Eu mi-am dat demisia. Mi-a arătat scrisoarea.

— A fost, să zicem, o înţelegere bilaterală.

Fabio dădu din cap. Lucrase la o problemă importantă şi nu-l pusese în temă nici măcar pe

redactorul său şef.

— Dar Lucas? Măcar lui i-aş fi spus ceva.

— Lucas zice că nu. Dar îl ştii pe Lucas, el nu te-ar trăda.

Fabio zâmbi cu maximă ironie.

— Of, Fabio. Lucas nu te-a trădat.

Fabio se abţinu să replice.

— Dacă cineva poate să te ajute, el e acela.

— Întreabă-l tu atunci, propuse Fabio.

— L-am şi întrebat. Afirmă că n-a existat nicio „mare lovitură".

Fabio simţi cum îl cuprinde furia.

— Vrea să pretindă că a fost o simplă simulare?

— N-a fost singurul care a vorbit aşa, Fabio. Dar a fost poate singurul care a făcut-o din loialitate.

— Vezi să nu! izbucni Fabio.

Strigase atât de tare, încât chelnerul crezu că l-a chemat.

— Dar tu? Tu ce crezi? A existat „marea lovitură"?

Sarah dădu din umeri.

— Hai, spune odată.

Ea îşi trecu mâna peste părul rebel, vopsit blond, şi trase din ţigară.

— Eu una cred că a existat. Dar apoi...

— Apoi?

— S-a sfărâmat, s-a spulberat, ce ştiu eu? În orice caz, credeai la început în ea. Asta mi-a fost limpede. Aşa de bine îl cunoşteam pe vechiul Fabio.

— Când a fost „la început"?

Sarah umblă în geantă şi-şi scoase agenda. Un carneţel cu spirală, din piele slinoasă, prins cu un elastic.

— Cam pe când încheiai povestea cu mecanicii de locomotivă. Pe la mijlocul lui mai.

— Eşti sigură?

— Da. Gândeam atunci, să ştii, că treaba asta nouă are legătură cu cealaltă mai veche.

Fabio adună farfuriile goale, le dădu la o parte, îşi scoase carneţelul pe masă şi-şi copie din agenda ei toate datele care aveau cât de cât de-a face cu el. Redactarea finală a ultimului său reportaj, conferinţele din redacţie de la care chiulise, şedinţele tematice la care nu apăruse. Puţin înainte de ora două ceru nota de plată. Sarah trebuia să se întoarcă la redacţie.

În timp ce aşteptau restul, Fabio o întrebă:

— Ai idee de ce voiam să-i iau un interviu unui specialist în alimentaţie de la firma Lemieux?

— Poate pentru că voiai s-o impresionezi pe blonda de la PR — cum o cheamă?

(„Sub lanternă — ca pe vremuri Lili...")

— Marlen, răspunse Fabio, dar ea a fost consecinţa investigaţiilor mele în domeniul alimentar, nu cauza. N-am cunoscut-o înainte.

— O cunoştea Lucas. Ai văzut-o în compania lui. După care l-ai bătut la cap să-ţi cedeze invitaţia la micul dejun pentru presă.

— Aşa zice el?

— Nu-i adevărat?

— De unde să ştiu eu? replică Fabio iritat.

— Iartă-mă.

Chelnerul aduse restul. Sarah îşi aprinse o ţigară pentru drum.

Fabio păşea lângă ea, împingându-şi bicicleta. Ai fi zis că e un fiu cumsecade, care-şi conducea mama. În staţia de autobuz întrebă:

— Şi treaba cu Norina şi Lucas — când a început?

Sarah schiţă un semn de îndoială.

— Nu sunt sigură dacă măcar a început cu adevărat.

Abia se depărtase autobuzul, când mobilul său începu să cânte *Boleroul* lui Marlen. Fabio îşi propuse să caute chiar în aceeaşi seară cartea tehnică a telefonului.

Marlen îi spunea că-l rugase pe dr. Mark să-i acorde o nouă întâlnire.

— M-a întrebat dacă e urgent şi, când i-am confirmat că este, mi-a comunicat când poate să te primească: cel mai devreme marţi, peste două săptămâni.

— Dar tema? se interesă Fabio. Ai reuşit să afli ceva despre temă?

— Nu, zise Marlen, însă nu pare să-l intereseze prea mult.

— Ai numărul lui personal de telefon?

Marlen îi dădu numărul.

— Dar nu-l ai de la mine.

Fabio îl formă. După ce sună a patra oară avu legătura cu secretara doctorului Mark. Aceasta îi ceru numărul său şi-i promise că dr. Mark îl va suna.

9

În faţa vilei Tuskulum stătea un agent de paza în uniformă. Fabio îi arată legitimaţia sa de presă, fiind lăsat să intre fără nicio dificultate.

Drumul de acces în pantă era barat de vehicule. Maşini transportoare pline de cabluri, reflectoare, suporturi de schelă, recuzite, costume; automobile de firmă cu logoul Mystic Productions; maşini personale ale membrilor echipei. În spatele parcării era amenajat un cort. Cinefood, scria cu litere mari la intrare.

Chiar lângă vilă, veghea un tânăr cu căşti în urechi. Când Fabio se apropie, îşi duse degetul la buze. Fabio părăsi drumul al cărui pietriş îi scârţâia sub picioare şi ocoli clădirea.

În spatele vilei, gazonul se întindea până la malul lacului. Un pâlc de copaci bătrâni, ulmi englezeşti, platani, mesteceni şi castani sălbatici, mărginea spaţiul verde. Pe mal se afla un hangar pentru bărci, cu obloane în dungi roşii şi albe. Lângă hangar — trei zvelţi plopi piramidali. La nord, o uriaşă salcie pletoasă străjuia ştrandul.

Câteva ferestre de la parterul vilei erau acoperite cu pânză neagră. În faţa ferestrelor, trei maşinişti în a căror sarcină cădeau luminile, dezbrăcaţi până la brâu, stăteau în expectativă şi fumau. Unul dintre ei îşi duse arătătorul la buze, la vederea lui Fabio.

Fabio se opri şi aşteptă. Pe lac se legănau câteva bărci cu pânzele coborâte. Cineva sări în apă de pe pluta ancorată pe mal. Poate un figurant, de care nu era nevoie decât mai târziu.

Cerul era de un albastru lăptos. Deasupra lanţului de dealuri de pe celălalt mal se forma o pătură de nori. Poate avea să vină în sfârşit ploaia.

Două puncte se desprinseseră de fundalul cenuşiu-deschis al norilor. Se măreau rapid,

înaintând cu precizie spre vilă. Erau două avioane de vânătoare. Fabio auzea acum şi zgomotul duzelor, încă estompat şi dintr-o direcţie deja depăşită de piloţi, înainte de a ajunge în dreptul malului, avioanele virară spre nord. După câteva secunde, vuietul motoarelor se dezlănţui deasupra vilei până atunci liniştite.

— Ce naiba! răcni o voce îndărătul ferestrelor acoperite.

Nu trecu mult şi se deschise uşa unei terase. Se revărsă pe ea o suită: doamne în vârstă, înveşmântate în rochii de mătase neagră, croite după moda anilor douăzeci, domni în negru, cu gulere tari, şi la urmă un bărbat într-o robă de Ku Klux Klan din satin galben. Apoi şirul de tehnicieni şi alţi membri ai echipei, toţi în haine potrivite miezului verii.

Fabio îi cunoştea pe câţiva din echipă. Tinerei asistente costumiere, care — cu o perniţă de ace cu gămălie pe braţ — se străduia să ferească gulerul tare al unui actor de căldură şi machiaj, folosind un jabou de hârtie, îi ştia chiar şi numele: Regula. Se apropie de ea.

— Ai văzut-o pe Norina?

Regula părea surprinsă de prezenţa lui.

— E încă înăuntru.

Prin uşa terasei se ajungea într-un fel de seră ticsită de mobilele netrebuincioase în acel moment al turnării. Prin altă uşă, cu canaturile larg deschise, răzbătea un miros de tămâie. Un nor subţire de fum se înălţa spre tavanul serei.

Fabio înaintă. Intră într-un salon aflat în semiîntuneric, înţesat de scaune ca o sală de conferinţe. Peste tot erau plasate reflectoare, dispozitive intensificând lumina, stative. Camera de filmat fusese instalată dinaintea unui altar, în mijlocul căruia trona sculptura unei muşte uriaşe. Ardea o mare de lumânări. Fiecare flacără avea un nimb de fum, provenit de la două maşini fumigene din încăpere. Un tânăr alunga fumul cu o placă de polistiren.

Norina ţinea un stingător în mână şi trecea de la o lumânare la alta. Era atât de adâncită în treaba ei, încât nu observă apariţia lui Fabio. Cu mare seriozitate acoperea câte o flăcăruie cu pălărioara de metal; aştepta să se stingă, lăsând îngusta coloană de fum să urce în tavan; apoi se îndrepta spre flăcăruia următoare.

De câte ori se stingea o lumânare, se modifica lumina de pe chipul ei, i se îndulceau trăsăturile, li se adăugau noi nuanţe. Arăta tânără şi evlavioasă, amintind de adolescentele cu lumânări sfinţite în mâini, la care Fabio se uitase pe furiş în timpul primei lui comuniuni.

Pesemne îi simţise privirea, pentru că-şi întoarse dintr-odată capul şi-şi aţinti ochii drept în ochii lui. Lăsă să treacă o secundă, apoi îşi clătină capul, în tăcere.

Fabio păşi spre ea. Norina reveni la lumânări, continuând să le stingă rând pe rând.

— Lua-le-ar naiba de avioane, zise Fabio.

— Azi ne-au tracasat teribil; adineaori au venit a patra oară, oftă Norina. N-au mai zburat niciodată pe-aici.

Fabio ajunsese chiar în faţa ei.

— Cum e cu noi: ne pupăm sau doar ne dăm mâna?

Ea nu intră în joc.

— Cum o duci?

— Un pic cam... ciudat. Dar tu?

— Bine.

Răspunsul venise precipitat.

Fabio dădu şi el din cap. Tânărul cu placa de polistiren părăsi salonul.

— Cred că m-am purtat îngrozitor. Habar n-am ce mă apucase.

— Știu. Ai uitat totul.
— Așa e, din păcate. Din ziua de 8 mai.
Norina prefăcea flacără după flacără în grațioase coloane de fum.
— Eu în schimb am amintiri foarte precise, Fabio.
— Mă întreb ce-i mai rău: să-ți aduci aminte sau să uiți.
— Cel mai bine-i să aleagă fiecare ce-i e de mai mare ajutor.
Mai ardeau doar câteva lumânări. Chipul Norinei era cuprins treptat de întuneric.
— Poate că te înșeli. Poate c-ar trebui să stăm de vorbă unul cu celălalt. Poate că asta ne-ar fi de ajutor amândurora.
Norina înăbușise ultima flacără și se oprise, nemișcată și fantomatică, lângă altar.
— Bun, să vorbim.
— Aici?
Ghici un vag gest aprobator.
— Cu ce să începem? Cu Marlen?
— Cu Fredi.
— De ce cu el?
— A început odată cu apariția lui.
— Ce?
— Schimbarea ta.
— Influența proastă a lui Fredi, deci.
Norina îi intui probabil zâmbetul.
— Nu-i deloc amuzant. Fredi te-a impresionat. Voiai să fii ca el.
— Eu? Ca Fredi? Fabio izbucni în râs.
Norina rămase sobră.
— Poate nu numai. Dar și ca el. Îți doreai să navighezi între lumea lui Fredi și lumea noastră. Ba ici, ba colo. Asta a fost problema. Nu Marlen. Marlen n-a fost decât un efect secundar.
Se auzi o voce din spatele ușii.
— Norina? Te caută Renato.
— Spune-i că vin imediat.
— Din cauza unui efect secundar m-ai dat afară?
— Mi-ai zis că ești plecat în zona lacului Léman pentru un reportaj, te-ai și făcut că mă suni de acolo și ai fost văzut chiar atunci cu Marlen în restaurantul République. Ne-am certat nopți în șir, dar ne-am împăcat. Peste câteva zile am sunat la ea și te-am găsit acolo, când de fapt tu pretindeai că ești pe teren pentru niște investigații.
Fabio tăcea consternat.
— Și aș vrea să știi ceva: nu faptul că m-ai mințit din nou, la scurt timp, m-a determinat să mă despart de tine. Motivul a fost ce am ajuns să fac *eu:* să sun la ea și să cer să vorbesc cu tine. Era dovada că mi-am pierdut încrederea. Nu pot să trăiesc cu un bărbat în care nu mai am încredere.
Se aprinse lumina și un tip în haine de bucătar dădu buzna în încăpere.
— Norina? strigă furios.
— Da?
— Planul de filmări prevede masa la cinci. Acum e patru.
— Și eu ce vină am dacă unii se joacă de-a luptele aeriene?

Şi vocea Norinei era iritată.

— Dar eu ce să fac? Ăştia îmi iau cu asalt cortul, fir-ar să fie!

Norina explodă:

— Improvizează, răcni ea, ce mama naibii!

În faţa cortului de catering se îmbulzea o stranie adunătură în diverse stadii ale deghizării. Un autocar plin de personaje de modă veche bara intrarea. Fabio fu nevoit să aştepte un sfert de oră până să se suie pe bicicletă şi s-o ia din loc.

Ajunse în locuinţă încins şi epuizat. Neînsemnata diferenţă de altitudine dintre zona lacului şi Amselweg îl sleise de puteri. Era zăpuşeală. Pe cer se adunaseră nori uriaşi. Puteai spera că prevesteau o furtună.

Făcu un duş rece, îşi schimbă îmbrăcămintea şi se instală cu agenda şi carnetul cu spirală la birou.

Ce proiect de seamă îl preocupase oare? Sarah credea că ar putea fi cumva legat de povestea mecanicilor de locomotivă.

Scoase de sub birou punga de la Box! cu lucrurile aduse de la redacţie şi le rândui pe masă. Reciti încă o dată, cu multă atenţie, reportajul său dedicat mecanicilor de locomotivă din *Sonntag-Morgen.*

Era evident că se lăsase prea lesne captivat de Erwin Stoll, mecanicul cel tânăr. Îi rezervase mult spaţiu şi-şi luase drept laitmotiv punctul lui de vedere, că a te arunca în faţa trenului era semnul unei lipse de consideraţie pentru mecanic. Din această perspectivă îi intervievase pe toţi ceilalţi. Sarah avea dreptate: nu era textul lui cel mai izbutit.

Printre lucrurile de la redacţie se găseau şi câteva casete audio. Pe una scria E. Stoll. O introduse în micul său casetofon.

Se auzi vocea limpede a lui Stoll. Vorbea repede şi agitat şi nu-l lăsa niciodată pe Fabio să-şi formuleze până la capăt întrebările bine cumpănite.

Dintr-odată totul îi reveni în minte: apartamentul de trei camere dintr-un cartier de blocuri de la marginea oraşului; fetiţa de doi ani care şedea pe divan lângă taică-său şi ronţăia biscuiţi; nevastă-sa, care-şi luase un al doilea serviciu ca îngrijitoare de bloc şi care spăla scara, purtând blugi şi un maiou înnodat deasupra buricului; posterele cu Willie Nelson, Jim Reeves, Stonewall Jackson şi cu alte staruri de muzică country; cizmele de cowboy din imitaţie de piele de şarpe purtate de Stoll, care stătea relaxat, picior peste picior.

Fabio încercă să se concentreze asupra monologului lui Stoll. Dar mereu îi apărea în faţa ochilor imaginea Norinei, stând în mijlocul acelei mări de flăcărui şi stingându-le una după alta, cu un aer pios.

Dacă Sarah nu i-ar fi spus „Nu sunt sigură dacă măcar a început cu adevărat ceva", el nu s-ar fi dus pe platoul de filmare. Îi interpretase vorbele drept îndemn de a nu renunţa încă la Norina. Dar indiferent pe ce temeiuri se va fi bazat Sarah când şi-a lansat observaţia, nimic din purtarea Norinei nu părea s-o confirme. Nu i se păruse nicicând mai frumoasă. Dar n-o simţise nicicând atât de rece.

Fabio încercă să şi-o imagineze pe Norina cu Lucas. Oare făceau aceleaşi lucruri pe care le făcuseră şi ei doi? Sau altele? Mai excentrice? Mai eliberate de tabuuri? Le făceau mai des? Era mai frumos pentru Norina? Era Lucas... era Lucas mai bun decât el?

Îl văzuse adesea gol, în vestiar, după antrenamente. Era poate prea vânjos, dar bine legat. Şi avea, fapt din păcate indiscutabil, un membru destul de mare. Nu chiar de cartea recordurilor

dar mai mare decât îl aveau toţi ceilalţi din echipă, cu excepţia lui Karl Wetter, Fabio aliniindu-se mediei.

Nu băgase de seamă când se încheiase dialogul cu Erwin Stoll. Acum se auzea pe casetă o altă voce. Mai calmă, mai adâncă, mai chibzuită. Un bărbat mult mai vârstnic.

Vocea aceluia spunea: „Când eşti tânăr, spui multe. Nu pot să iau totul în serios. Prin câte credeţi că trece un om până să se aşeze în faţa unui tren în mers? Şi chiar în curba Feldau, unde ştie că mecanicul de locomotivă n-are cum să oprească".

Fabio opri banda şi o derulă cu viteză înapoi, până vocile se transformaseră în nişte chiţăieli. Apăsă din nou pe butonul de pornire şi se auzi pe sine însuşi rostind: „Hans Gubler, 14 mai".

Numele nu-i spunea nimic. Nici nu era pomenit în articol. Probabil că nu-l citase pe Gubler, pentru că mărturia lui nu se potrivea cu ideea-cheie a reportajului. Gubler era un mecanic în prag de pensionare. De patru ori în existenţa sa profesională i se aruncaseră nişte sinucigaşi în faţa locomotivei. Două femei, doi bărbaţi; le cunoştea numele, chiar stătuse de vorbă cu rudele lor. „Când vă spune cineva că e furios pe amărâţii ăştia nu e decât modul aceluia de a-şi asuma întâmplarea. Eu n-am simţit niciodată furie. Doar milă."

Cel din urmă sinucigaş al lui Hans Gubler îşi luase viaţa în urmă cu numai două luni: dr. Andreas Barth, un specialist în chimie alimentară, trecut cu puţin de cincizeci de ani. Gubler o vizitase pe văduvă. Ea nu-şi putea explica fapta soţului.

Jacqueline Barth era singura femeie inclusă în reportaj cu un scurt interviu. Ei i se datora laconica frază: „Spuneţi-i mecanicului că şi eu aş fi preferat ca soţul meu să nu fi făcut ce a făcut".

Avea şi dialogul cu ea înregistrat pe bandă. Fabio alternase spusele ei cu furia mecanicului de locomotivă faţă de sinucigaş, fără a limpezi faptul că Erwin Stoll se referea la un alt sinucigaş. Convorbirea dura peste patruzeci de minute. Doamna Barth părea vizibil recunoscătoare că i se dădea prilejul să discute cu cineva despre toată problema. Mărturisea că poate să înţeleagă furia mecanicului. Şi ea e furioasă uneori. Furioasă şi jignită. Să nu-i lase un cuvânt de rămas-bun, o explicaţie. O lipsă de consideraţie care nu-i semăna deloc bărbatului ei.

Nu omisese nici situaţia ei financiară. Asigurarea de viaţă nu plătea nimic în cazul unei sinucideri. Rămăsese cu o pensie care o obliga să muncească din nou. Avea o diplomă în floricultură. O meserie care nu avea să-i permită întreţinerea unei case ca aceea unde locuia.

Textul din final, folosit de Fabio ca laitmotiv al scurtului interviu, nu suna nicidecum sarcastic: „Spuneţi-i, vă rog, mecanicului de locomotivă că-l înţeleg prea bine şi regret cele întâmplate. Şi eu aş fi preferat ca soţul meu să nu fi făcut ce a făcut". Fabio scurtase încheierea ca să-i sporească efectul.

Mai era o casetă conţinând dialoguri cu alţi mecanici. Nici aici Fabio nu descoperi vreun indiciu referitor la acea „mare lovitură" anunţată. Restul benzilor erau legate de reportaje mai vechi.

Când Fabio se apucase să strângă obiectele împrăştiate pe birou, intră pe uşă Marlen.

— Ploaia se tot chinuie să pornească şi nu reuşeşte, oftă ea, îl îmbrăţişă din spate pe Fabio, se aplecă spre el şi-l sărută pe frunte.

Apoi dispăru în baie. Se auzi duşul. După un timp uşa băii se deschise şi Marlen, în halatul ei de mătase roz-pal, traversă camera spre dormitor. Dură destul de mult până să reapară. Era

fardată şi purta un portjartier, ciorapi, tanga şi sutien, totul în alb.

Pentru unul care nu dăduse nicicând prea mare atenţie port-jartierelor şi corsetelor, Fabio îşi îngădui acum un timp cam lung ca s-o elibereze pe Marlen din ele.

Înainte de a adormi, se întrebă dacă Norina îşi va fi punând câteodată şi pentru Lucas body-ul ei gri, transparent, cu cele două capse care-l încheiau între picioare.

Furtuna nu se declanşase. Dimineaţa pe cer nu se zărea niciun nor. La ştiri apărea îndemnul de a economisi apa. Era recomandabil să se evite pentru moment udarea peluzelor şi spălarea maşinilor.

Înainte de a ieşi din casă, Fabio sună la dr. Mark. Din nou secretara preluă apelul, promiţând iarăşi că şeful ei va răspunde la mesajul lăsat.

La fizioterapie, Katja Schnell se ocupă de astă dată personal de el. Programul consta în exerciţii pentru stimularea echilibrului şi a coordonării. Lui Fabio i se aduse o planşă circulară, care avea montată în partea de jos o minge tăiată în două. Fabio trebuia să se suie pe ea şi s-o menţină în echilibru. Nu reuşi decât cu mare efort.

Micuţa doamnă îl urmări un timp în tăcere.

— Nu-mi spuneaţi că înainte mergeaţi la lucru pe bicicletă? întrebă apoi.

Fabio îşi părăsi suportul instabil.

— Am venit şi acum pe bicicletă.

— Lăsaţi-o baltă, deocamdată. Aţi auzit de Tai Chi?

— Sportul acela de lupte cu încetinitorul? Mi se pare destul de caraghios.

— Nu atât de caraghios cum ar fi să cădeţi de pe bicicletă.

Când părăsi centrul de terapie de pe Kaltbachweg 19, Fabio avea o programare la Tai Chi pentru miercurea următoare.

În dimineaţa aceea, doctorul Vogel semăna de-a binelea cu un hipopotam. Unul care tocmai ieşise din apă. Cămaşa lui largă de bumbac i se lipea de piept, în ciuda aerului condiţionat.

— Asta, zise el, răsuflând greu şi îndreptându-şi arătătorul îngroşat spre propriul tors ca spre un obiect străin, ăsta înmagazinează, pe parcursul celor câţiva metri de la maşina mea cu aer condiţionat până la cabinetul meu, cu aer condiţionat şi el, destulă căldură ca să transpir tot restul zilei. Cum vă merge?

— Tulburări de comportament. E oare normal?

— Cum se manifestă?

— Mă simt nesigur pe bicicletă.

— De când?

— De când circul din nou cu ea.

— Lăsaţi-o baltă, oricum e prea cald.

— Terapeuta vrea să mă trimită la Tai Chi.

— N-are cum să vă strice. Trebuie să vă regăsiţi axul central. Şi altfel?

Fabio îi vorbi muntelui de grăsime care zăcea în scaunul lui special despre dubla pierdere a amintirilor sale: a celor stocate în cap şi a celor din însemnări şi înregistrări.

Şi deodată se auzi povestind. Despre Marlen, străina pentru care renunţase la toate şi alături de care trăia. Şi despre Norina, pe care o părăsise. Norina, care nu mai voia să ştie de el. Norina, la care se gândea neîncetat. Norina, care-l înşela cu prietenul său cel mai bun. Norina, marea lui dragoste.

De două ori doctorul Vogel se uită demonstrativ la ceas, fără ca Fabio să pară dispus să-şi întrerupă jelania. Abia când doctorul nimeri soneria de sub tăblia mesei şi asistenta intră aproape instantaneu, sub un pretext oarecare, Fabio băgă de seamă că ora lui de consultaţie se încheiase.

Pe trotuar era o îmbulzeală ca pe Passeggiata din Rimini, la zece seara, în august. Salariaţii erau în pauza de prânz şi hoinăreau asemenea unor turişti. Fiecare restaurant sau cafenea, fiecare patiserie sau chioşc scosese nişte mese în stradă.

Poate, îşi zise Fabio, i-ar face bine să plece pentru câteva zile la Urbino, s-o vadă pe maică-sa. Urmase sfatul doctorului Vogel; îşi lăsase bicicleta la subsolul cabinetului şi plecase pe jos.

Şuvoiul plimbăreţilor îl mână până la debarcader. Îşi luă un bilet pentru un tur pe lac şi foarte curând se afla instalat la o masă pe puntea vaporaşului *Albatros.* Unic european într-un grup de japonezi surâzători, îşi comandă un aşa-numit „platou lacustru”: o salată verde tăiată în fâşii, garnisită cu trei feluri de brânză, pe un sos alb semipreparat.

Bărbatul aşezat în faţa lui Fabio arăta ca un bătrân samurai. Terminase de mâncat salata şi trecuse la brânzeturi. Trase folia de pe porţia de unt, decupă o bucată din ea cu furculiţa şi cuţitul, o unse pe şvaiţer, îşi tăie o felie, o înfipse în furculiţă şi începu s-o mestece temeinic.

Femeia de lângă el avea pe cap un batic pe care era fixat un cozoroc, iar pe gură o mască, în genul celor obişnuite la chirurgi. Când mânca, îşi ridica masca, apoi o cobora la loc.

Din difuzoare răsuna o polcă, întreruptă de reclame pentru puţinele atracţii turistice aflate pe mal.

Lăsând peisajul să-i lunece prin faţa ochilor, Fabio se întreba ce anume îl ispitise să se abată pe-aici.

Descoperi răspunsul abia în timp ce *Albatrosul*, după ce virase, făcea cale întoarsă spre oraş, de-a lungul malului drept al lacului. Se ridică de la locul său, însoţit de multe zâmbete şi binevoitoare înclinări ale capului din partea comesenilor, se apropie de pupă şi se sprijini de parapet.

Trecură la mai puţin de cincizeci de metri distanţă de vila Tuskulum. Pluta era goală. Pe mal erau întinse trei prosoape multicolore de baie. Pe uşa terasei se revărsa lumea care avea să se îndrepte spre cortul de catering. O clipă i se păru că o zăreşte pe Norina, dar nu era sigur.

Se concentra asupra unui val de la provă şi îl urmări cu privirea până când se sparse de malul acoperit de muşchi din faţa vilei. Curând vila Tuskulum dispăru în spatele bătrânei sălcii pletoase.

Fabio luă tramvaiul până la Amselweg şi păşi pe strada străină, pe uşa străină, pe scările străine până-n locuinţa străină. Se dezbrăcă până la şortul larg, îşi turnă un pahar de apă minerală şi-l bău pe jumătate şezând, pe jumătate lungit pe divanul străin.

Îşi muie degetul în pahar, lăsă să-i cadă o picătură rece pe piept şi urmări cum îşi croieşte drum pe piele. Când se pierdea în buric, pescuia o picătură nouă, urmărindu-i şi ei traseul. Se simţea străin în propria sa viaţă.

Încercă să se adune şi se duse pe balcon. Îşi coborî privirea spre peluză.

Cel mai înalt inel de cauciuc care împrejmuia bazinul gonflabil al copiilor se dezumflase. Nivelul apei ajunsese până la marginea inelului inferior. În apă plutea o lopăţică galbenă de plastic. Nu se zărea ţipenie de om. Şi nu se auzea nimic în afară de glasul subţire al unui copilaş, smiorcăindu-se până să adoarmă.

Fabio avea chef de o ţigară. Pe birou, pe masa de bucătărie, pe tejgheaua pentru micul dejun, pe măsuţa de machiaj nu găsi niciuna. Deschise sertarul de bucătărie, unde Marlen obişnuia să-şi păstreze rezerva. Nu mai era acolo decât ambalajul gol al unui cartuş.

Se întoarse în balcon şi se sprijini de balustradă. Întocmai cum se sprijinise, cu puţin timp în urmă, de parapetul de pe puntea *Albatrosului,* vaporaşul care trecea inexorabil, cu pavilionul înclinat, pe lângă Norina.

Gândul la ţigară îl urmărea. Se întoarse în cameră şi începu o căutare sistematică.

Nici în bucătărie, nici în baie nu găsi nimic. Trecu în dormitor şi îşi scotoci în haine. Dacă era adevărat că fumase în acele cincizeci de zile, era posibil să fi uitat un pachet de ţigări în buzunarul vreunui sacou. Nu găsi nimic în afara unei chitanţe mototolite, în buzunarul de la piept al unei jachete de bumbac căptuşite. Un drum cu taxiul, în mai.

Pipăi hainele lui Marlen, atârnate pe umeraşe, apoi examină pe rând sertarele cu lenjerie, întâi ale lui, apoi ale ei. Din nou nimic, în afară de constatarea că în seara de ieri nu văzuse nici pe departe tot ce poseda Marlen în materie de desuuri sexy.

În sertarul din dreapta al măsuţei ei de machiaj descoperi în sfârşit ce căuta. Un pachet început cu ţigări *ultralight* se rătăcise printre tot soiul de creioane, borcănaşe, pensule, cutiuţe şi pămătufuri. Ar fi trebuit să se gândească mai devreme la acest loc. În timp ce se farda, Marlen obişnuia să fumeze ca o vedetă de musical.

Scoţând ţigările, zări în spatele lor ceva ce semăna cu o lanternă de buzunar. Trase mai în afară sertarul. Dădu peste un vibrator cromat. Îl puse în priză. Se auzi un zumzăit discret, specific unui instrument scump, lucrat cu mare grijă. Intensitatea vibraţiei era reglabilă. Chiar la gradaţia maximă membrul artificial scotea un sunet mai estompat decât aparatul de ras al lui Fabio. Neîndoielnic, era un Rolls-Royce între vibratoare.

Puse jucăria la loc şi se pregăti să închidă sertarul. Îl împiedică o veche trusă de machiaj, care se aşezase de-a curmezişul. Trebui s-o scoată şi s-o plaseze altfel. De sub ea ieşi la iveală mini-computerul său.

În faţa biroului său, Fabio ţinea în mână micul computer gri de buzunar. Aici era probabil să fie stocate o parte dintre datele ce i se şterseseră din creier sau îi erau inaccesibile. Ezita să pună aparatul în funcţiune, ca şi cum s-ar fi temut de eventualele noi descoperiri. Sau de posibilitatea de a nu descoperi nimic.

I se adeveri a doua temere. Informaţiile ce se perindau pe măruntul ecran erau la fel de precare ca acelea de pe CD. Şi toate i se păreau deja cunoscute.

Porni laptopul şi concomitent programul computerului de buzunar. Informaţiile coincideau. Şi datele din celelalte programe. Nimic nu era nou: nicio adresă, nicio notiţă, niciun cont de cheltuieli, niciun text documentar. Ori nu-şi mai folosise micul aparat după ultima stocare de date, ori copiase doar datele vechi din 5 iunie pe computerul de buzunar. Fapt care nu se putea datora unei scăpări. Procedase aşa cu bună ştiinţă.

El însuşi. Sau altcineva.

Apăsă pe tasta programului de sincronizare a mini-computerului. „Ultimul demers de sincronizare: 5 iunie", apăru pe ecran. Nu era edificator. Nu aveai decât să schimbi, printr-o apăsare scurtă înainte de sincronizare, data din laptop, şi numaidecât se ivea şi în memoria mini-computerului data dorită.

Scoase din priză computerul de buzunar şi-l puse la loc în sertar, sub trusa de machiaj. Luă două ţigări din pachet şi avu grijă să aranjeze totul aşa cum fusese iniţial. Se aşeză la birou şi

încercă să-şi pună ordine în gânduri.

Selectă pe hard diskul său fişierul cu arhivele; acesta conţinea o copie a datelor din programul mini-computerului, cum obişnuia s-o alcătuiască, la intervale neregulate, pentru orice eventualitate. Copia era datată 5 iunie.

Cineva îi umblase în computerul de buzunar şi în laptop, în timp ce zăcea internat în spital, cineva îi înlocuise informaţiile de actualitate din laptop cu unele date depăşite, îi şterse toate informaţiile şi din computerul de buzunar, încărcând şi acolo datele vechi.

Că micuţul aparat fusese ascuns în măsuţa de machiaj a lui Marlen nu putea decât să însemne că ea avea o legătură cu toată această manipulare. Nu ştia în ce măsură se pricepea Marlen la computere, dar pentru o astfel de manevră nu era nevoie să fii un geniu în informatică.

Fabio îşi aprinse o ţigară, trase fumul în piept şi-l suflă în tavan.

Dacă era vorba de Marlen, cum se făcea că şi datele stocate la redacţie menţionau ziua de 5 iunie?

Era limpede că avea un complice în redacţie. Nu era greu de ghicit pe cine anume.

Fabio îşi stinse ţigara, opri laptopul şi făcu ordine pe birou. Îi căzu în mână chitanţa de taxi mototolită. O netezi.

Pornise de la redacţie şi avusese ca ţintă Auweg 12, o adresă care nu-i spunea nimic. Sună la serviciul de informaţii şi află că acolo figura un dr. Andreas Barth. Chitanţa pe care o găsise provenea de la taxiul ce-l dusese la văduva Barth, când urma să-i ia un interviu. Îşi răsfoi carnetul şi prinse hârtia pe fila din 16 mai.

Închisese deja carnetul când îşi dădu seama că datele nu coincideau. Chitanţa fusese emisă pe 18 mai.

10

După ziua toridă urmă şi o seară de zăpuşeală. Fabio stătea pe balcon, uitându-se la peluză. Portarul care se apucase să scoată două furtunuri de udat grădina se numea Anselmo. Anselmo Merletti: ca mierla care cânta seara în mesteacănul din Drumul Mierlei. Găselniţa lui Fabio pentru a-i memora numele.

Marlen telefonase că trebuie să se întâlnească la Outcast cu un jurnalist şi că probabil va întârzia. Fabio era bucuros de acest răgaz. Nu ştia deocamdată cum să se poarte cu ea.

De ce nu coincideau datele vizitei sale la Jacqueline Barth? Îşi notase greşit data? Greşise şoferul taxiului? Fusese amânată vizita? Sau se dusese acolo de două ori?

Anselmo pusese la bătaie două furtunuri de stropit iarba, în ciuda apelului edililor de a economisi apa. Se uită în sus la Fabio şi-i strigă:

— Causio, Rossi, Bettega!

— Ciao! răspunse Fabio.

— Ciao, mormăi Anselmo.

Părea dezamăgit ca un puşti cu care nimeni nu vrea să se joace.

Fabio părăsi balconul. De ce să nu sune la Jacqueline Barth şi s-o întrebe chiar pe ea?

Îi formă numărul. Multă vreme nu răspunse nimeni. Poate se mutase. Îi spusese doar că nu-şi va mai putea permite să păstreze casa după moartea soţului.

Tocmai când se pregătea să închidă, auzi o voce de femeie.

— Da?

— Doamna doctor Barth?

— Nu, zise vocea cu accent slav, eu sunt menajera. Doamna doctor Barth e plecată în vacanţă.

— Până când?

— Până la sfârşitul lunii.

— Se poate comunica cu ea?

— E în Italia. Telefonează din când în când. Îi puteţi lăsa un mesaj.

— Spuneţi-i că am sunat; sunt Fabio Rossi de la *Sonntag-Morgen.* O rog să mă sune înapoi, trebuie s-o întreb ceva important.

Îi dădu numărul de telefon din apartamentul lui Marlen şi cel al mobilului său.

Era deja întuneric când apăru Marlen. Era binedispusă şi mirosea a băutura care-i acompaniase munca de presă. ÎI sărută, îi băgă o mână în şort şi anihilă intenţia lui Fabio de a o ţine la distanţă.

— Tai Chi este o metodă de redobândire a echilibrului interior şi exterior, de a ne regăsi pe noi înşine şi propriul nostru centru lăuntric.

Fabio stătea alături de ceilalţi membri ai cursului pentru începători într-un semicerc în jurul profesorului şi-i asculta cuvintele introductive.

— Dar Tai Chi reglează şi metabolismul, stabilizează sistemul cardiovascular, scade tensiunea arterială, lărgeşte vasele coronariene, combate tulburările neuro-vegetative, înlătură tendinţele de insomnie, reglează activităţile funcţionale ale sistemului nervos central.

Colegii lui Fabio erau cu toţii la o vârstă interesată subiectiv de fiecare dintre aceste efecte. El însă îşi punea multe speranţe în tratarea echilibrului interior şi exterior.

— Poziţia fermă şi echilibrul stabil stimulează stabilitatea lăuntrică şi sentimentul de a fi cu amândouă picioarele pe pământ, continuă profesorul.

Har Domnului, Fabio avea nevoie de toate astea.

Profesorul era un bărbat de cincizeci şi cinci de ani. Pleoapele lui, obrajii, buzele, colţurile gurii şi lobii urechilor aveau tendinţa să se lase în jos. Poate o deformare profesională, urmarea unei permanente relaxări. Se numea Horst Weber[4]. Fabio îi memora numele cu ajutorul „prinţesei de jad la războiul de ţesut”[5] — unul dintre tablourile vivante de Tai Chi, pe care discipolii urmau să-l reprezinte spre finalul cursului elementar.

Când trecură în sfârşit la exersarea primelor tablouri mişcătoare din cele treisprezece principale, Fabio se dovedi cel mai bun cursant în ceea ce privea mişcările calme, line, fluente. În materie de echilibru însă era codaş.

Aproape de ora prânzului, Fabio avea o programare la clinica universitară. Alese intrarea dinspre peluză şi trecu prin cantină, care avea toate locurile ocupate. Zornăit de vase şi voci estompate, mirosul familiar de spital şi de cafea cu lapte. Cunoştea câţiva dintre pacienţi. Îi făcu semn din cap unui bărbat cu un plasture pe ţeasta pe jumătate rasă. Omul nu-i răspunse. Poate că nu-l recunoştea pe Fabio dacă nu mai purta halat. Sau nu-şi amintea de el.

O infirmieră îl conduse în sala de aşteptare de la Secţia de neurologie. Abia se aşezase şi-i salutase pe ceilalţi doi care aşteptau, un cuplu mai vârstnic, că-i sună mobilul. Doamna îi aruncă o privire indignată.

Fabio se ridică, se postă cu spatele la încăpere, lângă fereastra deschisă, şi răspunse. Auzi o voce de femeie care nu-i era cunoscută.

— Aici Barth. Mi s-a spus că mai vreţi să-mi puneţi o întrebare. Credeam că problema e încheiată.

Avea un ton neliniştit.

Fabio îşi dădu seama abia după un scurt moment cu cine vorbeşte.

— Mulţumesc că m-aţi sunat, doamnă doctor. Sigur că da, problema e încheiată. Întrebarea mea e de natură privată. Mi-am pierdut agenda şi vreau să-mi reconstitui informaţiile. Voiam să vă întreb dacă vă amintiţi când a avut loc convorbirea noastră.

— Şi de aceea m-aţi pus să vă telefonez din vacanţă?

Reproşul ei aducea un pic cu un oftat de uşurare.

— Iertaţi-mă. Contabilitatea mă pisează cu decontul.

— O clipă, nu închideţi.

Îl lăsă să aştepte până-şi consultă agenda. Apoi întrebă:

— Prima sau a doua convorbire?

— Ambele, se mărgini să replice Fabio.

— Miercuri, 16 mai, la ora 15. Şi vineri, 18 mai, la ora 17. Vă este de ajutor informaţia?

— Îmi este de mare ajutor, mulţumesc.

Îi ură o vacanţă frumoasă în continuare şi se interesă unde anume şi-o petrece. Era la Amalfi.

Cuplul fu poftit în cabinetul de consultaţie. Doamna îl privi triumfătoare pe Fabio. El îşi închise mobilul, şi-l puse în buzunar şi se aşeză din nou.

Cum se explica o a doua vizită la doamna Barth? Pentru cele patruzeci de rânduri tipărite ale interviului fusese prea lung şi primul lor dialog. Despre ce fusese vorba în al doilea? Şi de ce o neliniştise apelul lui telefonic? „Credeam că problema e încheiată.”

Ce problemă? Problema legată de „marea lovitură”?

Fabio fu poftit în cabinet, unde-l aştepta doctorul Berthod. Îl rugă să se întindă pe masa de consultaţie. Începu imediat să-i pipăie faţa.

— Vreo schimbare?

Fabio negă.

— Altfel?

— Tulburări de echilibru.

— Faceţi ceva contra lor?

— Tai Chi.

— Bine. O să treacă. Se întâmplă frecvent. Nu-i un motiv de îngrijorare. Cum staţi cu amintirile?

— Mă ocup de asta. Până acum fără succes.

— Aţi mai fost vreodată în zona unde v-au găsit?

Fabio dădu din cap că nu.

— Încercaţi odată. Uneori rezultă ceva. Locuri. Imagini. Mirosuri.

Dr. Berthod scoase firele de pe ţeasta lui Fabio, îi ură mult noroc şi îi spuse să solicite în anticameră o nouă programare peste patru săptămâni.

Tramvaiele care circulau pe linia 19 erau vechi. Traseul trecea printr-unul dintre cartierele

mai proaste ale oraşului. Vagoanele erau pline de graffiti, mâzgălite cu carioca sau scrijelite cu cuţitul în scaune şi spătare.

Fabio se aşezase în remorcă. Era ocupată doar pe jumătate. Oameni mai în vârstă, elevi, gospodine.

Într-o staţie se suiră în tramvai trei tineri, două fete şi un băiat. Erau în grup, dar se împrăştiară imediat în vagon. Lui Fabio i se păru ciudat. Nu-i scăpă din ochi pe cei trei.

Îndată ce tramvaiul se puse în mişcare, una dintre tinere rosti, vocea ei răsunând clară, apăsată, în liniştea vagonului: „Sărbătoarea dragostei".

Nimeni nu întoarse capul. Acum se făcu auzit tânărul, care se postase lângă uşa de acces de la mijloc:

Iubito, noapte bună,
E lumea stins talaz
Când codri dorm, şi-i lună,
Amorul doar e treaz.

Călătorii se încruntară, sperând că recitatorul n-o să le ceara bani. Prima fată continuă:

Lumină ochiu-mi este
Şi gândul limpezit —.
Pân-a iubi, aceste
Plăceri nu le-am ghicit.

A treia membră a grupului — cea mai tânără — preluă recitarea cu o voce înaltă şi cu aceeaşi rostire şcolită pentru scenă, caracteristică şi celorlalţi:

M-am izbăvit — ce bine! —
De-orgoliul pierzător,
Nimic nu mai reţine
Al sufletului zbor.

Tramvaiul 19 trecea zdrăngănind pe lângă faţadele înnegrite de fum. Un chioşc, o bodegă, un sex-shop, o prăvălioară cu specialităţi turceşti, un magazin unde se vindeau biciclete. Fabio simţi că ochii i se umezesc. Imaginea primei tinere îi deveni neclară, dar vocea ei continuă:

Şi simt chemare-adâncă,
Frumuseţea să o cânt,
Să pun ca nimeni încă
Minune în cuvânt.

— Strada Furnalelor, aici schimbaţi tramvaiul pentru Calea Dumbrăvii, anunţă prin difuzor vocea vatmanului.

Tânărului îi reveni rostirea strofei finale:

De-aş spune ce se cere!
De-aş şti s-o spun pe loc!

Dar trebuie-n tăcere
Să-ndur atât noroc.

— Suntem studenţi ai Academiei de Teatru şi dorim, prin acţiunea noastră, să vă îndreptăm atenţia spre Ziua Porţilor Deschise, ce va avea loc la institutul nostru sâmbăta viitoare, anunţă prima tânără.

Cei trei se pregăteau de coborâre.

Fabio se apropie de tânăr:

— De cine era textul, vă rog?

— De Joseph von Eichendorff[6], veni răspunsul.

Uşa se deschise, tânărul coborî.

— Mulţumesc! strigă Fabio în urma lui. A fost frumos.

În bucla staţiei terminus, Wiesenhalde, mai stătea încă tramvaiul 19 al cursei precedente. Erau aici o cabină de aşteptare, prevăzută cu două bănci şi cu un coş pentru hârtii, un chioşc închis şi un automat pentru bilete, acoperit în întregime de mâzgălituri făcute cu spray. În spatele lor — o stradă de periferie, de la care o bifurcaţie ducea spre un deal cu un şir de case. Pe un indicator de drum scria: „Spre cimitir".

Fabio lăsase în urmă complexul de case şi păşea acum în umbra păduricii de fagi de la capătul străzii. Tricoul alb, transpirat, i se lipea de corp. În afara lui nu era nimeni pe traseu.

Pădurica se sfârşea lângă zidul cimitirului. Fabio înaintă până la poarta de fier forjat, unde se aflau două panouri: unul interzicea accesul câinilor, celălalt, claxonarea. Era şi un avizier cu orele de vizitare. O ulicioară asfaltată ducea la o capelă din beton şi de acolo în cimitir: o reţea de alei, care duceau la mormintele rânduite, împrejmuite de iarbă, lucrate parcă după un model unic. Fiecare alee purta un număr, ca rândurile de scaune dintr-o sală de cinema.

La o încrucişare de alei cu două bănci înguste, patru coşuri de hârtie şi un aviz cu regulamentul cimitirului, Fabio făcu cale întoarsă. Orice s-a întâmplat în acel 21 iunie, neîndoielnic nu aici se întâmplase. Într-un astfel de cimitir nu pierduse nimic. Astfel de cimitire constituiau unul dintre motivele pentru care-şi păstrase paşaportul italian. Taică-său obişnuia să spună: „Aici poţi să trăieşti şi să mori, dar să fii înmormântat aici — asta nu se poate".

Data viitoare când avea să se duca la Urbino, avea să viziteze mormântul părăginit al tatălui său. Şi să revadă îngerul de marmură, care o costase pe maică-sa peste opt milioane de lire.

Părăsi cimitirul printr-o portiţă laterală şi merse mai departe pe drumul în pantă. La stânga se ivi o pajişte întinsă, cu iarbă înaltă şi câţiva pomi fructiferi. Undeva în spatele ei se zărea oraşul, sub un nor de păclă gălbuie.

După două sute de metri, traseul asfaltat se încheia cu o corecta linie de marcaj. Un avizier anunţa interdicţia de a continua drumul cu maşina, permis fiind doar accesul transporturilor organizate de furnizori.

Lui Fabio locul i se părea cunoscut. Nu se opri din mers. Drumul se bifurca. La dreapta ducea în pădure, drept înainte era paralel cu liziera. Drept înainte o luă şi Fabio. După prima cotitură, traseul era mărginit de un lanţ de tufişuri dese. Păşind pe lângă gardul viu, Fabio ajunse la un grilaj de şipci. Pe un panou emailat scria: „Asociaţia de grădinari Waldfrieden[7]; accesul permis numai membrilor şi invitaţilor lor". Peste gard puteai vedea o parte a aşezării: grădini şi căsuţe cu zidurile acoperite de caprifoi, glicine şi viţă-de-vie; un vălmăşag de

mărăciniş, desişuri, răzoare, câte un pom fructifer; butoaie de colectat apa de ploaie; grămezi de compost. Câteva beţe de steag şi roţi de căruţă în plus. Oricum, în comparaţie cu cimitirul Wiesenhalde, aici, în această „Linişte a pădurii", domnea efectiv haosul.

Acum Fabio ştia unde se află. Deschise poarta şi intră în domeniu. După ce merse o bucată de drum pe aleea principală, coti pe o cărare laterală. Sub copertina unei căsuţe cu obloane galbene şedeau trei bărbaţi mai vârstnici, în maiouri, jucând cărţi. Fabio îi salută. Îi răspunseră la salut cu un aer suspicios.

Chiar la capătul cărării dădu peste o parcelă mai spaţioasă decât celelalte, dar mai neîngrijită. Pe o firmă pălită de vreme, fixată de poarta grădinii, scria „Gourrama". Tufişurile de mure şi căpşuni erau năpădite de excrescenţele unei tufe de dovleac, ivită din compost; una dintre brazde, poate cândva de flori, se prefăcuse într-o fâneaţă săracă; în faţa alunişului care separa parcela de pădure se lăfăiau, la un stat de om, spicuri de talpa-ursului; din stratul de zarzavat răsăreau doar câteva căpăţâni de salată verde.

Şi căsuţa se deosebea de majoritatea celorlalte. Ridicată lângă povârnişul pădurii, avea faţada înălţată pe stâlpi. Astfel rezultase un fel de pivniţă, deschisă pe trei laturi, pentru lemne, unelte de grădinărit, butoaie, scări şi tot soiul de vechituri. Casa însăşi avea un acoperiş într-o apă din carton gudronat, o verandă din lemn, o cameră cu o unică fereastră. Veranda oferea o frumoasă vedere asupra oraşului. În cameră se găseau două paturi de campanie. Erau înguste, scurte, incomode şi scârţâiau.

Fabio cunoştea toate acestea. De pe terasă admirase cândva focurile de artificii lansate asupra oraşului într-o zi de sărbătoare naţională. Noaptea târziu încercase să facă dragoste cu Norina, fără să-l trezească pe Lucas. Aşa-numita Gourrama era proprietatea unui frate al bunicului lui Lucas.

Câteodată e bine să-ţi urmezi instinctele. Primul impuls era să-i telefoneze lui Lucas şi să-i spună „Ghici unde mă aflu chiar acum?" şi să audă cum reacţionează.

Îşi scoase mobilul din buzunar şi încercă fără succes să obţină legătura cu redacţia. „Fără conexiune", apărea pe ecran. Exact: parcela Gourrama se găsea într-una dintre puţinele părţi ale oraşului situate în afara zonei de acoperire. Trăiseră această experienţă în dimineaţa de după sărbătoarea naţională, când se treziseră târziu toţi trei şi doreau să comande un taxi. Până nu depăşise cotitura, Lucas nu avusese semnal la telefon.

Fabio se întoarse preţ de câţiva paşi. La jumătatea drumului îi ieşi în cale un bărbat în maiou. Semăna cu unul dintre jucătorii de cărţi.

— Pe cine căutaţi? îl întrebă sfidător.

— Sunt un prieten de-al lui Lucas Jäger, zise Fabio. Credeam că poate îl găsesc aici.

Omul se îmblânzi.

— Un prieten de-al lui Lucas, bun, m-am lămurit. Nu. Nu l-am văzut azi. Dar la sfârşit de săptămână au fost aici, el cu amica aia nouă a lui. Ăştia grădinăresc mai mult în casă decât afară, încheie, făcând complice cu ochiul.

Fabio trecu repede mai departe. Încercă să nu se gândească la Norina şi Lucas în patul de campanie.

Ajunse la cotitură. Acum avea din nou semnal. Formă numărul redacţiei, aşteptă să sune de două ori şi închise.

Câteodată e bine să-ţi urmezi instinctul. Dar alteori e mai bine să n-o faci.

Peste două ore Fabio descoperi un indiciu decisiv.

Se simţise prea tulburat ca să rişte o călătorie într-un tramvai înăbuşitor şi luase un taxi până la locuinţa lui Marlen. Mai mult ca să-şi abată gândurile decât cu un scop precis îşi răsfoi însemnările, trecu prin datele stocate în laptop, derulă casetele audio recuperate din redacţie.

Una dintre ele era bizară. Purta denumirea „Diverse" şi părea goală. Adică fără text vorbit. Dar conţinea nişte zgomote. Sunete dintr-o încăpere unde aparent nu era nimeni, apoi paşi, apoi o uşă, apoi iar sunetele încăperii. Dacă dădea volumul mai tare, se auzea când şi când o maşină în trecere, ca printr-o fereastră închisă. Fabio puse banda pe derulare rapidă. Aceleaşi sunete, cu două octave mai sus.

Apoi, dintr-odată, aproape de încheierea celor patruzeci şi cinci de minute ale feţei A, o voce.

Fabio derulă banda înapoi.

Din nou liniştea apăsătoare a încăperii, apoi, brusc, o voce de femeie: „...pur şi simplu pe toate. Faceţi cu ele ce credeţi de cuviinţă, dar folosiţi-le în spiritul lui. Mă pot baza pe asta?"

Cunoştea vocea. Vorbea Jacqueline Barth. Cunoştea şi vocea care-i dădea răspunsul: „Vă promit". Era propria lui voce.

11

Numărul lui Jacqueline Barth era uşor de găsit. Pe mobil avea înregistrat doar un singur număr cu prefix italian.

— Santa Caterina, *buona sera*, se auzi o voce de femeie.

Fabio o ceru pe doamna Barth şi i se făcu legătura. După cinci ţârâituri apăru aceeaşi voce feminină. *La signora* Barth nu era în cameră. O va căuta pe terasă.

Fabio aşteptă.

— Aici Barth.

În fundal se auzea muzică.

— Fabio Rossi de la *Sonntag-Morgen*. Mă scuzaţi că vă deranjez din nou.

Doamna Barth tăcea.

— Alo?

— Mai sunt la aparat. Ce mai doriţi?

— Am o întrebare ciudată.

Din nou, tăcere.

— Ce v-am spus despre agenda mea pierdută nu era întru totul adevărat. Am suferit un accident şi am un gol de memorie de cincizeci de zile. Nu-mi amintesc de nimic. Nici de întâlnirile noastre.

Muzica se opri, se auziră câteva modeste aplauze.

— Continuaţi, zise doamna Barth.

— Puteţi să-mi spuneţi ceva despre documentaţia pe care mi-aţi încredinţat-o la a doua mea vizită? Nu mai găsesc nimic în privinţa asta.

Muzica începu din nou.

— O documentaţie?

— O documentaţie sau nişte acte. Pe banda rămasă de la convorbirea noastră mă rugaţi să

folosesc materialele în spiritul soţului dumneavoastră. Îmi puteţi spune despre ce era vorba?

— Nu rezultă din bandă?

— Din păcate a fost ştearsă în cea mai mare parte.

— O documentaţie, murmură ea. A, da, CV-ul. V-am dat CV-ul soţului meu. Câteva date biografice. Puteţi să le păstraţi, am cópii.

— Sunteţi sigură? Părea că vă referiţi la ceva mai important.

— Mai important decât biografia soţului meu?

— Iertaţi-mă.

— Altceva?

— Nu. Sau da. Al doilea nostru dialog — despre ce am discutat?

Iarăşi tăcerea ei şi sunetele orchestrei hotelului din Amalfi.

— Am discutat despre acelaşi subiect ca la prima noastră întrevedere, răspunse ea în cele din urmă.

— Atunci de ce am avut nevoie de o a doua convorbire?

— Asta m-am întrebat şi eu. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, mi-ar plăcea acum să-mi văd în continuare de vacanţă.

— Desigur. Multe mulţumiri. Vacanţă frumoasă pe mai departe.

— Mulţumesc şi eu. Şi — îmi pare rău de accidentul dumneavoastră.

Fabio îşi puse mobilul pe biroul din faţa lui. Jaluzelele balconului cufundau camera într-o lumină portocalie. Îşi înfăşurase un prosop plușat în jurul gâtului, ca un boxer după antrenament. Şi transpira întocmai ca un boxer. Luă o înghiţitură de ceai cu gheaţă.

Era convins acum că lovitura cea mare avea o legătură cu dr. Barth. Şi cu hârtiile pe care i le dăduse văduva lui.

Afară începu să latre un câine.

— Jaspers! strigă o femeie.

Lătratul încetă.

Fabio formă numărul direct al doctorului Mark. Se încheiaseră orele de program. Un moment tocmai bun ca să ajungi la un manager, cum ştia din experienţă.

Într-adevăr: după ce sună de trei ori răspunse o voce de bărbat.

— Da?

— Domnul doctor Mark?

— Cine sunteţi?

— Sunt bucuros că vă găsesc în sfârşit. Numele meu e Fabio Rossi de la *Sonntag-Morgen*. V-am luat un interviu.

Doctorul Mark, luat prin surprindere, nu scoase niciun cuvânt timp de câteva secunde.

Fabio profită de factorul-surpriză.

— Secretariatul dumneavoastră mi-a fixat o întâlnire peste două săptămâni. E prea târziu. Nu se poate mai devreme? E urgent.

— Despre ce este vorba?

— Despre câteva întrebări care s-au mai ivit în timpul lucrului la text. N-aveţi cândva pe parcursul zilei de mâine o jumătate de oră?

— O clipă.

Fabio auzi cum receptorul e lăsat din mână. Câinele prinse din nou să latre, femeia strigă iar: „Jaspers!”

Când doctorul Mark reveni, părea ceva mai sigur pe sine.

— Mi-am verificat agenda. Secretariatul meu avea dreptate, nu văd posibilitatea niciunei alte date.

— Pot veni şi la o oră marginală. Poate în afara programului de birou, sunt flexibil. De pildă, ce ziceţi despre ziua de mâine?

Doctorul Mark se opuse vitejeşte. Dar Fabio îi smulse în cele din urmă o nouă programare. Lunea următoare, la ora 18.

Marlen intră, se prăbuşi pe divan şi îşi scoase sandalele.

— Nu ştiu cum rezişti aici! fură primele ei cuvinte.

— Unde m-aş putea duce?

Marlen nu avu niciun răspuns.

— Ce-ai băut aici? arătă spre paharul lui gol.

— Ceai cu gheaţă.

— Îmi aduci si mie unul?

„Oare am ajuns bărbatul casnic, fără altă ocupaţie?" ar fi vrut el să întrebe. Dar se sculă fără o vorbă şi-i aduse un pahar de ceai.

Marlen îl bău pe nerăsuflate şi i-l întinse din nou.

— Când ai de gând să mai ieşi printre oameni?

— Sunt tot timpul printre oameni.

— Dar nu cu mine. Înainte ieşeam mereu.

Fabio dădu din umeri. N-avea cum să ştie ce făcuseră ei înainte.

— Poate că ar trebui să duci din nou o viaţă normală. Poate că atunci ţi-ar reveni memoria.

Fabio luă paharul şi i-l umplu la loc. Când i-l aduse, ea îi zâmbi.

— Mulţumesc. Sunt cam terminată. Căldura, slujba, jumătate din departament e în concediu — nu mi-o lua în nume de rău.

Bău o înghiţitură.

— Trăim ca un cuplu de filistini, declară ea.

„Locuim ca un cuplu de filistini", îi veni să spună. Dar zise:

— Mâine. Mâine-seară ieşim. În regulă?

— În regulă, zise Marlen.

Întinse mâna şi-l trase pe divan.

— Îţi stă bine cu prosopul ăsta pluşat.

Îl sărută.

Privi în urma ei când se duse la baie. Pe vârfuri. Cineva îi spusese pesemne că unei femei goale îi stă bine să umble pe vârfuri, pentru că-i pune în valoare silueta. Era adevărat. Dar pe Fabio îl călca pe nervi.

Marlen îl călca pe nervi. De când intrase în apartament. Orice vorbă, orice gest al ei îl scosese din sărite. Şi n-o lăsase să-şi dea seama de nimic. Ca un soţ mic-burghez, într-o locuinţă mic-burgheză de două camere, tăcuse din gură, ca nu cumva vreo ceartă să-i strice relaxarea de la sfârşitul zilei.

Marlen ieşi din baie demachiată, unsă cu cremă pe faţă şi îmbrăcată într-un tricou foarte larg, cu Garfield, motanul din desenele animate, imprimat pe spate. Deschise frigiderul şi scoase câte ceva de acolo.

— Şi tu? Cum ţi-ai petrecut ziua?

„Cum ţi-ai petrecut ziua, iubiţel?”

— L-am contactat pe dr. Mark şi am reprogramat întâlnirea pentru luni la ora 18.

Marlen se întoarse şi-l privi. Părea iritată.

— L-ai găsit pe direct?

— După orele de program. Un truc vechi.

— Te rog, nu spune nimănui că eu ţi-am dat numărul. Nu avem voie să dăm jurnaliştilor numerele de telefon directe ale superiorilor.

Marlen era contrariată. Încerca să n-o arate, dar nu reuşea.

Mâncară resturile din frigider şi petrecură seara în faţa televizorului, aproape fără să-şi vorbească.

În continuare caniculă, nicio speranţă de ploaie, anunţă zâna de la meteo.

Fabio ajunse prost dispus la cursul de Tai Chi şi îi veni să plece pe loc, ascultând cuvântul introductiv al lui Horst Weber.

— Înainte de a începe lecţia de Tai Chi, se recomandă cursanţilor să aspire la o stare afectivă calmă, armonioasă şi s-o dobândească treptat. Corpul se cuvine să fie curat, vezica şi intestinul golite, dacă e necesar.

— Dacă e posibil, interveni Kari, care avea şaptezeci şi patru de ani.

Câţiva izbucniră în râs. Prima parte a exerciţiilor se numea „pământ”, pentru că prin ele aflai cum să te sprijini pe pământ şi să-ţi construieşti stabilitatea lăuntrică.

— Este important ca mişcările voastre să fie egale, blând-elastice, rotund-spiralate, larg-cuprinzătoare, iar ţinuta dumneavoastră corporală firească şi dreaptă, perora Horst Weber. Respiraţia se sincronizează cu mişcarea trupului şi curge firesc şi lin, pentru a activa senzorial funcţiile fiziologice ale organelor interne. Spiritul este centrat şi calm, generând astfel o percepţie senzorială intensă a efectelor antrenamentului psihic.

Exersară „trezeşte Chi-ul” şi „apucă pasărea de coadă” şi „cocostârcul îşi întinde aripile” şi „a îmbrăţişa tigrul şi a te îndrepta spre munte”. Arătau ca un stol de cocori bolnavi de gută, surprinşi în dansul împerecherii. Şi printre ei, nu cel mai agil: Fabio Rossi, de treizeci şi trei de ani.

Asemenea unei maşini accidentate, recuperată după luni de zile din lac, udă leoarcă — o dihanie alcătuită din apă, mâl, alge, obiecte aduse de valuri, gunoaie, ale cărei contururi nu devin vizibile decât încetul cu încetul, dar care brusc îţi stă în faţă, cât se poate de clar — aşa apăru în memoria lui Fabio o insulă a aducerii aminte.

Ieşise de sub duş şi se îmbrăca în faţa dulapului său din vestiar. Lângă el stătea un cursant, destul de în vârstă. Îşi pieptăna părul rar, ud încă. Nu avea pe el nimic altceva decât un chilot roşu, cam prea strâmt pentru anii lui şi pentru gustul lui Fabio, şi o brăţară de cupru. Fabio nu-i dădea atenţie, până când dintr-odată un miros proaspăt, intens îi pătrunse în nări. Vârstnicul domn ţinea în mâna stângă un flacon şi cu dreapta îşi tampona faţa cu un aftershave.

Mirosul îi trezi o amintire: lume, multă lume, oameni de toate vârstele, mai bătrâni, mai tineri, copii. Un lac. Un restaurant pe malul lacului. O terasă acoperită. Ploaie. Muzică. Un solist. Toasturi. Recitări. Norina. Părinţii Norinei. Tatăl Norinei, Kurt. Kurt îşi serbează ziua. O vârstă rotundă. Kurt împlineşte şaizeci şi cinci de ani.

Dintr-odată tabloul se rotunji. Tatăl Norinei îşi serba cei şaizeci şi cinci de ani în restaurantul de pe lac numit Ştiuca. Erau invitate şaizeci şi cinci de persoane. Fusese rezervată toată terasa spaţioasă de pe malul lacului. Norina nu venise cu plăcere, nu se prea înţelegea cu taică-său. Dar apoi se distrase totuşi. Mai cu seamă fiindcă ploua. Curând după aperitive au trebuit scoase marchizele. De-a lungul întregii sărbătoriri, ploaia căzuse ca un sfredel pe oglinda plumburie a lacului şi bătuse perseverentă darabana, luându-se la întrecere cu maşina de ritm a solistului. Kurt sfidase vremea şi ordonase ca fiecare referire la vreme să fie sancţionată cu un rachiu de cireşe. În scurt timp jumătate dintre oaspeţi se îmbătaseră. Şi Norina. „De ziua lui, fiecare om are parte de vremea pe care o merită, tati", repetase ea de zece ori.

Tati folosea acelaşi aftershave pentru domni venerabili ca bărbatul în chiloţii tanga roşii. Dacă Fabio nu se înşela, loţiunea se numea Pitralon.

Era încă pe culoarul centrului de terapie când formă numărul Norinei. Trebuia neapărat să afle când era ziua lui taică-său şi dacă el împlinise şaizeci şi cinci.

La ea acasă nu răspundea nimeni. Robotul mobilului ei zicea: „Norina Kessler, sunt pe platoul de filmare şi nu vă pot răspunde la apel, dar vă sun în următoarea pauză a turnajului". Fabio găsi acest nou text puţin cam pretenţios.

Sună la informaţii şi ceru legătura cu părinţii Norinei. Niciun răspuns. Evident — dacă era adevărat că tata Kurt făcuse şaizeci şi cinci de ani, părinţii ei se instalaseră de-acum în proprietatea lor de la ţară din Valea Maggia. Acolo aveau de gând să-şi petreacă majoritatea timpului, după pensionarea lui Kurt. „Când unul din noi nu va mai fi, odată şi odată, mă strămut definitiv în Valea Maggia", spunea el mereu; era una dintre vorbele sale preferate.

Fabio găsi numărul şi ceru legătura. Tatăl Norinei răspunse la apel.

— Alo, Kurt, sunt eu, Fabio. Cum o duci?

— Bine, până ai sunat tu.

Era altă vorbă preferată a lui Kurt, dar de astă dată părea s-o ia în serios. Se arătă foarte laconic. Totuşi, Fabio reuşi să obţină confirmarea că la 12 mai Kurt Kessler îşi serbase, la Ştiuca, a şaizeci şi cincea aniversare. În privinţa vremii din acea zi refuza să dea orice informaţie.

— O insulă de aducere aminte, spuse doctorul Vogel. În oceanul uitării apare brusc o amintire. Mi-a plăcut totdeauna imaginea asta. Felicitări.

După atâtea telefoane, Fabio ajunsese cu întârziere, încălzit şi euforic, la doctorul Vogel şi şedea acum tremurând în cabinetul excesiv de rece.

Doctorul Vogel îşi descheiase primii trei nasturi de la cămaşă. Dubla lui bărbie era pudrată — o alergie sau o iritaţie cauzată de căldură.

— Un miros, ziceţi. Nu e neobişnuit. Mirosuri. Imaginile şi mirosurile sunt cei mai puternici stimuli ai memoriei.

— Înseamnă că pot să mă aştept şi la alte insule ale aducerii aminte? dori Fabio să ştie.

— Aşa să faceţi. Luaţi-le în calcul. Dar să nu fiţi dezamăgit dacă n-o să apară.

— Se poate întâmpla şi aşa?

— Da, ambele fenomene se întâmplă. Orice se poate întâmpla. Creierul este ca un ou de ciocolată cu surprize. Dar fiţi încrezător. Speranţa este o parte a terapiei.

Lui Fabio îi veni să râdă.

— Măcar sunteţi sincer.
— Scuze, nu asta mi-a fost intenţia.

De o jumătate de oră Fabio, sprijinit de un zid, fixa o intrare de pe trotuarul celălalt al străzii. Era nouă şi jumătate. Cu un sfert de oră în urmă începuse să se însereze. Tot mai era înăbuşitor de cald. Din când în când îşi ridica privirea spre un şir de ferestre deschise de la etajul doi.

Casa era o construcţie din anii ’30, destinată iniţial meseriaşilor. Pe vremuri adăpostise ateliere pentru croitori, zeţari, tipografi şi legători de cărţi. Acum atelierele aparţineau unor fotografi, graficieni, webdesigneri, artişti. La subsol şi la primul etaj se instalase un centru de fitness, iar la etajul al doilea un studio de dans şi o şcoală de yoga. Norina se ducea la yoga, dacă nu era reţinută la filmări, în fiecare seară de joi.

De câteva minute se observa oarecare foială în sala cu ferestrele deschise. Fabio văzu câteva capete, câteva braţe întinse perindându-se prin faţa geamurilor. Lecţia se terminase, clasa se ducea la vestiar, curând primele cursante aveau să iasă pe poartă.

Încercase toată după-amiaza să-şi lărgească insula cu amintiri. Cum ajunseseră la restaurantul Ştiuca? Îi dusese vreun prieten cu maşina? Comandaseră un taxi? Oare Norina se resemnase fără lamentaţii să meargă la festivitate, ţinând seama de importanţa evenimentului? Sau fusese nevoit s-o convingă, ca întotdeauna când era vorba de reuniuni de familie?

Şi după? Cum ajunseseră acasă? Norina băuse zece pahare cu rachiu de cireşe. Trebuie să fi fost beată criţă. Cât de rău îi fusese noaptea? Dar a doua zi?

Oricât se străduia, marginile insulei de amintiri rămâneau neclintite. Ele porneau exact de la aperitivul cu Blanc Cassis şi ţineau până la poloneză. Nu se descurca fără Norina. Nici în această problemă, nici în altele.

Atunci îi venise în minte lecţia de yoga. Sunase la studiourile Mystic Productions şi aflase că în seara aceea nu aveau filmări.

Două tinere ieşiră, traversară strada şi trecură pe lângă el, adâncite în conversaţia lor.

— Înainte de păţania cu meniscul puteam să fac poziţia de lotus exact ca tine, spunea una din ele.

Norina ieşi a patra. Şi ea trebuia să traverseze, ca să ajungă la strada laterală care ducea la locuinţa ei.

Când îl zări pe Fabio, se opri în mijlocul străzii. Se apropia o maşină, Fabio îşi dădu seama că Norina era pe punctul de a face cale-ntoarsă. Apoi se răzgândi şi îi ieşi în întâmpinare.

— Ce doreşti?

— Mi-a venit în minte ceva. Ziua lui taică-tău. Însă nu sunt sigur că amintirile mele sunt exacte. Credeam că m-ai putea ajuta să le verific.

— Ziua lui taică-meu face parte din întâmplările pe care eu însămi aş vrea să le uit, replică Norina.

Dar îi îngădui să continue drumul alături de ea, ascultă amănuntele rememorărilor sale şi făcu semne de confirmare sau de negare din cap. De cele mai multe ori îi confirma amintirile.

Ajuns la poloneză, Fabio spuse:

— Aici se opreşte totul.

— Şi la mine.

Lui Fabio i se păru că desluşeşte pe faţa ei umbra unui surâs.

— N-am amintiri decât de duminică. Mi-a fost teribil de rău.

Mergeau alături în tăcere.

— Dar eu ce-am făcut?

— Ai fost drăguţ. Ai avut grijă de mine.

Cotiră într-o străduţă cu un teren de joacă. Largi porţiuni cu plante calmau circulaţia. La o masă încăpătoare de lemn şedeau câţiva părinţi tineri, beau bere şi-şi supravegheau copiii, adânciţi într-un joc zgomotos, indescifrabil pentru adulţi.

Norina îşi încrucişase braţele şi nu se uita decât la strada din faţa ei. De parcă-i era frig. Mirosea plăcut a pudra pe care, în zilele de caniculă, şi-o presăra la subsuori, între sâni şi între pulpe.

El îi înconjură umerii cu braţul. Norina se opri şi-l respinse. Merse mai departe fără un cuvânt.

— Norina, te iubesc! izbucni Fabio.

Ea îşi grăbi paşii.

— Ştiu că sună prosteşte. Dar te iubesc. Nici nu ştiam cât de nebuneşte te iubesc. La naiba. Nu pot să trăiesc fără tine!

Norina se opri din nou, se întoarse spre el şi clătină din cap.

— Nu te cred, spuse. Pur şi simplu nu te cred.

După care îşi văzu iar de drum.

La etajul al patrulea, în Batteriestraße 38, era aprinsă lumina.

— Te aşteaptă, spuse Fabio.

Norina nu răspunse. Ajunseră în faţa casei.

— Ieri am vizitat Asociaţia de grădinari Waldfrieden. Se povesteşte acolo, în liniştea pădurii, că vă regulaţi în patul nostru de campanie.

Fabio nu voise să spună asta. Îi scăpase. Norina îşi desfăcu braţele şi-şi puse mâinile în şold.

— Şi tu ce faci cu Marlen? Un schimb de idei profesionale?

— Treaba cu Marlen s-a terminat. Mă mut de la ea. Sunt pe cale s-o fac.

Ea clătină din cap. Apoi făcu ultimii paşi spre intrare. Fabio se ţinu după ea; Norina descuie poarta.

— Te iubesc, m-auzi?

În buzunarul lui, mobilul porni să cânte *Boleroul*.

Norina îl lăsă acolo. Înainte ca poarta să se închidă de tot, o auzi spunând ceva de genul: „Italienii ăştia!”

Fabio îşi scoase mobilul din buzunar şi răspunse.

— Era vorba că ieşim azi în oraş, zicea vocea lui Marlen.

Era nouă şi jumătate când Fabio intră pe palierul care ducea spre apartamentul lui Marlen. La intrare, găsi cheia pusă pe dinăuntru. Trebui să sune.

După un timp, cheia se învârti în broască. Marlen era îmbrăcată de oraş. Purta rochia scurtă, neagră, cu umerii goi, care arăta de parcă numai sfârcurile ar opri-o să alunece de pe ea.

— Uau! exclamă Fabio.

— Tu vii aşa cum eşti? îl întrebă.

Fabio purta o pereche de pantaloni kaki şi o cămaşă albă cu mâneci scurte. Ţinuta sa

estivală standard.

— Unde ne ducem?

— Întâi la Outcast, la un pahar şi o mică gustare. Snackuri. Apoi la Frigo. Noapte de dance-reggae.

Marlen era ferm decisă să nu accepte să i se strice seara.

— Am timp să fac un duş?

— Dacă te grăbeşti.

După zece minute Fabio ieşea din baie. Cu duşul făcut, ras, pieptănat şi gol. Marlen fuma, sprijinită de tejghea. Îi luă ţigara din mână şi o stinse.

— Hei, protestă ea.

Îi luă faţa între mâini şi încerca s-o sărute. Ea întoarse capul.

— Atenţie, proaspăt machiată.

Îşi lăsă mâinile să-i alunece pe umeri, pe spate, pe şolduri Şi pe fund.

— Hai să mergem, noaptea e încă lungă, îl rugă ea.

— Să mai stăm, noaptea e încă lungă, şopti el.

Mâinile lui atinseseră tivul rochiei şi-l ridicau încetişor. Sub rochie purta ceva minuscul, de mătase, din rezerva ei pentru ocazii deosebite. Încercă din nou s-o sărute. De data asta fără să întâmpine rezistenţă.

— Fabio? spunea Marlen.

Vorbea cu voce joasă. El se prefăcu adormit, ca pe vremea vizitelor la spital.

O auzise mergând la baie, făcând duş, întorcându-se în dormitor.

Se apleca asupra lui şi-l sărută pe obrazul insensibil.

— Fabio?

Fabio suspină încet, ca şi cum ar dormi adânc. Auzi cum Marlen se aşază la masa de toaletă, deschide şi închide nişte sertare şi umblă — voit zgomotos — cu ustensilele ei de machiaj.

— Faabioo, tre-zi-rea! intonă ea.

Fabio suspină din nou, ca-n somn.

— Comand un taxi şi, când vine, am plecat. Cu sau fără Fabio Rossi.

Fabio respira adânc şi regulat. O auzi sculându-se de la masă, comandând taxiul şi întorcându-se în dormitor.

— Taxiul e pe drum, anunţă ea.

Îşi făcu iar de lucru la masa de machiaj. Se simţea mirosul fumului de ţigară şi al parfumului Chanel 5.

El îi aştepta observaţia următoare. Dar Marlen tăcea.

Abia după ce şoferul de taxi sunase şi Marlen strigase prin interfon „Imediat!", mai veni o dată în dormitor.

— Ciao, Fabio, zise, pe un ton detaşat.

Auzi uşa locuinţei închizându-se şi foarte curând tocurile ei pe asfaltul din faţa casei. Apoi portierele maşinii şi motorul taxiului, care demară în viteză.

— Ciao, Marlen, murmură Fabio.

12

Era întins pe bancheta sălii de fitness şi ridicase la bară o halteră de patruzeci de kilograme. Cu opt mai mult decât data precedentă.

Se simţea bine. Lucrurile se puseseră în mişcare. De ieri avea o insulă de aducere aminte, Norina acceptase măcar să-i vorbească, iar povestea cu Marlen se apropia de sfârşitul ei firesc. În noaptea dinainte, venise acasă spre cinci dimineaţa, mirosind a tutun şi alcool şi încercase să-l atragă într-un act amoros de împăcare. Era mândru că nu se lăsase ispitit.

Când Fabio se sculă, Marlen şedea gata îmbrăcată la tejgheaua de luat masa, cu o cafea şi un pahar de apă în faţă. Încercase în zadar să acopere cu fard trei urme lăsate de somn, nişte dungi care-i treceau în diagonală peste faţă. Iar când îi zâmbi, părea că zâmbetul îi provoacă dureri. În trecere, Fabio îi dădu o uşoară palmă amical-mobilizatoare pe fund. Când ieşi din baie, ea plecase.

Toate acestea îi dăduseră curajul să ridice patruzeci de kilograme.

Apucă mânerul halterei, respiră adânc, îşi ţinu răsuflarea, expiră şi în acel moment haltera scăpă din suportul ei. Nicio problemă.

O lăsă încet în jos, o ţinu pe loc, inspiră, expiră şi împinse haltera în sus. O dată.

Mai reuşi o data, apoi a treia şi a patra oară. La a cincea tentativă, băgă de seamă că patruzeci de kilograme erau prea mult pentru el. Îşi umplu plămânii de aer, îi goli şi se chinui cu haltera. O aduse doar până la câţiva centimetri sub suport. Se opinti din toate puterile să urnească piesa de fier, dar nu izbuti. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să-şi coboare haltera pe piept.

Aşa stătea acum, prins între bancheta udă de transpiraţie şi patruzeci de kilograme de aliaj de fier. Când încercă să răstoarne haltera într-o parte, ca să se extragă din capcană, apăru Jay. Dădu din cap cu un aer milos, se aşeză călare peste el şi ridică haltera, punând-o la loc în suport.

— Cele mai multe accidente se întâmplă când te supraapreciezi, îl povăţui.

— Mulţumesc, gâfâi Fabio. Iar când Jay se depărtase suficient ca să nu-l mai poată auzi: Şi pentru sfaturile tale existenţiale, găoază.

Firma Labag ocupa o clădire de două etaje, ridicată în anii ’80.

Ferestre ample; faţade tratate cu un strat protector de material plastic. Construcţia se afla în zona industrială din Neubach, o comună suburbană, care — datorită unui plan zonal generos — reuşise să atragă în localitate câteva activităţi industriale şi meşteşugăreşti.

Fabio văzuse clădirea din trenul expres. Din staţie avea de parcurs un drum înapoi, preţ de aproape un kilometru; îl străbătu de-a lungul terasamentului căii ferate. Acum era în holul de intrare, privind nişte fotografii color, îngălbenite de vreme. Reprezentau personal de laborator în faţa unor eprubete şi aparate.

Recepţionera îl poftise de două ori deja să ia loc; domnul doctor Schnell avea să se elibereze foarte curând.

Labag era un laborator particular, efectuând analize chimice, chimio-fizice şi microbiologice. Dr. Barth lucrase acolo ca şef de departament.

Doctorul Schnell era directorul comercial. Fabio îi telefonase în aceeaşi dimineaţă, aşteptându-se să fie expediat îndată ce-şi va spune numele. Dar Schnell părea să nu-l cunoască. Când Fabio declară că este colaborator extern al revistei *Sonntag-Morgen* şi face o cercetare privind controlul alimentaţiei, îi fixase imediat o întâlnire în cursul după-amiezii.

Vocea lui părea tânără şi energică.

Chiar aşa şi arăta, când coborî scara cu paşi rapizi, ca să-l întâmpine pe Fabio. Părea apropiat ca vârstă de acesta, poate un pic mai mare, probabil mai dinamic.

— Tot ce vedeţi aici dispare; aş fi preferat să vă primesc săptămâna viitoare, când întreaga recepţie va fi refăcută, dar păreaţi grăbit.

Dr. Schnell îi dădu mâna. O mână fermă, puternică.

— Mergem întâi la mine.

Îl conduse pe Fabio într-un birou luminos la primul etaj. Mirosea a vopsea. Duşumeaua avea parchet, mobila corespundea celor mai moderne exigenţe. Crom, sticlă, metal, piele. Diversitate de culori.

Înainte de a-l asculta pe Fabio, îi făcu „un mic *tour d'horizon*", cum îl numi. Rezulta din expunere că Labag era un laborator de încredere pentru autorităţi şi pentru întreprinderi particulare. Efectuau verificări, se ocupau de cercetare, elaborau programe de calitate, făceau analize, stabileau standarde calitative şi supravegheau respectarea lor. În momentul de faţă se aflau într-o etapă de restructurări şi înnoiri.

Schnell îi succedase, în urmă cu două luni şi jumătate, fondatorului firmei pe postul de director comercial şi acum era preocupat să „pregătească Labagul pentru a face faţă provocărilor viitorului, ocupând chiar un loc de frunte".

— Gândiţi-vă numai la detectarea unor substanţe modificate genetic în alimente. Sau la tot ce ne aşteaptă în domeniul prionilor. Ştiţi ce sunt prionii?

— Declanşează ESB[8].

— Şi după toate probabilităţile şi o nouă formă a maladiei Creutzfeldt—Jakob[9]. Prionii sunt, putem spune, proteine greşit rulate. Rezistă la temperaturi de peste şase sute de grade.

Fabio îşi lua notiţe cu mult zel. Abia după ce dr. Schnell îi înmânase o mapă de presă — cuprinzând în primul rând anunţul despre schimbarea conducerii în firma Labag, însoţit de trei fotografii ale lui Schnell, precum şi de o versiune scurtă şi o alta pe larg a biografiei lui —, directorul laboratorului se instală comod în scaunul său şi-i spuse:

— E rândul dumneavoastră.

Fabio ceru la început câteva lămuriri referitoare la însemnările pe care le făcuse şi puse apoi întrebări privind cariera lui dr. Schnell, acesta răspunzându-i cu plăcere şi detaliat. Făcu un ocol, aducând în discuţie organigrama şi întrebă apoi, pe un ton detaşat:

— L-aţi cunoscut pe dr. Barth?

Schnell avu o clipă de ezitare.

— Nu prea bine. Ce s-a întâmplat cu el s-a petrecut cu câteva zile înainte de a veni eu aici. De ce întrebaţi?

— Dintr-un interes personal. Am contactat-o pe văduva lui, în legătură cu un alt reportaj al meu. Care era exact sarcina lui?

— Conducea departamentul de control al alimentaţiei. Şi începuse să migălească la nişte noi procedee de laborator. Corect, în sine. Numai că nu era omul potrivit pentru asta. Pe viitor vom angaja nişte specialişti.

Vizitarea laboratoarelor — aşa cum erau în prezent, şi aşa cum aveau să fie — dură o oră şi jumătate. Până să fie lăsat să plece, Fabio trebui să promită că dr. Schnell va putea citi reportajul înainte de publicare. Fusese foarte greu să evite stabilirea unei date precise.

Fabio străbătea fără grabă traseul de-a lungul terasamentului de cale ferată. Tocmai când ieşise de la Labag, trecuse huruind un tren expres. Următorul nu avea să vină decât după douăzeci şi cinci de minute.

Ceasul arăta mai mult de cinci după-amiază, dar soarele tot mai dogorea necruţător deasupra îngustei cărări asfaltate. Pe lângă calea ferată zumzăiau albine printre nalbe, pălăria-cucului, maci roşii şi tămâiţă.

În spatele său auzi paşi. Se întoarse. Văzu o femeie de vârsta lui. Îi atrăsese atenţia într-unul dintre laboratoare, pentru că avea în sprânceana dreaptă un şir de cercei de aur.

Femeia îl depăşi şi murmură un salut.

Când ajunse la mica haltă, o văzu din nou. Îşi cumpărase o Cola la automat şi deschidea doza, ţinându-şi braţele depărtate de corp. Reuşi să nu se stropească toată, dar Fabio nu scăpă nestropit.

— Mă scuzaţi, zise ea, scotoci în poşetă după o batistă de hârtie şi i-o întinse. Cola. Asta nu mai iese, remarcă.

— Vorbiţi în calitate de laborantă alimentară? întrebă Fabio.

— Vorbesc din experienţă, răspunse ea.

Se numea Bianca Monti, iar părinţii ei erau originari din Pesaro, capitala provinciei Pesaro şi Urbino.

După sosirea trenului, se aşezară faţă-n faţă, încercând să descopere dacă aveau nişte cunoscuţi comuni. Abia în preajma staţiei unde urma ea să coboare, Fabio apucă s-o întrebe:

— L-ai cunoscut (se tutuiau, de când dialogau în italiană) pe doctorul Barth?

— Am fost asistenta lui. De ce?

— I-am cunoscut soţia. O ştii?

— Prea puţin. Doar de la înmormântare.

— Cum era dânsul?

— Plăcut. Plăcut şi trist.

— Trist?

— În ultima vreme, cu siguranţă.

— Ai vreo idee de ce a făcut ce-a făcut?

— N-am decât o bănuială. Dar cred că are legătură cu Schnell. Intenţiona să-i ia Departamentul de dezvoltare.

— Dar nu-i un motiv să te sinucizi.

— Dacă nici pe alte planuri n-o duci prea bine, nu mai e nevoie, câteodată, decât de un motiv mărunt.

Se anunţa staţia Biancăi. Trenul îşi încetinea mersul.

— La ce lucra? întrebă Fabio, în timp ce ea se ridica de pe locul ei.

— La un procedeu de detectare a prionilor în alimente. Trenul încetini, Bianca ieşi pe culoar, Fabio o conduse până la uşă. Ea o deschise şi păşi pe peron.

— Poate ne întâlnim o dată la Pesaro, zise.

— Sau la Urbino, răspunse Fabio.

— Sau aici? îi mai strigă ea, pe când uşa se închidea.

Când Fabio sosi spre seară în apartament, Marlen era în pat, dormind. Închise fără zgomot uşa dormitorului, se aşeză la laptop şi se apucă de scris.

La 2 mai Schnell urmează să preia conducerea Labag. Pe lângă alte proiecte, are de gând să numească un nou şef la Departamentul de dezvoltare.

La 27 aprilie, responsabilul cu controlul alimentaţiei, până atunci şef la Departamentul de dezvoltare, îşi ia viaţa.

Cu nici trei săptămâni mai târziu, îi iau un interviu văduvei lui Barth. Înregistrarea convorbirii nu conţine nicio indicaţie a unei posibile legături între sinuciderea lui Barth şi situaţia lui profesională.

După alte două zile, are loc o a doua convorbire cu văduva lui Barth. La solicitarea mea, afirmă ea ulterior. Înregistrarea acestui al doilea dialog este ştearsă în afara încheierii, din care rezultă că doamna Barth mi-a predat ceva, cu rugămintea de a folosi ceea ce mi-a încredinţat în spiritul lui. Astăzi susţine că ar fi fost vorba despre datele biografice ale soţului ei.

La cinci zile după cel de-al doilea dialog mă duc din proprie iniţiativă la lansarea unei băuturi lactate organizată de firma Lemieux şi o curtez insistent pe asistenta lor de presă. Din interes pentru branşa alimentară sau pentru asistentă?

Peste o săptămână, ea îmi mijloceşte o întâlnire cu inginerul-şef în probleme alimentare de la Lemieux.

În redacţie dau de înţeles că pregătesc o mare lovitură jurnalistică.

În următoarele patru săptămâni am o comportare misterioasă. Apoi nu dau, ci încasez o lovitură: în cap; mă trezesc la spital. Amintirea celor cincizeci de zile precedente mi s-a şters din memorie. Toate indiciile privind marea lovitură de presă sunt de asemenea şterse.

Iar azi aflu că dr. Barth lucra la un procedeu de detectare a unor agenţi patogeni din alimente, declanşatori ai maladiei ESB.

Se sculă de la birou, găsi o ţigară, o aprinse. Mâna în care ţinea bricheta tremura. Nu de la exerciţiile de fitness.

Se postă lângă balustrada balconului. Pe gazonul din faţa casei erau în curs ultimele pregătiri pentru o petrecere la grătar. Doi bărbaţi în bermude şi şorţuri de bucătărie trebăluiau în jurul grătarului. Mesteacănul era împodobit cu ghirlande luminoase. Două femei în pantaloni scurţi şi sutiene de la costumul de baie puneau masa pe peluză. Erau ajutate de patru copii.

Oare Barth descoperise ceva legat de firma Lemieux şi văduva sa îi încredinţase lui Fabio însemnările privind această descoperire?

Se întoarse la birou, puse misterioasa bandă în casetofon şi o derula de câteva ori. „...pur şi simplu pe toate. Faceţi cu ele ce credeţi de cuviinţă, dar folosiţi-le în spiritul lui. Mă pot baza pe asta?”

„Luaţi-le pur şi simplu pe toate” — aşa sunase probabil textul întreg. Nu părea să fie vorba de nişte hârtii din care ea susţinea că ar avea cópii. Ci despre documente-unicat. Ceva socotit important de către răposatul ei soţ. Ceva ce se cuvine dat altcuiva în grijă. Iar dacă acel altcineva era jurnalist, nu putea fi vorba decât despre un fapt menit să fie făcut public.

Iar Fabio promisese că aşa va proceda. Dar cineva îl împiedicase. De ce? Cine?

Cele două întrebări erau interdependente. Pentru că demersul său avea să dăuneze întreprinderii, îl împiedicase Lemieux. Pentru că avea să dăuneze clienţilor săi, îl împiedicase Labag. Pentru că dorea să lumineze el personal problema, îl împiedicase un coleg.

Trebuia să fi fost un iniţiat. Nu putea fi decât unul singur.

Unul din şefii de la grătar aduse o găleată de apă şi o aşeză lângă grătar. Evident o măsură de siguranţă, conform poveţelor din manualul pentru petreceri în grădină.

Celălalt bărbat turnă un lichid dintr-o sticlă neagră şi roşie peste mangal. Înşurubă cu grijă capacul sticlei şi o aşeză, la o distanţă sigură, pe sol. Aprinse un chibrit şi-l aruncă în grătar. O flacără trândavă cuprinse mangalul. Omul cu şorţ se uită cu fală în jur, ca şi cum tocmai ar fi inventat focul.

Fabio îşi luă o nouă ţigară. Cea de-a treia teorie se arăta tot mai verosimilă: Lucas îi furase povestea. Ceea ce explica şi faptul că Jacqueline Barth îl minţea. Acum colabora exclusiv cu Lucas.

— *Cazzo*!

— Ce s-a întâmplat? întreba vocea lui Marlen în spatele lui.

Fabio se întoarse spre ea. Marlen purta din nou un tricou foarte larg, acesta având imprimată o raţă, pe care o urmau cinci pui în pas legănat.

— Nimic nu s-a întâmplat, zise el. Mi-a venit doar o idee. Şi ţie? Cum îţi merge?

— Nu mai rău decât tuturor femeilor, o dată pe lună.

— Înţeleg.

— În frigider sunt mezeluri, dacă ţi-e foame.

— Mulţumesc.

— Mâine mă duc să-mi văd părinţii. Rămân să dorm la ei. Presupun că nu vrei să mă însoţeşti.

— Îi cunosc pe ai tăi?

— Nu.

— Atunci mai bine nu vin.

Amândoi nu mai aveau ce să-şi spună.

— Atunci ma duc înapoi în dormitor, O.K.?

— O.K.

Marlen îl sărută pe obraz. O privi depărtându-se. Pe spatele tricoului ei zări o a şasea răţuşcă, rămasă singură. Deasupra capului răţuştei plutea un mare semn de întrebare.

Fabio stătu până târziu pe balcon; contemplarea petrecerii din jurul grătarului îl deprimă.

În dimineaţa următoare se transmitea la radio o avertizare: pericol iminent de incendii în păduri. Se lansa către populaţie apelul stringent de a nu aprinde focuri în pădure.

Îndată ce Marlen plecase din apartament, Fabio încercă să-l contacteze pe doctorul Vogel. Sună întâi la cabinet. Nu crezând că neuropsihologii ar lucra şi sâmbăta, ci presupunând că Vogel nu avea aer condiţionat şi acasă. Pesemne că aşa şi era. Vogel răspunse destul de repede cu un „Daaa?", ca şi cum l-ar fi sunat cineva apropiat.

Fabio se scuză că-l deranjează la sfârşit de săptămână şi îşi rosti întrebarea:

— Este posibil să ştergi din memorie o perioadă de timp exact delimitată?

— Da, se întâmplă. Bunăoară, în cazul unor oameni trecuţi prin experienţe traumatizante — război, şocuri, tortură, viol, accidente. Sau al celor abuzaţi în copilărie.

— Numai că oameni ca ăştia îşi şterg ei înşişi amintirile din memorie.

— În privinţa asta părerile diferă.

— Să-mi formulez altfel întrebarea: poate o persoană să şteargă din memoria alteia amintirea unei anumite perioade de timp?

— Da. Bunăoară prin sugestie, prin hipnoză. Există şi medicamente care provoacă scurte amnezii retrograde. Se folosesc în anestezie. Mai sunt şi şocurile electrice, care se mai practică, uneori, în psihiatrie. Însă de ce vă interesează aşa ceva într-o sâmbătă caniculară, când tipii de vârsta şi constituţia dumneavoastră fizică ar trebui să se bălăcească în lac?

— .. .dar cincizeci de zile? insistă Fabio. E posibil să spună cineva: să-i radiem ăstuia ultimele cincizeci de zile din memorie? Se cunosc metode, substanţe active, intervenţii aproape invizibile — ce ştiu eu? — care pot avea un asemenea efect?

Fabio îl auzi pe doctorul Vogel gâfâind, pe cât e în stare să gâfâie cineva de o sută şaizeci de kilograme, în timpul unui val de caniculă.

— Nu, până acum nu se cunosc, după ştiinţa mea. Iar eu am multă ştiinţă. Măcar în acest domeniu.

Fabio îşi petrecu restul sâmbetei navigând pe Internet. Seara ştia despre ESB şi Creutzfeld—Jakob tot ce pusese în alertă opinia publică. Aflase, printre altele, ceea ce ştiinţa socotea dovedit: că prionii care declanşau la vite boala vacii nebune provocau la oameni o nouă formă a maladiei Creutzfeld—Jakob.

Sau, dacă existau proceduri de laborator demonstrând prezenţa în alimente a unor materii de risc, precum creier şi măduvă, nu se găsiseră încă metode care să dovedească infestarea acestor materii cu prioni. Nu se descoperiseră teste suficient de sensibile pentru a detecta cantităţi infinitezimale de prioni.

De asemenea, o teorie a cristalizării susţinea că şi cantităţi infime de prioni sunt suficiente a declanşa boala Creutzfeld—Jakob.

Boala debuta cu depresii, tulburări ale somnului, halucinaţii. Pacienţii deveneau agresivi, temători, aveau mersul nesigur. Se plângeau de deficienţe în coordonare, senzaţii de surditate, stări de agitaţie. Mai târziu surveneau pierderi de memorie şi diminuarea capacităţii normale de gândire. În funcţie de zonele unde creierul fusese atins, erau chinuiţi de paralizii; de tremurături ale braţelor, picioarelor ori ale capului; de contracţii şi crampe musculare; de crize epileptice. Mureau cu mintea întunecată, în medie după douăzeci şi două de luni.

Aproape toate victimele noii variante de Creutzfeld—Jakob erau tinere: de vârstă adolescentă sau având între douăzeci şi treizeci de ani. În majoritatea cazurilor, muriseră în Anglia.

Peste o sută, până în prezent. O cifră insuficientă pentru a determina industria farmaceutică să investească în demararea unor cercetări intensive pentru a găsi un remediu.

Şi totuşi, cercetători demni de încredere lansau ipoteza că peste o sută de milioane de inşi veniseră în contact cu virusul declanşator. Şi că până la zece milioane dintre ei erau în pericol de a se contamina.

La sfârşitul serii, Fabio îşi făcu un sendviş cu pate din carne şi se aşeză cu el în faţa televizorului. După prima îmbucătură îl puse înapoi în farfurie.

13

Sunetul clopotelor de duminică îl trezi. Avusese o noapte neliniştită. Sărise mereu din

somn şi-i trebuise de fiecare dată un răgaz ca să se orienteze în locuinţă, care-i era şi mai străină în absenţa lui Marlen. Stătuse treaz mult timp şi încercase să-şi împiedice mintea să repete întruna aceleaşi gânduri difuze. Simţise cum noaptea aduce în sfârşit puţină răcoare şi văzuse cum acoperişurile încep să prindă treptat contur. Într-un târziu adormise, pesemne, mai profund. Acum, clopotele vesteau începutul liturghiei.

În copilărie fusese la biserică duminică de duminică. Era pentru el un obicei de la sine înţeles. Toţi cei pe care-i cunoştea se duceau la biserică. Iar după aceea la localul numit Sonne, la un pahar.

Şi ca adult îşi păstrase o relaţie relaxată cu biserica. Nu era prea evlavios, nu era sigur nici măcar dacă este cu adevărat credincios, dar nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să se retragă din parohie. Intra rar într-o biserică, dar, odată acolo, îşi făcea cruce şi-şi săruta, conform ritualului, degetul mare.

Se sculă din pat, îşi prepară un espresso, se aşeză în balcon şi ascultă dangătul de sărbătoare al clopotelor.

Un dor nedefinit îl cuprinse. De altădată. De Italia. De nişte duminici adevărate. De Norina.

Clopotele încetară să sune. Întâi cele din apropiere, apoi, treptat, şi celelalte. Se lăsă liniştea. În biserică începea slujba.

Poate că i-ar face bine să mai asiste şi el cândva la o slujbă, gândi Fabio. Putea fi o cale de a-şi regăsi centrul.

Îşi făcu alene toaleta matinală, îmbrăcă un pantalon nou şi ultima cămaşă albă călcată. „Spălătorie!" îşi notă pentru luni în agendă.

O sună pe maică-sa.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea speriată când îi auzi vocea.

Îşi puse în gând s-o sune mai des.

Clopotele câtorva biserici vesteau deja sfârşitul liturghiei când Fabio ieşi din casă. Nu avea o ţintă precisă, voia doar să-şi cumpere de undeva de aproape ţigări. Urma să fie primul său pachet propriu de când îi revenise memoria.

La colţul dintre Amselweg şi Rebenstraße se afla o casă din anii 70, locuită de mai multe familii. La parter se găsea o curăţătorie chimică şi restaurantul Amselgarten. Fabio intră, se aşeză la o masă mică şi comandă o cafea cu lapte şi ţigări.

Lăsase voit exemplarul din *Sonntag-Morgen* în cutia poştală a lui Marlen. Dar acum, când îl văzu atârnat pe un suport de ziare lângă garderobă, nu mai rezistă să nu-l răsfoiască.

Ziarul era subţire. Ca volum, dar şi în ce priveşte conţinutul. Un autentic număr de vară precar, cu publicitate puţină şi teme cu greu găsite. Câteva comentarii la ştirile de ieri, interviuri de vacanţă cu nişte politicieni, un ghid al localităţilor balneare din ţară, VIP-uri relatându-şi metodele de a rezista caniculei.

Localul se umplea rapid cu enoriaşii veniţi la un aperitiv. Amselgarten era unul dintre cele trei restaurante aflate în apropierea bisericii catolice.

Fabio n-avea chef să-şi împartă măsuţa cu nişte persoane necunoscute şi se baricadă în spatele ziarului.

Succesorul său, Reto Berlauer, se întindea pe două pagini cu un reportaj despre primul ghid alpin tamil. Fără îndoială, un material rămas nefolosit în textul lui despre grupurile de turişti japonezi.

Rufer era desigur în vacanţă, fiindcă editorialul era semnat de Lucas Jäger.

Fabio nu se îndură să-l citească. Dar la fotografie era nevoit să se uite. Era nouă. Lucas privea peste umăr, ca şi cum timpul nu i-ar permite să-şi părăsească locul de muncă, fie şi numai pentru a face o poză. Părul îi era proaspăt aranjat, iar pe faţă i se citea un amestec de seriozitate şi sarcasm. Arăta bine. Mai bine decât în realitate.

Patronul aduse cafeaua şi ţigările. Fabio fixă ziarul pe suportul său şi-l puse pe masă. Lucas era aşadar autorizat, acum, să scrie editorialul. Pe vremea când erau colegi (şi după cât îşi aducea aminte) acest lucru nu se întâmplase niciodată. Ce se afla în spatele acestei avansări în carieră? Lovitura cea mare?

— Causio, Rossi, Bettega! spuse o voce deasupra lui.

Era portarul, mierla din Drumul Mierlei, Anselmo Merletti.

— Tardelli! răspunse Fabio.

— Benetti, Zaccarelli! continuă Anselmo.

— Gentile, Cuccureddu, Scirea, Cabrini!

Şi amândoi într-un glas:

— Zoff!

Anselmo, radios, se aşează la masa lui. Fabio n-avea nimic împotrivă. Era chiar bucuros să-i ţină cineva companie.

— Nu te-am mai văzut niciodată aici, remarcă Anselmo.

— Am venit pentru prima oară. Pe cât îmi amintesc.

Patronul aduse un Punt e Mes. Anselmo făcu prezentările:

— Fabrizio, ăsta-i Fabio din Urbino.

Se salutară, dând din cap.

— Fabrizio e din Monza, îl lămuri Anselmo pe Fabio. Iar către patron: Ce aveţi azi?

— Coniglio[10].

Când patronul plecă, Anselmo întrebă:

— Rămâi să mănânci cu mine sau trebuie să te duci acasă?

Fabio mânca. Iepurele de casa nu era tocmai felul său preferat, cu atât mai puţin într-o duminică toridă şi într-un local de cartier zgomotos şi plin de fum. Dar, ce-i drept, friptura era excelentă. Se lăsă convins chiar să bea şi el din sticla de Barolo[11] comandată de Anselmo. Acceptă să guste şi dintr-un *zabaglione*[12], reputat ca legendar. N-ar fi refuzat niciun *grappa* dacă Anselmo, făcându-i un semn cu mâna, nu i-ar fi zis:

— La mine găseşti un *grappa* mai bun.

Astfel invitat, Fabio ajunse, mult prea sătul şi puţin cam cherchelit, în locuinţa portarului din Amselweg 74. Stăteau într-un balcon ca al lui Marlen, la o masă de grădină aproape ca a lui Marlen şi degustau *grappa*.

Anselmo adusese două pahare de cristal şi le umplu, cu un aer solemn.

— Întâi doar culoarea, peroră el. Avem zece minute ca să ne concentrăm numai asupra culorii. Este răgazul trebuincios unui *grappa* ca să se „dreagă”, adică să devină bun. Să nu bei niciodată un *grappa* până nu l-ai lăsat să respire cel puţin zece minute. Aşa se deosebeşte un cunoscător de un simplu băutor.

Anselmo luă două foi de hârtie de scris, liniate. Îi dădu una lui Fabio, pe cealaltă o păstră el. Apucă paharul de picior şi-l apropie de foaie. Îl îndemnă pe Fabio să-l imite.

— Ce vezi? întrebă Anselmo.

— Nimic.
— Eu unul văd liniile pe hârtie.
— Le văd şi eu.
— Le vezi limpede?
— Deocamdată da.
— Ce contează cel mai mult la un *grappa* tânăr este culoarea. Nu are voie să aibă culoare. Auzi? Zero culoare. Absolut zero.
Anselmo făcu o pauză:
— Şi?
— Nicio culoare, confirmă Fabio.
— Nici impurităţi? Nuanţe tulburi? Striaţii?
— Deloc, confirmă Fabio.
— Limpede ca apa de izvor?
— Ca apa de izvor.
— Bun. Acum nasul. Trei secunde. Cu timpul simţi asta în chip spontan. Douăzeci şi unu, douăzeci şi doi, douăzeci şi trei. Dar n-ai voie să numeri. Te concentrezi asupra nasului tău şi numai asupra lui. Eşti gata?
Amândoi îşi duseră paharele la nas.
— Cum e? întrebă Anselmo după trei secunde.
— Miroase bine.
— Mucegai, fum, varză acră, capră, ouă clocite, transpiraţie?
Fabio se pregăti să mai miroasă o dată. Anselmo îi făcu semn să renunţe.
— Nu-i nevoie. Aşa ceva n-ai să găseşti la băutura mea. Dacă simţi la un *grappa* miros de mucegai, fum, varză acră, capră, ouă clocite sau transpiraţie, poţi să-l arunci. La mine un *grappa* miroase a nuci, fragi, zambile, piersici, trandafiri, salvie, tutun, lemn dulce, vanilie, mirodenii, fructe exotice şi mere. Încă o dată trei secunde. Eşti gata?
Îşi duseră din nou paharele la nas.
— Iar acum o sorbitură mică de tot. Dar n-o înghiţi, o laşi să circule în gură, atent la papilele gustative: nimic nu trebuie să fie înţepător, să aibă un gust unsuros sau fad sau amar. Acum!
Luară o sorbitură mică şi o ţinură în gură, până când Anselmo făcu semn că poate fi înghiţită.
— Ei?
— Minunat.
Anselmo nu era mulţumit.
— „Minunat, minunat” — ziceam că eşti jurnalist, iar uneltele voastre sunt cuvintele, nu-i aşa? „Minunat”?! Imaterial e cuvântul. Un *grappa* bun, tânăr este imaterial.
— Nu simt nimic în partea dreaptă a capului.
— Cum adică nu simţi nimic?
— De la accident. Între aici şi aici e amorţit totul, îi arătă Fabio porţiunea insensibilă. Şi buzele. Şi cerul gurii. Şi dinţii. De aceea, poate...
— Şi papilele gustative? întrebă Anselmo, impresionat.
— Şi ele, confirmă Fabio.
— Dar nu toate?
— Cam un sfert.
— Atunci mai încearcă o dată, cu celelalte.

Fabio mai sorbi o dată, păstră lichidul în gură, închise ochii aşteptă, aşteptă, înghiţi şi tăcu.

Anselmo îşi ţinea respiraţia.

— Imaterial, afirmă Fabio.

Anselmo umplu paharele pentru a doua oară.

— N-au trecut încă zece minute. L-am încercat înainte de a se drege cu totul.

Pe când aşteptau să se dreagă *grappa* în pahare, Fabio afla că Anselmo lucra ziua într-un atelier de cizmărie. Un loc unde se reparau tocuri.

— O slujbă de căcat, crede-mă. Mai ales pe căldura asta. Tipii îţi trântesc pantofii lor puţind a transpiraţie pe tejghea şi nici măcar n-ai timp să-i laşi să se usuce, până te apuci să lucrezi la ei. Şi seara, când termin acolo, trec la treaba împuţită de aici. Iar postul de portar era de fapt jobul nevesti-mii.

Fabio făcu greşeala să întrebe:

— Dar ea unde e?

— Ştiu eu unde e nevastă-mea? zise Anselmo. În orice caz nu-i aici. Sau o vezi tu undeva? Eu n-o văd. N-am mai văzut-o de mult. Ultima oară a fost acum un an.

Agitat, Anselmo uită cele zece minute de aşteptare obligatorii, îşi înghiţi *grappa* dintr-o suflare şi-l îndemnă şi pe Fabio să facă la fel, ca ei doi să ajungă iar la acelaşi punct de plecare olfactiv.

În timpul noului răgaz de aşteptare, Anselmo povesti că nevastă-sa îl părăsise în urmă cu un an, plecând cu un coleg de muncă. Cu un coleg de muncă!

Acest cuvânt-cheie îl determină pe Fabio să profite de răgazul următor ca să-şi expună părerea despre indivizii care nu se abţin să se încurce până şi cu femeile colegilor de muncă.

Un alt răgaz de dregere a unui *grappa* îi folosi lui Anselmo pentru a da curs câtorva constatări generale despre sexul feminin. Apoi insistă ca ei doi să încheie festinul cu degustarea unui Stravecchia: un vin vechi, ajuns la maturitate într-un butoi din lemn de păr. Aduse alte pahare şi le umplu.

Cât aşteptau ca şi acel Stravecchia să devină bun de băut, Anselmo reluă firul dialogului.

— Sunt toate la fel, mormăi.

— Nu chiar toate, obiectă Fabio, din dorinţa de a o excepta măcar punctual pe Norina din acest rechizitoriu generalizat.

— Ehei! exclamă Anselmo. Crezi că a ta e diferită? Cine a primit vizite masculine, când de-abia fuseseşi internat la clinică?

Grappa încetinise reacţiile lui Fabio. Nu se dumiri decât după un moment.

— Te referi la Marlen?

— *Scusa*, n-ar fi trebuit să-ţi spun asta acum.

— Povesteşte-mi.

— N-am ce povesti. A venit un tip. Asta-i tot. Probabil o vizită oarecare. Nevinovată.

— De mai multe ori?

— Nu ştiu — nu sunt mereu aici. Cel puţin o dată.
— Cum arăta?
— Tânăr, de vârsta ta, părul scurt. Nu arăta rău.
Fabio se sculă şi se duse la uşă.
— Stai o clipă.
Coborî puţin cam nesigur treptele până la cutia poştală a lui Marlen, reuşi să scoată exemplarul din *Sonntag-Morgen* prin fantă şi-l aduse în apartamentul lui Anselmo.
— Ăsta a fost? întrebă şi-i arătă poza.
Anselmo se sculă să-şi ia ochelarii de pe programul TV. Examina fotografia şi spuse în cele din urmă:
— Ăsta era. Absolut sigur. Poza e proastă. În realitate arată mai bine.

Marlen apăru la cinci. Fabio o aşteptase culcat pe divan şi avusese de gând să se scoale îndată ce va auzi un prim sunet pe culoar. Urma s-o primească în picioare. Dar se trezi abia când cineva, sărutându-l pe frunte, îl întreba:
— Rachiu?
— Ce?
— Miroşi a tărie.
Avantajul psihologic era ratat.
Fabio avu nevoie de un minut sau două ca să-şi amintească de ce era atât de furios pe Marlen. Când se dumiri, porni să se scoale, dar pe jumătate ridicat îşi pierdu echilibrul şi căzu la loc pe divan.
Marlen râse.
— Eşti beat.
— Am toate motivele.
Fabio se puse cu greu pe picioare. Marlen încercă să-l ajute, dar el o respinse.
— Credeam că n-ai voie să bei alcool.
— Ce a căutat Lucas aici?
Marlen nu răspunse. Arăta ca şi cum ceva inevitabil s-ar fi întâmplat în sfârşit.
— Ce a căutat? repetă Fabio, pe un ton ameninţător.
Marlen se duse la baie.
— Bine, ia-ţi timp ca să-mi răspunzi.
Fabio simţea un gust coclit în gură. Deschise frigiderul. Nu aveau apă minerală. Numai două sticle de Bifib şi într-un ambalaj de carton, deschis, nectarul de piersici pe care obişnuia să-l bea Marlen.
Deschise robinetul până la refuz şi aşteptă ca jetul de apă să se răcească. Dar apa rămânea călâie. Îşi umplu un pahar şi-l bău pe nerăsuflate. Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă ca Marlen să iasă din baie, cu răspunsul pe care i-l datora.
Ea ieşi fără răspuns.
Fabio se proţăpi în faţa ei şi scandă:
— Ce. A. Căutat. Lucas. Aici?
— Am putea vorbi despre asta când ai să fii treaz?
— Când am să fiu treaz, n-am să mai fiu aici.
Marlen oftă şi se strecură pe lângă el. Fabio încercă să-i taie calea, dar era prea nesigur pe picioare.

Luându-şi o ţigară, Marlen se propti de biroul lui Fabio. Cu antebraţul stâng îşi sprijinea cotul drept. În mâna dreaptă îşi ţinea ţigara aprinsă, pregătită să tragă din ea.

— Bun. Ce vrei să ştii?

— Cât am fost la spital, te-ai culcat cu Jäger?

— Nu. Întrebarea următoare.

— Nu?

— Nu.

— Atunci de ce venea aici toată ziua-bună ziua?

— Nu venea.

— Ba venea. Am martori.

— Dacă vrei să ştii cu precizie: n-a fost aici decât o singură dată.

— Pentru un schimb de idei profesionale?

Întrebarea i se părea cunoscută.

— Nu-mi mergea bine. Lucas a fost foarte cumsecade. S-a ocupat un pic de mine.

— Specialitatea lui.

— Nu aşa cum crezi tu.

— Dar cum?

Ea îşi stinse ţigara, luă geanta de voiaj cu care fusese în weekend şi se duse în dormitor.

Fabio o urmă. Marlen începu să despacheteze.

— Ştiu ce s-a întâmplat.

Marlen tăcea.

— Lucas mi-a furat povestea.

Marlen arunca rufăria murdară în coşul de rufe.

— Şi tu l-ai ajutat.

Marlen îşi scoase trusa de machiaj din geantă. Puse geanta în dulap.

— Eram pe punctul de a lămuri o treabă de primă importanţă. Când Lucas a băgat de seamă că nu-mi amintesc nimic, mi-a şutit documentaţia şi mi-a şters din computer tot ce avea legătură cu ea. La redacţie şi aici.

Marlen se aşează pe taburetul din faţa mesei de machiaj şi-l privea.

— I-ai deschis larg uşa şi i-ai zis: „Poftim, ăsta-i biroul lui, serveşte-te!”

Marlen continua să tacă.

— Hei! Ţi-am pus o întrebare.

Suna cam răstit.

— Mi-e frică de tine, spuse Marlen cu voce joasă.

— Şi crezi că mie nu-mi e frică de voi doi?

Tot răstit suna.

Fabio făcu un pas şi întinse mâna. Într-un gest de apărare, Marlen îşi acoperi obrazul cu braţele.

— Eu nu dau în femei! răcni Fabio.

Apucă sertarul mesei de machiaj, îl trase afară, umblă în el şi-i puse computerul de buzunar sub nas.

— Uite!

Alt comentariu mai inspirat nu-i veni în minte.

Marlen izbucni în lacrimi.

— Nu boci! Dacă cineva are motive să bocească, acela sunt eu.

Dar Marlen bocea. Un timp Fabio rămase locului, privind-o cum stă chircită pe taburet, scuturată de hohote de plâns. Se cuvenea ori s-o liniştească, ori să părăsească încăperea.

Părăsi încăperea.

Fabio se trezi, orbit de o lumină. Era întins pe canapea. Afară se întunecase. Marlen aprinsese o lampă şi stătea pe marginea divanului. Părea că-şi revenise. Abia când se obişnui cu lumina, Fabio observă că avea ochii roşii.

— Lucas a făcut-o pentru tine.

— A făcut ce?

— Te încrâncenaseşi într-o problemă care ţi-ar fi dăunat.

— Aşa a spus?

Marlen dădu din cap.

— Şi ca să mă apere de mine însumi, mi-a furat investigaţiile şi mi-a şters datele şi informaţiile şi casetele?

Fabio se ridică în capul oaselor.

— Spunea că nu sunt mulţi cei care au şansa să şteargă o eroare din biografia lor.

— Ţi-a şi spus despre ce eroare era vorba?

— Mi-a spus doar că treaba ţi-ar putea face un rău enorm.

Fabio se sculă în picioare.

— Mie şi eventual firmei tale, Lemieux?

Marlen nu răspunse.

— A pomenit de firma Lemieux?

— Nu era esenţial. Am făcut-o pentru tine.

— A! Toată lumea îşi face griji pentru mine. Cât sunt de mişcat!

Fabio se răstea iar.

Ochii lui Marlen se umplură din nou de lacrimi. Fabio îşi luă o ţigară şi-i dădu şi ei una. O aprinse pe a ei, apoi pe a lui.

— Eşti chiar atât de naivă?

Ea ridică din umeri.

— Doar nu poţi să crezi cu adevărat că îţi aperi astfel patronii. Lucas mi-a furat povestea, ca s-o lanseze el însuşi.

— Dacă-i aşa, de ce n-a făcut-o până acum?

— Poate-i mai lipsesc unele fapte, poate aşteaptă momentul potrivit, n-am cum să ştiu. Dar va lansa povestea, fii convinsă. Azi a făcut-o deja pe redactorul-şef.

Fabio luă de pe biroul său exemplarul cam şifonat din *Sonntag-Morgen* şi-i puse editorialul sub ochi. Marlen nici nu se uită la el.

— Şi de ce mi-ai ascuns computerul de buzunar din moment ce datele erau şterse oricum?

— Fiindcă ţi-ai fi dat seama că au fost şterse.

— Cum?

— Pentru datele vechi din computer exista o explicaţie: nu le mai sincronizaseşi de mult cu cele din mini-computer. Dar nu se explica de ce nu intraseră în el date noi.

Fabio nu înţelese raţionamentul decât după o scurtă reflexie.

— Lucas nu s-a gândit la acest aspect?

— Eu m-am gândit la el — abia după ce Lucas plecase.

— Şi totuşi de ce l-ai ascuns? De ce nu l-ai aruncat pur şi simplu?

— Doar n-am să arunc un obiect care valorează aproape o mie de franci.

Fabio se simţi dintr-odată ciudat. Ca şi cum ar sta pe un cauciuc spongios. Fu nevoit să se aşeze.

Saliva i se adună în gură şi începu să respire cu dificultate. Se duse la baie, se puse în genunchi în faţa toaletei şi vomită. O porţie de iepure, un *zabaglione*, trei pahare de Barolo, şase de *grappa* şi confirmarea bănuielii sale — era mai mult decât putea suporta stomacul lui.

14

Fabio îşi săltă capul. O durere acută îi năvăli în tâmple, în orbitele ochilor, în umeri şi în şira spinării.

Deschise ochii şi încercă să se dezmeticească. Încă nu se luminase pe deplin, dar aerul care pătrundea în cameră prin uşa deschisă a balconului era de pe-acum canicular. Era întins pe canapea, îmbrăcat, cu capul sprijinit de spateaza laterală într-o poziţie chinuită, incomodă.

Se ridică în capul oaselor cu maximă precauţie. Îi suna în creier un ciocan, lovindu-i un nerv sensibil. Braţul stâng îi amorţise. Îşi atinse jumătatea dreaptă a feţei. Mâna nu-i simţea obrazul, obrazul nu-i simţea mâna.

Ce se întâmplase ieri? Marlen recunoscuse că a fost complicea lui Lucas.

Peste tot erau împrăştiate haine de-ale lui, pe birou se căsca valiza umplută pe jumătate, pe podea rucsacul lui negru era plin până la refuz.

Acum îşi aduse aminte: vomitase; apoi continuase cearta; cumva toată agitaţia se sfârşise cu ideea că voia să se mute neîntârziat. Silit? Nu, din proprie dorinţă.

Treptat, braţul lui îşi reveni din amorţeală. Îşi masă ceafa cu ambele mâini, îşi lăsă capul pe spate cât putu de mult, îl roti spre dreapta, spre stânga, îşi plecă bărbia până când simţi că muşchii cefei încep să se destindă.

Inspiră şi expiră în ritm egal, liniştit, de cincizeci de ori, străduindu-se să se concentreze numai asupra acestui exerciţiu, dar în cap prinse să-i zăngăne din nou tot vălmăşagul de vorbe. Mereu aceleaşi fraze, fragmente de gânduri, nume.

Se sculă, se duse la frigider, nu găsi apă minerală, îşi umplu un pahar cu apa călâie de la robinet şi îl bău.

Uşa dormitorului era închisă, în ciuda căldurii de peste noapte. Fabio schiţă câţiva paşi într-acolo, se răzgândi şi se duse la baie. Privindu-se în oglindă, putu să-şi imagineze cum va arăta la cincizeci de ani.

Deschise robinetul şi-şi stropi faţa cu amândouă mâinile.

Dar nu reuşi să se simtă mai bine. Ar fi vrut să scape de gustul neplăcut din gură, însă nu-şi găsi periuţa de dinţi. Îi dispăruseră şi uneltele de bărbierit. Trusa de toaletă fusese deja împachetată.

Îşi stoarse un pic de pastă de dinţi din tubul lui Marlen pe degetul arătător, îşi frecă dinţii şi-şi clăti gura cu apă.

Îşi trecu degetele ude prin păr.

Cât de cât răcorit, se îndreptă din nou spre uşa dormitorului şi-i apăsă fără zgomot clanţa.

Uşa era încuiată.

Totul indica o ceartă mai gravă decât îşi aducea aminte şi — privind prin prisma noii zile

— destul de inadecvată.

Se aşezase pe canapea şi chibzuia cum s-ar cuveni să se poarte când Marlen avea să iasă din dormitor. În expectativă? Distant? Indiferent? Împăciuitor? Sarcastic?

Asupra acestor gânduri aţipise din nou. Când Marlen îl trezi cu remarca „A, mai eşti aici?", nicio întrebare nu-şi mai avea rostul.

Marlen trecu spre baie fără vreun alt cuvânt. După ce ieşi, dispăru în dormitor, nearuncându-i măcar o privire.

Abia când reapăru, într-o fustă scurtă şi o bluză de pânză vaporoasă, se opri o clipă, se uită la el cu răceală şi spuse:

— Ciao.

— Ciao, zise şi Fabio.

— Poţi să laşi cheia în cutia poştală?

Fabio dădu din cap, Marlen părăsi locuinţa.

De ce oare femeile arată întotdeauna cel mai bine tocmai în asemenea momente? se întrebă el.

Întâi sună la Norina. Nu o găsi. Îi lăsă un mesaj pe mobil. „Nimic urgent, sună-mă când poţi. Dar pe mobil. Ştii doar că m-am mutat de la Marlen."

Apoi anunţă la cursul de Tai Chi că va absenta. „Din pricina lipsei condiţionării interioare calme şi armonioase", explică el.

Îşi găsi trusa de toaletă în geantă, printre haine, se bărbieri şi făcu duş, se îmbrăcă şi se apucă să-şi strângă lucrurile.

Pe la zece îi telefonă lui Fredi şi se înţelese cu el să se întâlnească la prânz. Fredi propuse să se vadă la Bertini. Ca şi cum ar fi fost singurul local cu aer condiţionat din oraş.

— Ce-i atât de urgent? întrebă Fredi.

Jacheta costumului său negru de pânză era lângă el pe banchetă. Purta o cămaşă albă, cu mâneci scurte şi gulerul prins în nasturi; cravata, colorată decent, avea dungi roşii şi verzi.

— Poţi să-mi faci un serviciu? întrebă Fabio.

Faţa lui Fredi deveni net impasibilă, ca pe vremea când era fundaş în echipa de fotbal a şcolii şi-şi căuta din ochi locul de unde să pornească unul dintre următoarele sale atacuri.

— Mi-ar trebui un spaţiu de locuit. Temporar.

Fredi păru uşurat.

— S-a terminat cu — oare cum o chema?

— Marlen.

— Nu mănânci nimic?

Fabio nu se atinsese de meniu şi chelnerul aştepta cu carneţelul de comandă lângă masă.

— Numai o salată.

Fredi comandă nişte antreuri, apoi paste şi un fel de carne — un meniu complet.

— De ce nu mănânci nimic? se interesă.

— Din cauza zilei de ieri. Prea mult *grappa*.

— Abia atunci trebuie să mănânci.

— Ai ceva pentru mine?

Fredi scotoci în jacheta de lângă el, scoase la iveală un mobil minuscul şi începu să dea telefoane. Arăta de parcă şi-ar sprijini capul masiv într-o mână şi ar vorbi de unul singur.

Îndată ce i se aduseră antreurile, se apucă să mănânce în pauzele dintre propoziţii. La un moment dat se uită scurt la Fabio şi-l întrebă:

— Ai mobilă?

— Un birou cu scaun şi o bibliotecă.

— Are nevoie de un spaţiu mobilat, comunică Fredi la telefon.

Când îşi cufundă mobilul la loc în jachetă, golise farfurioarele cu antreuri.

— După ce terminăm masa, ne ducem să luăm cheile, îl informă pe Fabio.

Două ore mai târziu, Fabio se îndrepta cu o camionetă spre Casa Florida, un bloc cu apartamente de închiriat. Contra unui bacşiş suplimentar, şoferul îl ajută să urce biroul la etajul doi. Biblioteca, scaunul, valiza, geanta şi cele câteva sacoşe încăpură în lift.

Apartamentul lui Fabio avea numărul opt. Era compus dintr-o cameră cu un pat dublu, o noptieră, un fotoliu, o masă joasă, un dulap în perete; avea o bucătărioară şi o baie cu duş, chiuvetă şi WC. Totul pe o suprafaţă de aproximativ douăzeci de metri pătraţi. Pe mochetă cineva vărsase cu ceva timp în urmă o sticlă de vin roşu. În faţa unicei ferestre era trasă o perdea cu un model înfăţişând frunze de palmier. Fabio desfăcu perdeaua, deschise fereastra şi aruncă o privire în stradă. Sternstraße. În plin cartier de prostituate.

Îşi aşeză hainele în dulap. Cele mai multe trebuiau duse la curăţat. Apoi îşi aranjă un loc de lucru. Singurul spaţiu unde se putea instala biroul era cel din faţa ferestrei. Ceea ce nu se dovedi posibil decât după ce deşurubă picioarele măsuţei joase şi le înghesui, împreună cu tăblia, sub pat.

Holul de primire al firmei Lemieux era pustiu, cu excepţia unui bărbat stând în spatele unui ghişeu de sticlă. Îi făcu semn lui Fabio să se apropie.

— Fabio Rossi. Am o programare la domnul doctor Mark.

Dându-şi un aer important, omul răsfoi o agendă. Era evident că-şi începuse de curând serviciul de noapte, era proaspăt ras şi mirosea a aftershave. Părul era cănit. Fabio zări rădăcinile albe. Pe un ecuson cu logoul firmei Lemieux scria: Josef Klein, pază.

Domnul Klein formă un număr. După o clipă rosti cu mare respect:

— Domnule doctor, un domn...

Se uită la Fabio.

— Rossi, completă Fabio.

— ...un domn Rossi. Spune că are o programare.

Îl observă pe Fabio cu coada ochiului.

— În regulă, o seară bună, domnule doctor.

Se sculă de pe scaunul lui, arătă spre lift şi explică:

— Etajul opt. Când ieşiţi din lift, o luaţi la dreapta şi traversaţi culoarul. Ultimul birou pe stânga. Numele e scris pe uşă. Domnul doctor Mark vă aşteaptă.

Fabio citi pe faţa lui că acesta era un privilegiu pe care el, domnul Klein, nu i l-ar fi acordat, dac-ar fi fost în locul doctorului Mark.

Etajul opt era unul distins. Fără automate de cafea, xeroxuri sau imprimante — doar o mochetă de culoarea antracitului. Niciun fel de aviziere pe table negre, expunând calendare de firmă ori anunţuri interne, doar exponate mai vechi din fondul artistic al întreprinderii.

Pe ultima uşă a culoarului scria: „Dr. Klaus Mark, şef al Departamentului de optimizare a produselor”.

Bătu în uşă de două ori. Când nu primi niciun răspuns, deschise uşa. Un antreu gol.

Se auzi o voce: „Poftiţi!” Venea din altă încăpere, a cărei uşă era întredeschisă. Fabio intră.

O spaţioasă cameră pe colţ cu două rânduri de ferestre. Un birou pe care nu se afla nimic altceva decât un monitor şi o tastatură; în dreptul lui, un scaun capitonat, înalt. De latura îngustă a biroului era lipită o masă de conferinţe pentru patru persoane. În faţa unuia din şirurile de ferestre se afla o garnitură de scaune. Scaune englezeşti, din piele învechită artificial.

Pe o canapea, picior peste picior, şedea doctorul Mark.

— Luaţi loc, vă rog, spuse surâzând şi arătă spre un scaun din faţa lui.

Fabio se aşeză.

Ochii doctorului Mark erau de un albastru spălăcit, genele şi sprâncenele de acelaşi galben incert ca părul cu fir subţire, pieptănat cu grijă, care se rărea la ceafa. Pielea obrazului şi a mâinilor era incoloră şi părea de ceară. Pe Fabio îl frapară unghiile omului: luceau ca un automobil de modă veche, lustruit cu drag. Semiluna de pe patul fiecărei unghii era evidenţiată cu pedanterie. Perfect curate, unghiile erau pilite, iar vârful lor părea tăios ca o lamă de ras. Altfel şi-l imaginase Fabio pe doctorul Mark.

— O jumătate de oră, cum am stabilit. Cel târziu la şase şi jumătate trebuie să plec. Ce vreţi să ştiţi?

Fabio îşi scoase reportofonul.

— Vă deranjează?

Dr. Mark negă din cap. Fabio apăsă pe butonul de înregistrat.

— Nu ştiu dacă aţi fost informat că am avut un accident despre care nu-mi amintesc cum s-a petrecut.

— Habar n-aveam.

— Drept urmare, mi-au dispărut câteva însemnări şi înregistrări. Printre altele, şi fragmente ale convorbirii noastre trecute.

— Un accident în cursul căruia aţi pierdut nişte însemnări?

— Accident, atac, jaf, investigaţiile sunt încă în curs.

— Înţeleg. La ce fragmente ale convorbirii noastre vă referiţi?

Fabio răspunse fără ezitare:

— La cele privind cercetările doctorului Barth.

Dr. Mark îl privi în ochi fără să clipească.

— Barth?

— Cel ce se ocupa de controlul produselor alimentare la firma Labag.

— Numele nu-mi spune nimic. Despre ce era vorba în aceste cercetări?

— Prioni în alimente.

— Iată cu adevărat o temă şocantă. Dar nu-mi amintesc s-o fi discutat cu dumneavoastră. Ce aspect al problemei să fi dezbătut noi doi?

— Barth elaborase un procedeu, un test, prin care să se poată detecta prezenţa unor prioni în cantităţi mici.

Doctorul Mark izbucni în râs.

— Despre aşa ceva aş fi auzit. Cu toţii căutăm o asemenea metoda. Doctorul Barth al dumneavoastră ar fi azi un om realizat.

— Doctorul Barth al meu este mort.

— A, cum s-a întâmplat?

— S-a sinucis.

— Vedeţi. Am avut dreptate. Redeveni serios: Cineva capabil să dovedească, azi, prezenţa unor cantităţi mici de prioni în alimente nu are niciun motiv să se sinucidă.

Pe masa joasă se afla un teanc de pliante. Dr. Mark îl trase spre sine:

— Iertaţi-mi întrebarea puţin cam indiscretă, domnule Rossi: Oare memoria dumneavoastră a avut de suferit şi altcumva ca urmare a... să spunem... a incidentului?

Fabio nu reacţionă la întrebare, ci insistă.

— Aşadar nu vă amintiţi de acest aspect al convorbirii noastre?

— Acest aspect nu a existat, domnule Rossi.

Umblă printre pliante şi alese un prospect multicolor. *Functional food* era scris pe el, în litere închipuind diferite alimente.

— Pe ăsta probabil că nu-l ştiţi, nu era tipărit atunci când am stat noi de vorbă. O sinteză efectiv utilă a convorbirii noastre precedente. Voi, jurnaliştii, obişnuiţi să vă imaginaţi sub denumirea de *Functional food* mâncăruri sub formă de pilule sau macaroane cu brânză pe băţ. În realitate, lucrurile stau altfel: ne preocupă lărgirea listei de douăzeci şi opt de vitamine şi minerale, adăugându-i-se un plus de substanţe nutritive de importanţă vitală. De pildă, acizii graşi Omega-3, care se găsesc în peşte, sau aşa-numitele oligozaharide, hidraţi de carbon complecşi, stimulând flora intestinală — şi aşa mai departe. *Functional food* sunt alimente îmbogăţite cu substanţe nutritive împrumutate de la alte alimente. Lapte cu fibre alimentare, suc de portocale cu calciu — şi câte şi mai câte. Fantezia aproape că nu are limite.

Dr. Mark îi întinse prospectul.

— Luaţi-l, totul e cuprins aici.

Îi oferi şi restul materialelor promoţionale. Buletine de presă, expuneri, fotografii ale unor produse, cópii ale unor decupaje din ziare, modele de anunţuri.

Fabio luă totul. Pe o mică mapă era prinsă o carte de vizită: „Departamentul de presă” citi, iar dedesubt: „Marlen Berger, asistentă PR”. Şi, reproducând scrisul de mână al lui Marlen: „Salutări, M.”

Fabio cumpără o felie de pizza la un chioşc situat vizavi, în linie oblică, de Casa Florida. Aluatul era prea moale, iar brânza arsă. Mâncă jumătate şi făcu să dispară restul în containerul care servea şi ca masă.

În apartamentul lui domnea un miros care îl frapase şi la instalare. Numai că nu ştiuse atunci ce nume să-i dea. Acum ştia: iz de aspirator. Aşa duhnea aerul care ieşea pe la spatele unui aspirator, dacă sacul acestuia nu fusese schimbat de mult.

Fabio deschise fereastra şi trase perdeaua cu frunze de palmier. Era prea devreme pentru culcare, dar avea nevoie să se odihnească un pic. Se întinse în pat, fără să se dezbrace. Se simţea obosit şi derutat.

Îl trezi o maşină. Nu zumzăitul monoton al circulaţiei în ritmul căruia îl cuprinsese somnul, ci zgomotul unei singure maşini. Pesemne că ea se aflase exact sub fereastra lui în clipa trezirii; acum zgomotul se depărta şi până la urmă se pierdu în huruitul altui motor, care la rândul lui se auzi întâi mai intens şi apoi mai încet. Circulaţia se rărise. Probabil se făcuse târziu.

Fabio găsi comutatorul veiozei şi-o aprinse. Abajurul fusese cândva atins de becul fierbinte. Materialul plastic de culoare roşie se strânsese într-un loc într-o cicatrice maronie.

Ceasul lui indica ora unu şi un sfert. Dormise peste cinci ore. Cămaşa şi pantalonii îi erau jilave şi boţite.

Se sculă, se dezbrăcă şi intră în baie. Perdeaua din faţa duşului avea un desen cu bambus. La tiv, umezeala lăsase pete cenuşii. Măcar apa duşului avea presiune.

Fabio ţinu mâna sub jet, până ce ajunse la temperatura dorită. Numai atunci intră în cabină. Abia se săpunise, când presiunea apei şi temperatura ei scăzură. Fabio umblă la baterie până când apa se încălzi din nou. Însă presiunea crescu brusc şi jetul deveni clocotit.

Se clăti de săpun cu apă rece, se şterse cu prosopul şi-l înjură în gând pe Fredi.

Singurul obiect care n-avea miros de aspirator era frigiderul. Acela mirosea a frigider. Fabio îl deschisese în speranţa deşartă că predecesorul lui va fi uitat acolo o sticlă de apă minerală.

Îmbrăcă nişte haine cât de cât curate şi ieşi din casă.

Era linişte pe Sternstraße. Când şi când trecea o maşină — un taxi sau un client târziu al prostituatelor. Chioşcul cu pizza era închis. Din loc în loc erau aprinse firmele luminoase ale unor localuri de noapte ori baruri. Primul din calea lui se numea Caramba.

Localul era destul de puţin populat. Elvis cânta *Love me tender*. Câţiva clienţi şedeau la tejgheaua barului, câteva fete le ţineau companie. La o masă patru bărbaţi jucau cărţi, alţi trei chibiţau.

Fabio se postă lângă bar. O barmaniţă ceva mai coaptă, cu gene à la Hildegard Knef[13], îi aruncă o privire obosită.

— Aş vrea trei sticle de apă minerală. Pentru acasă.

— Apa minerală costă optsprezece franci.

— Pentru acasă? Uite, locuiesc în apropiere. M-am mutat azi şi n-am nimic în apartament.

Barmaniţa dispăru în spatele unei uşi. O femeie tânără lunecă de pe taburetul ei din faţa barului şi veni lângă el. Purta aşa-numiţii hotpants — un şort strâmt, doar cu puţin mai mare decât un slip, care lucea auriu.

— Cum te cheamă? întrebă.

Fabio.

— Jessica. Îmi oferi un Piccolo[14]?

Jessica se strânse lângă el şi-l sărută. Fabio se dădu înapoi.

— Gay? întrebă ea.

— Da, răspunse el.

Barmaniţa reveni cu două sticle de apă minerală de câte un litru.

— De la mine. Şase franci. O.K.?

În faţa Casei Florida stătea o tânără negresă cu un bărbat alb mai în vârstă. Când apăru Fabio, ea îl măsură suspicioasă.

Fabio îi arătă cheile.

— Locuiesc aici.

Precizarea păru s-o calmeze. Intrară. Fabio o urmări din priviri. Pieptănătura ei se compunea dintr-o sută de codiţe minuscule. Purta o fustă mini cât latul unei palme, iar picioarele ei începeau acolo unde la însoţitorul ei începea burta.

În lift nu încăpeau decât două persoane. Înainte de a se închide uşa, tânăra clipi din ochi, uitându-se complice la el.

Semnalul luminos se stinse, Fabio îşi chemă liftul. Domnea în el mireasma unui parfum exotic, a cărui urmă dispăru abia în faţa uşii învecinate cu a sa.

— Credeam că doriţi să vă recăpătaţi amintirile, nu să uitaţi, spuse doctorul Vogel pe un ton de reproş.

Fabio făcuse greşeala să-i povestească despre degustarea de *grappa*.

— Te îmbeţi când vrei să pierzi contactul cu realitatea. Nu când vrei să-l regăseşti, perseveră Vogel.

Nici despărţirea de Marlen nu era pe placul doctorului.

— Aveţi nevoie de o existenţă ordonată, domnule Rossi. Dacă trăiţi haotic ca un celibatar neîngrijit, obţineţi contrariul. Împăcaţi-vă cu prietena dumneavoastră. Lucraţi. Maturizaţi-vă.

La exerciţiul de antrenare a memoriei Fabio nu ieşi bine. Trebuia să ţină minte douăzeci de monumente arhitectonice, iar când eşuă, doctorul îi ceru să stabilească succesiunea corectă a unei suite de douăzeci şi patru de imagini. Avu impresia că doctorul Vogel îl supune unor exerciţii deosebit de dificile.

După ce-i strânsese, în chip de rămas-bun, mâna moale şi umedă, Fabio întrebă:

— Vă puteţi imagina că un cercetător de cincizeci şi doi de ani se aruncă în faţa trenului numai pentru că urmează să fie schimbat din funcţie?

— Dacă are tendinţe suicidale, ajunge şi un motiv mai neînsemnat.

— Dar dacă nu are?

— Atunci motivul nu mi se pare suficient.

Când Fabio se întoarse în apartament, uşa era deschisă şi în faţa ei stătea un cărucior cu unelte de curăţat. O femeie mai în vârstă se afla în cameră.

— Ce faceţi aici? întrebă Fabio.

— Fac curat, răspunse femeia.

Într-adevăr, Fredi menţionase că se face curat în apartamente, îşi aminti Fabio.

— Pot să vă dau şi rufele?

— Da, dar costă.

— Cât de scump?

— Dacă rezolvăm pe cale privată, e mai ieftin.

— Şi care metodă durează mai puţin?

— Cea privată.

După ce femeia făcuse patul şi curat în baie, Fabio îi dădu rufele, iar ea promise să-i aducă jumătate din ele a doua zi dimineaţă.

— Eu sunt doamna Mičič, mai spuse ea, părăsind apartamentul.

În cameră tot mai persista mirosul de aspirator, deşi doamna Mičič nu folosise vreunul. Fabio se aşeză la birou. „Lucraţi”, spuse doctorul Vogel.

Se strădui să parcurgă documentaţiile pe care i le oferise dr. Mark. Multe texte euforice despre noile posibilităţi de a corecta natura. Fabio nu izbuti să creadă că tema l-ar fi interesat vreodată, dacă nu se ascundea şi altceva aici. Cât timp nu avea o ipoteză mai bună, porni de la ideea că exista o legătură cu descoperirile doctorului Barth.

Dar ce puteau avea de-a face teoriile doctorului Barth cu *Functional food*?

După o oră dădu de un punct comun: unele produse erau îmbogăţite nu numai cu fibre, vitamine, minerale şi calciu, dar şi cu albumine. Or prionii, cum învăţase de curând, nu erau

altceva decât albumine animale greşit asamblate.

În pliantele promoţionale nu se menţiona nimic despre originea albuminelor utilizate la îmbogăţirea produselor. Fabio îşi deschise laptopul şi căută pe Internet.

Găsi curând surse care nu excludeau posibilitatea ca alimentele cu proteine, recomandate adepţilor culturismului, să conţină grăsimi animale de origine nedeterminată, deci material de risc, deci prioni.

Formă numărul direct al doctorului Mark. Nu se aştepta să primească de la el o informaţie utilă. Dar era curios să audă cum va reacţiona.

Chiar după al doilea ţârâit răspunse centrala.

— Am format numărul doctorului Mark, spuse Fabio.

— Domnul doctor Mark este plecat toată săptămâna în străinătate.

— Ieri mai era aici.

— Nu. A luat avionul duminică.

— Dar am stat de vorbă cu el.

— Şi eu. De câteva ori. La telefon. Suna din Chicago. Să vă fac legătura cu altcineva?

Cât pe ce să zică: „Da, cu doamna Marlen Berger". Dar apoi nu spuse decât:

— Nu, mulţumesc, şi închise.

Cu cine vorbise, dacă nu cu doctorul Mark?

Apelă din nou la Internet. Caută „Lemieux, organizare" şi găsi în scurt timp organigrama sediului central al firmei. Cei din posturile de conducere aveau şi fotografii. Chiar dacă domnii aceştia semănau mult între ei, în cazul „Dr. Klaus Mark, Head Product Development" nicio confuzie nu era posibilă. Omul avea părul negru şi des şi sprâncene stufoase.

Cineva care să semene cu acel dr. Mark pe care-l întâlnise recent nu era de găsit.

Tocmai când Fabio se pregătea să iasă, auzi soneria. Apăsă pe tasta interfonului şi zise:

— Da?

Nu se auzi decât zgomotul obişnuit al circulaţiei de pe Sternstraße.

— Alo? spuse, ceva mai tare.

Cineva bătea la uşă. Fabio se uită prin vizor. Tot ce văzu erau nişte codiţe negre. Deschise.

Era tânăra femeie de ieri-noapte.

— *T'as du café*? întrebă.

Purta un sarong înnodat peste sâni şi ţinea în mână o cană mare.

— *J'entre*? mai întrebă.

Fabio o lăsă să intre. Ea-i întinse mâna.

— Samantha.

— Fabio. Îmi pare rău, n-am nimic în casă. Tocmai voiam să mă duc să cumpăr câte ceva de primă necesitate.

— Şi cafea?

— Nu beau decât espresso.

— Bun şi ăsta.

— N-am o maşină de făcut espresso.

— Atunci cum îţi prepari espressoul?

Avea o voce adâncă şi vorbea o franceză cântată şi guturală.

— Tocmai că nu pot să-l prepar.

— Aşa că nici nu ai cum să-l bei.

— Exact.

Ea-l privi cercetător. Apoi se puse pe râs. Şi râse pe toată gama de sunete, de la tonul cel mai înalt până la cel mai jos. Fabio zâmbea politicos.

— Nu beau decât espresso, declamă ea cu voce schimbată. Dar n-am maşină de făcut espresso.

Râse din nou, parcurgând câteva octave. Apoi se opri brusc:

— Poţi să-mi cumperi nişte cafea?

— Sigur. De care?

— Mi-e indiferent; una care nu necesită maşină.

— Cafea instant?

Ea-l privi cu seriozitate.

— *C'est ça*. Instant. Ai ceva de scris?

Fabio luă de pe birou un pix şi o foaie de hârtie.

— Ajunge?

— Sper, zâmbi ea.

Se aşeză la biroul lui şi începu să scrie. Avea unghii extrem de lungi, sclipitoare, care o jenau la mânuirea pixului. Când termină, îi înmână o listă de cumpărături cu unsprezece produse.

— Numai dacă nu te deranjează.

Nu-l deranja.

— Când te întorci, îmi baţi la uşă. De trei ori repede, de trei ori mai lent, apoi îi demonstră cum să facă. Atunci o să ştiu că eşti tu.

Când Fabio se întoarse de la cumpărături, îi bătu la uşă. De trei ori repede, de trei ori mai lent.

— Lasă-le în faţa uşii, *chéri*! o auzi strigând.

Lăsă cele două pungi de cumpărături pe pragul uşii şi ieşi din nou în oraş. De astă dată pentru sine.

Când se întoarse, cumpărăturile din faţa apartamentului Samanthei dispăruseră.

15

Curba Feldau era apreciată de sinucigaşi datorită mai multor circumstanţe. Bunăoară, era uşor accesibilă. Puteai ajunge uşor la ea folosind mijloace de transport în comun: făceai cincisprezece minute de mers pe jos de la cea mai apropiată gară şi cam tot atât de la staţia terminus a autobuzului. Din ambele locuri se trecea printr-un pasaj subteran pe partea cealaltă a liniei ferate şi de acolo, traversând o pădurice, te trezeai chiar lângă curbă.

Fabio mai fusese o dată aici, când se documenta pentru reportajul despre mecanicii de locomotivă. Îşi amintea de ziua răcoroasă şi umedă, de mirosul solului de pădure ud şi de cel al lemnelor proaspăt tăiate, pe care lucrătorii forestieri le stivuiseră lângă lizieră.

Şi-ar fi dorit azi un pic din răcoarea de-atunci. Era aproape cinci după-amiaza. Soarele dogorâse nestingherit până de curând, preţ de ore, pârjolind prăfuitul drumeag croit de natură. Iarba sfrijită a povârnişului era arsă pe o bună porţiune.

La jumătatea traseului, drumul urca într-o pantă lină, iar la distanţă de vreo cincizeci de

metri atingea înălţimea stăvilarului. Numai patul de balast şi şinele îl depăşeau.

Mica platformă era umbrită de câţiva fagi. Un crâng des o împrejmuia. La marginea ei se înălţau doua grămezi de lemne bătute de soare şi de vânt, aducând cu nişte scrinuri ţărăneşti vechi.

Fabio se afla acum în locul unde cei sătui de viaţă se mai opreau o clipă pentru un gând de rămas-bun, înainte de a trece drumul, cu vegetaţia lui precară, şi a se posta pe şine.

Se apropie de limita patului de balast.

Curba Feldau forma un arc amplu. Atât de lină era curbura şi atât de solid construită traiectoria, încât acceleratele o puteau traversa cu o viteză de o sută douăzeci şi cinci de kilometri la oră. Mecanicii de locomotivă nu dispuneau de vizibilitate decât pe o rază de două sute cincizeci de metri, înainte ca şinele să dispară în spatele pădurii.

Era oare cu putinţă să sileşti pe cineva să se posteze aici şi să n-o ia din loc, în cele câteva secunde rămase până când şase sute de tone de fier veneau să-l zdrobească?

Crângul oferea multe ascunzători unde cineva se putea piti, după ce-şi aruncase victima pe şine. Sau de unde putea s-o ţină în şah, rămânând invizibil pentru un terţ.

Dacă pentru mecanicul de locomotivă era prea târziu ca să frâneze, îi rămânea totuşi destul răgaz să vadă dacă cineva era împins pe şine sau stătea acolo de bunăvoie.

Însă: cum putea un ins ascuns în crâng forţa pe cineva să se arunce în faţa trenului? Cu o armă? Ameninţându-l că altfel îl va împuşca? Dar de ce s-ar osteni cineva să creeze aparenţa unei sinucideri, odată ce era dispus să comită o crimă?

Fabio auzi un zgomot. Un zuruit, o incantaţie, crescând repede în intensitate. Apoi un fluierat prelung, răsunându-i tot mai tare în urechi. Şi iată — tunetul trenului care se apropia. Fabio se dădu doi paşi înapoi.

Asemenea unei explozii, locomotiva trecu vertiginos pe lângă el. Presiunea aerului îl dezechilibră pentru o clipă. Cu un huruit asurzitor, vagoanele se înşirară în goană prin faţa lui, trecând, şi trecând, şi trecând. Îl lăsară în urmă învăluit într-o pâclă cenuşie de praf şi fier.

Avea lacrimi în ochi.

La ora şase, Fabio îşi dăduse întâlnire cu Hans Gubler. Locuia într-un cartier periferic, la câteva staţii înspre oraş, pe linia de autobuz care ducea şi la curba Feldau.

Casa lui Gubler se afla într-o colonie de feroviari din anii ’40. Colonia se compunea din patru şiruri de câte opt case cu două niveluri. Fiecare casă, locuită de o singură familie, avea o grădină micuţă în faţă şi una întinsă în spate. Pe vremuri, în grădini se plantau legume. Acum, ele cuprindeau în majoritate peluze cu chioşcuri, leagăne de tip hollywoodian şi piscine.

Familia Gubler locuia într-o casă pe colţ. Una dintre puţinele case în a cărei grădină se mai cultivau zarzavaturi. Fabio deschise poarta scundă a grădinii, trecu spre casă printre rondurile de trandafiri, pe cărarea cu pietriş, şi sună.

Lângă uşa casei era deschisă o mică fereastră. Desigur, aparţinea bucătăriei. Fabio adulmecă mirosul unei prăjituri care se cocea în cuptor. Parie că era vorba de o tartă cu fructe.

Prin geamlâcul mărunt al uşii zări o femeie, care-şi şterse mâinile de şorţ şi-i deschise.

— Bună seara, domnule Rossi, spuse ea şi-i întinse mâna.

Avea părul cărunt tuns scurt, o faţă îngustă, bronzată şi ochi albaştri.

— Bărbatul meu e în grădină, cunoaşteţi drumul, adăugă.

Fabio nu-i pomenise lui Gubler nimic despre amnezia sa.

Coridorul avea o podea cu înveliş de linoleum lustruit, pereţii erau văruiţi în alb, câteva

fotografii artistice cu motive nord-africane se înşirau în stânga şi în dreapta; altceva nimic, niciun fel de zorzoane. La capătul coridorului, o uşă ducea la o terasă acoperită, nu prea mare; pe ziduri creştea viţă-de-vie. Dincolo de terasă începea grădina.

Nici urmă de Hans Gubler. Abia când Fabio înaintă o bucată pe o cărare îngusta, îl descoperi. Stătea întins pe burtă, printre câpăţânele de salată.

— Domnule Gubler, îl strigă Fabio încetişor, ca să nu-l sperie.

Gubler se uită în sus.

— Cum, e şase deja?

Se ridică în picioare, îşi scutură pământul de pe pantaloni şi ieşi în întâmpinarea lui Fabio. Era un om de înălţime medie, zvelt, cu părul alb. Bronzat şi el, în urma muncii în grădină.

— Aşezaţi-vă la masă până vin.

Se duse la un robinet montat pe zidul casei şi se spălă pe mâini. Apa curgea într-o stropitoare aşezată dedesubt. Îşi frecă mâinile de pantaloni şi ascultă susurul apei, din ce în ce mai puternic. Când stropitoarea se umplu, închise robinetul şi se aşeză la masă, lângă Fabio.

— Sunt pe cale să instalez un sistem de irigare automat. Necesită mai puţină apă, dar te costă mai mulţi nervi. V-am citit articolul.

— Şi?

— Sunt pensionar acum, ceea ce-i dă omului dreptul să fie sincer: Nu mi-a plăcut.

Fabio n-ar fi dorit să afle o părere atât de categorică. Totuşi întrebă:

— De ce?

— Cum să vă explic?

Nu era o întrebare retorică. Gubler chibzuia cu adevărat cum să-şi formuleze explicaţia.

— Era unul dintre acele articole în care autorul lansează o teză şi nu admite decât fapte şi opinii care vin în sprijinul ei. „Furia mecanicului de locomotivă faţă de sinucigaş” — titlul suna pur şi simplu prea bine ca să îngăduiţi adevăratei stări de fapt să-l contrazică.

— Aşa vi s-a părut?

— Aşa a fost. Pentru că susţineaţi o absurditate. Niciunul dintre noi nu e furios pe bieţii nenorociţi care nu mai văd nicio altă ieşire. O ştie aproape oricine a trecut printr-o astfel de situaţie. Nici nu se poate imagina ce trăieşti când te afli, covârşit de propria neputinţă, pe scaunul de conductor şi înaintezi în goană spre un om care va fi zdrobit. Să-l ai în faţa ochilor, să percepi şocul ciocnirii. Sunt nişte flecari cei care afirmă că am fi furioşi pe ei. Îşi bagă asta în cap, pentru că li se pare că le e de ajutor lor înşişi. Adevărul e că nu-i urăşti pe aceşti oameni, ci te simţi legat de ei. Faci parte din destinul lor.

Doamna Gubler aduse o tavă cu două pahare, o zaharniţă şi un ulcior aburit. Fără să-i întrebe ceva, umplu paharele.

— Limonadă de lămâie. Dacă vi se pare prea acrişoară, mai aveţi aici nişte glucoză.

După ce soţia lui plecase, Gubler continuă:

— Nu eşti furios, credeţi-mă. Eşti trist.

Fabio era oarecum stingherit.

— Cum o preparaţi? întrebă doar pentru a spune ceva.

— Lămâie proaspăt stoarsă, apă, gheaţă şi puţină glucoza. Aţi vrut să mă întrebaţi ceva despre Andreas Barth.

Rosti numele ca pe cel al unui vechi cunoscut.

— Încă se mai pune întrebarea de ce şi-a pus capăt zilelor. Dar există indicii care semnalează o posibilă legătură cu munca lui.

Gubler dădu din cap, ascultându-l.

— Este o bănuială foarte vagă: s-ar putea să se fi lovit de o problemă care l-a pus într-o situaţie dificilă.

— Ce problemă?

Fabio ridică din umeri.

— Era controlor de alimente. Poate că a făcut o descoperire dezagreabilă pentru altcineva.

— Şi eu ce treabă am cu asta?

— Ar fi cu putinţă ca Andreas Barth să nu fi păşit din proprie voinţă pe linia ferată? Să-l fi împins cineva? Sau să-l fi silit în alt mod?

— Întrebarea mi-a pus-o şi poliţia atunci. E una dintre întrebările de rutină.

— Şi ce aţi răspuns?

— Că n-am cum să ştiu. E răspunsul de rutină. Dar între noi fie vorba: stătea pur şi simplu pe şine şi aştepta. Pe omul ăsta nu l-a împins nimeni. Şi nici nu l-a silit. I-am văzut ochii. A vrut s-o facă.

Fabio dădu din cap, îngândurat.

— Ce v-am spus eu nu se potriveşte cu scenariul dumneavoastră, n-am dreptate?

Fabio nu se simţea în largul lui.

— Nu prea, într-adevăr.

— Ce crede soţia lui despre teoria dumneavoastră?

— Nici ea nu m-a ajutat să mă lămuresc.

— Cum îi merge?

— E în vacanţă.

— Mă bucur de această veste. În primul moment s-ar fi părut că se vedea pe marginea prăpastiei... N-aş vrea să vă dau afară. Mai aveţi şi alte întrebări? Trebuie să termin instalarea sistemului de irigat; mâine vrem să plecăm pentru câteva zile. Aşa li se întâmplă mecanicilor de locomotivă pensionaţi. N-au stare. Nu-i rabdă inima să rămână prea mult într-un loc unde peisajul e imobil.

Luându-şi rămas-bun, Fabio zise:

— Ce mi-aţi spus despre reportajul meu, despre teoria pe care aş fi dorit-o confirmată... Mă tem că nu sunteţi departe de adevăr.

Hans Gubler îl bătu pe umăr.

— Atât doar: fiţi cu băgare de seamă să nu vă pripiţi şi în privinţa lui Andreas Barth.

Avea oare dreptate vârstnicul mecanic de locomotivă? Era el, Fabio, pe cale să ajusteze din nou nişte fapte, până să se potrivească cu teza lui?

Se înserase. Prin fereastra deschisă pătrundeau în cameră zgomotele şi gazele de eşapament ale străzii. Fabio se lungise pe pat. Îşi încrucişase mâinile sub cap şi încerca să-şi facă ordine în gânduri.

Era posibil să fie adevărat? Se încăpăţânase el să se implice într-o poveste care putea să-i aducă necazuri? Încasase lovitura în ţeastă din această pricină? Era cu putinţă ca Lucas să fi şters urmele investigaţiei sale? Cu scopul de a-l apăra? Din prietenie?

Nu. Lucas nu-i era prieten. Un prieten n-ar fi profitat de situaţie.

Dar Norina? Ştia ea că Lucas şi Marlen se cunoşteau? Că Marlen îi mărturisise lui Lucas că-i place de Fabio? Că Lucas, chiar dacă nu aranjase întâlnirea lor, o încurajase totuşi? Ştia ea ce rol jucase cel care poza în consolatorul şi salvatorul ei? Şi mai ales: aflase ea de vizita — de

vizitele — lui Lucas la Marlen?

Se duse la telefon şi formă numărul Norinei.

— Da?

O voce de bărbat.

Gândul că Lucas ar putea să răspundă la telefonul Norinei îi fusese atât de străin, încât pentru o clipă rămase fără grai. Apoi întrebă:

— Norina e acolo?

— Nu.

Tăcere. Apoi Fabio:

— Unde e povestea mea, Lucas?

— Care poveste?

— Unde e povestea mea?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Unde e povestea mea? rosti Fabio pentru a treia oară şi închise telefonul.

O maşină cu motorul supraturat trecu încet pe sub fereastră. Fabio luă ţigările de pe noptieră şi îşi aprinse una. „Unde e povestea mea, Lucas?" murmură pentru sine.

Se aşeză la birou, porni laptopul, deschise căsuţa de e-mail şi scrise: „Unde e povestea mea, Lucas?"

Era primul e-mail pe care-l expedia, de când redacţia îi blocase accesul la serverul editurii, iar el se conectase la o reţea de Internet particulară.

Trimise al doilea e-mail pe adresa norina@moviserv.com. Subiect: „Iubire". Text: „Te iubesc. F."

Fabio nu văzuse niciodată localul Outcast atât de gol. Cine nu era plecat în vacanţă se refugia pe terasa ştrandului Landegg, în speranţa de a găsi puţină răcoare pe malul lacului. Doar câteva mese erau ocupate. Cu precădere de oameni din cartierele aglomerate, industriale, care-şi doriseră să frecventeze şi ei, măcar o dată, barul cel mai la modă din oraş.

Fabio nu-şi mai suportase apartamentul. Cineva înstrăinat de sine n-ar trebui să stea prea mult într-un decor şi el străin. Aici, într-o ambianţă mai familiară, avea poate şansa să-l întâlnească pe vechiul Fabio. Iar dacă nu, cel puţin îşi va fi omorât câteva ore.

La tejgheaua barului se afla Nero. Îl cunoştea de la Checkpoint şi din barul Rosita — două localuri ce fuseseră şi ele la modă. Fabio nu crezuse niciodată că Nero se numea aşa cu adevărat. Numele i se potrivea prea bine. Arăta ca tânărul Peter Ustinov în rolul împăratului Nero, doar un pic mai vulgar.

— Ciao, spuse Nero şi-l privi întrebător.

— Dă-mi ceva contra caniculei.

Nero luă un pahar de pe raft, se duse la maşina de făcut cuburi de gheaţă, umplu paharul şi-l depuse în faţa lui Fabio.

— O dată la două minute îţi strecori un cub în guler. Şi de băut?

— Ceva contra depresiei. Fără alcool.

Replica îl determină pe Nero să-şi arate cei doi dinţi de aur.

— Mă bucur că eşti din nou pe picioare.

— Nu sunt.

— Oricum, se zvonea că eşti în comă.

— Să nu crezi orice tâmpenie.

— Asta mi-e meseria. Ce bei? Comandă ceva în contul meu. Totdeauna fac cinste cu prima băutură după o ieşire din comă.

Nero părea bucuros să-şi fi găsit, într-o seară atât de liniştită, un partener de dialog. Nici lui Fabio nu-i displăcu să aibă un interlocutor. Comandă o bere fără alcool. Făcea o impresie mai bună, într-un bar, decât o apă minerală.

Vreme de o oră flecări cu Nero şi începu să se simtă mai bine.

— Nu mai eşti cu Marlen? îl întrebă Nero pe nepregătite.

Fabio confirmă din cap.

— Dură lovitură.

— O să supravieţuiască, zise Fabio cu nonşalanţă.

— Face eforturi în această privinţă, rânji Nero şi-i indică un grup gălăgios care tocmai intrase.

Una dintre femei era Marlen. Purta rochia prinsă în chip magic pe sâni şi-şi pusese braţul în jurul gâtului unui tânăr cu bărbuţă în stil latino, foarte îngrijită.

Acum îl observă şi ea. Ridică din umeri şi din sprâncene, rămase o clipă în această postură, apoi îşi coborî umerii şi-şi lăsă în jos sprâncenele. Fabio îi răspunse la rândul lui cu un gest de vag regret.

Marlen se ocupă din nou de însoţitorul ei, Fabio se întoarse la barman. Mai comandă o bere.

— Fără alcool?

— Poate cu un strop, răspunse.

Reveni în apartament aproape de miezul nopţii. I se strecurase sub uşă un plic conţinând bonurile pentru cumpărăturile Samanthei, suma exactă şi un bileţel cu urme de ruj roşu, în formă de sărut.

A doua zi dimineaţă Fabio avea programare la sala de forţă. Jay nu plecă nicio clipă de lângă el de-a lungul întregii ore, mări greutăţile, scurtă intervalurile între exerciţii şi spori seriile acestora. La sfârşit îl cântări şi-l măsură, îl duse în biroul său minuscul şi trecu datele în fişierul lui din computer.

— Nu mă întrebi cât ai progresat?

— Cât?

— Zero.

Pe un raft prins de perete se înşira o amplă colecţie de băuturi energizante şi mixturi de proteine. Fabio arătă spre ele şi spuse:

— Poate pentru că nu consum nimic din chestiile astea.

— Poate că n-ar fi rău s-o faci.

Fabio îşi atinse fruntea cu două degete:

— Nu e bine pentru ce-i aici, sus.

Jay îşi umflă unul din bicepşii supradimensionaţi.

— Daca stai bine cu ăştia, n-ai nevoie de ce-i acolo sus.

— Tu chiar crezi asta?

— Voi vă închipuiţi că asta credem.

— „Voi” — cine, adică?

— Voi ăştia care-o faceţi pe deştepţii şi pe care trebuie să-i scoţi de sub halterele de

patruzeci de kilograme.

La unsprezece Fabio era aşteptat la Departamentul de resurse umane al ziarului. Sarah Mathey aranjase întâlnirea. „Pentru a reglementa chestiunile ce-au rămas în suspensie."

Convorbirea se derula în biroul şefului departamentului. Se numea Koller şi nu se bucura de simpatie, asemenea tuturor celor care se dovedeau competenţi în această funcţie. Îl convocase pe Nell, contabilul care se ocupa de dosar. Fabio îi păstra o amintire neplăcută, din cauza unor diverse episoade, cu precădere legate de deconturi.

Toate chestiunile rămase în suspensie se învârteau în jurul banilor. Koller îşi susţinea punctul de vedere: că Fabio însuşi se arătase dispus să-şi părăsească postul înainte de expirarea preavizului şi-i arătă pasajul din demisia sa, dată în scris: „Dacă mi se găseşte un succesor înainte de această dată, sunt de acord şi cu o data anticipată a plecării mele".

Îi oferi un compromis: să i se plătească doar o parte din banii care i s-ar mai fi cuvenit. De pildă, salariul pentru perioada cât mai lucrase efectiv.

Fabio sugeră verificarea unei probleme: dacă, în caz de accident, preavizul nu-şi pierde oricum valabilitatea până la însănătoşirea angajatului. Se conveni în cele din urmă să i se plătească salariul până la expirarea preavizului stabilit iniţial, adică până la sfârşitul lui august.

După reglementarea acestui punct interveni Nell.

Contabilul avea de semnalat deconturi nerezolvate, pentru care Fabio nu prezentase acte justificative. Fabio fu nevoit să accepte, furios foc, ca sumele să-i fie reţinute din salariul pe care urma să-l mai primească.

În încheiere, Nell puse pe masă patru chitanţe prezentate în vederea decontării: o călătorie cu trenul, dus-întors, la şi de la localitatea Rimbühl, un prânz în vagonul restaurant şi două chitanţe de taxi — o cursă de la Rimbühl până la firma Polvolat şi una de la sediul Polvolat înapoi până la Rimbühl. Toate chitanţele purtau data de 22 mai şi erau semnate cu iniţialele lui Fabio.

— Nu am reuşit să stabilesc nicio legătură între aceste hârtii şi vreuna dintre temele abordate de dumneavoastră în ziar, poate mă ajutaţi dumneavoastră.

— Domnule Nell, spuse Fabio, vorbind mai tare decât se obişnuia în acea încăpere: sufăr de o amnezie retrogradă, care începe la 8 mai şi se încheie la 23 iunie. Cum naiba să ştiu, aşa stând lucrurile, ce am făcut la 22 mai la Rimbühl?

Nell se uită la Koller, în căutare de sprijin. Koller îi sări în ajutor:

— Nu-i un motiv să ridicaţi vocea, domnule Rossi. Doar că nimeni din redacţie nu-şi poate explica de ce aţi fost acolo. Ne-am gândit că ar putea fi vorba despre o chestiune privată. Nu vă cerem să vă amintiţi de acea zi, dar ar fi posibil să aveţi în localitate rude sau vreo altă relaţie.

— Nu am solicitat niciodată decontarea unor cheltuieli legate de relaţiile mele personale. Dacă aveţi nişte acte justificative, înseamnă că a fost o călătorie în interesul muncii mele.

— N-a fost decât o întrebare. Nici nu e cine ştie ce sumă, 184,30 de franci.

Nell luă cele patru chitanţe şi le iscăli cu una dintre caracteristicile sale trăsături de condei grandomane.

Înainte de a părăsi clădirea, Fabio trecu pe la redacţie. O găsi pe Sarah în biroul ei.

— Cum a mers? se interesă ea.

— Koller şi-a adus câinele de pază. Nu ştiu care din ei doi e mai rău. Au vrut să-mi scadă din suma pe care mi-o mai datorează nişte cheltuieli făcute la 22 mai. Ai idee ce-am căutat la o firmă numită Polvolat din localitatea Rimbühl?

— Poate erai pe urmele marii lovituri, zise ea, cu un gest semnificativ din cap.

— La Rimbühl? Vrei să te uiţi?

Sarah tastă „Polvolat" la computerul ei. O adresă şi un număr de telefon apărură pe ecran. Şi specificarea „Lapte praf şi alte prafuri speciale".

— Poate că ai dreptate, zise Fabio, poate chiar era vorba despre marea lovitură.

Sarah îi dădu două scrisori. Ambele se dovediră a fi comunicate de presă adresate lui personal, în plicuri cu numele său completat de mână.

— Să-ţi trimit pe viitor poşta care-ţi mai vine aici?

Îşi notă în agendă noua lui adresă.

„Frumoasă zonă", fu singurul ei comentariu.

— Ce se întâmplă cu e-mailurile care mai sosesc pentru mine?

— Se transmit automat serverului tău personal.

— Dar nimic nu ajunge la mine.

Sarah verifică.

— Şi totuşi, se transmit toate pe adresa fabio_22@yellonet.com.

— Nu cunosc adresa asta.

Sarah îşi răsfoi notiţele.

— Tu mi-ai dat-o.

— Când?

— La 15 iunie.

Fabio îşi notă adresa de e-mail şi plecă.

Pe uşa liftului era lipit un aviz: „Nu funcţionează, e în revizie". Fabio o luă pe jos. La etajul doi cineva îl ajunse din urmă. Lucas. Urca scările, cu capul plecat. Fabio se opri pe palier.

Lucas continua să urce. Văzu picioarele lui Fabio, îşi ridică ochii, se opri şi roşi.

— Ciao, spuse.

— Ciao, răspunse Fabio.

Stătea cu trei trepte mai sus şi i-ar fi fost uşor să-i tragă una drept în faţă. De ce n-o făcea? În gând, îl aruncase la pământ de sute de ori, în fel şi chip, iar acum, când îl avea atât de-aproape, nu-şi putea mobiliza din toată ura asta nici măcar energia să-l scuipe în obraz. Lucas arăta ca-ntotdeauna. O apariţie familiară. Acel Lucas pe care-l ura era altul, nu cel care se uita acum în sus la el.

— Cum o duci? întrebă Lucas.

— Merge. Dar tu?

— Obosit.

— Şi Norina? se auzi Fabio întrebând.

— Munceşte mult. Ascultă, n-ai vrea să vorbim?

— Despre ce?

— Despre toate.

— Despre toate vorbeşti doar cu prietenii.

Lucas urcă cele trei trepte până la palier. Stăteau ochi în ochi. Fabio îi mirosi transpiraţia. „E drăguţ prietenul tău", spusese Norina odată, „dar ar trebui să se spele mai des". Iar acum

împărţea patul cu el.

Gândul acesta îl apropie întrucâtva pe Lucas, cel din faţa lui, de Lucas pe care-l ura.

— Unde-i povestea mea, Lucas?

— Care poveste?

— Povestea pe care mi-ai furat-o. Povestea ale cărei urme le-ai şters. Povestea pentru care ţi-ai făcut rost de accesul la laptopul şi la mini-computerului meu. Povestea pentru care ai făcut să dispară documentaţia doctorului Barth. Povestea afacerii Lemieux.

Lucas îşi căuta cuvintele şi nu găsi decât:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Minţea. Fabio îl cunoştea prea bine. Fără îndoială, era o minciună. Minţea, minţea, minţea.

— Mulţumesc. Atât voiam să ştiu, zise şi-l abandonă pe Lucas pe palier.

Pe pat îşi găsi rufele. Proaspăt călcate, mirosind plăcut şi sortate cu grijă: cămăşi, pantaloni, tricouri, lenjerie intimă şi ciorapi. Doamna Mičič, contrar propriilor ei cuvinte, i le adusese pe toate azi.

Fabio deschise dulapul. Îl întâmpină un miros stătut. Îl închise la loc şi-şi lăsă lucrurile întinse pe pat.

Îşi porni laptopul şi-şi examină căsuţa electronica, sperând că Norina reacţionase la mesajul său de dragoste. Nu o făcuse.

Îi trimise un nou e-mail cu acelaşi conţinut. Subiect: „Iubire.” Text: „Te iubesc. F.”

Dădu peste notiţa cu adresa de e-mail pe care i-o dăduse Sarah: fabio_22@yellonet.com.

Dacă fusese client yellonet, rezulta că avea acces la acest provider. Dar nu găsi o asemenea configuraţie pe hard diskul său. Probabil că şi ea căzuse victimă acţiunii de ştergere operate de Lucas.

Îi luă douăzeci de minute să-şi reinstaleze aplicaţia yellonet. Ca parole nu intrau în discuţie decât Tardelli sau Altobelli. Era Tardelli.

Apăsă pe butonul de trimitere-primire şi programul începu să-i descarce mesajele. Erau douăzeci şi două.

O bătaie în uşă. Fabio se uită prin vizor. Micile codiţe negre. Deschise.

— *T'es seul*?

— *Trés seul*, răspunse Fabio, lăsând-o pe Samantha să intre. Era nefardată şi purta un sarong, de astă dată legat cruciş peste sâni şi înnodat la ceafa. Fără machiaj arăta şi mai tânără.

— Ce faci? întrebă ea.

— Lucrez. Dar tu?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Plâng.

— De ce?

— Dor de casă.

Două lacrimi îi curseră peste obraji şi-i lunecară pe gât. Gropiţele de deasupra claviculelor se dovediră tocmai bune să le primească.

— De unde eşti?

Întrebarea era gândită ca o diversiune, dar Samantha abia acum se porni cu adevărat pe jelit.

— Guadeloupe[15]! hohoti ea, îl îmbrăţişă şi-şi ascunse obrazul la pieptul lui.

Fabio o strânse în braţe şi-i mângâie pielea catifelată. Simţi cum cămaşa lui albă se umezeşte şi speră că negresele nu folosesc rimel.

— Ai batiste? îl întrebă ea după un timp destul de lung. Fabio aduse nişte batiste de hârtie din baie. Ea-şi şterse faţa şi ochii, îşi suflă nasul şi încercă să zâmbească. Reuşi surprinzător de bine.

— Al ceva de băut?

— Apă minerală, cola.

— Cola, te rog.

Fabio scoase sticla din frigiderul minuscul, umplu două pahare şi-i întinse unul din ele. Ea luă o înghiţitură.

— Ai ceva de pus înăuntru?

— Gheaţă? Lămâie?

Ea negă din cap.

— Alcool.

— Nu, îmi pare rău.

— O clipă.

Ieşi şi se întoarse cu o sticlă de lichid incolor.

— Guadeloupe, spuse, deşurubă capacul sticlei şi se pregăti să-i toarne.

Fabio îşi acoperi paharul cu mâna.

— Mulţumesc, dar mai trebuie să lucrez.

— Şi eu, hai vino.

Agită sticla deasupra paharului lui Fabio. El făcu un semn că nu. Samantha renunţă, îşi turnă ei înseşi o porţie zdravănă, bău şi oftă.

— E tot ce-i mai bun când ţi-e dor de casă. Cu ce te ocupi?

— Scriu.

— Înţeleg. Nu merge când eşti beat.

— Şi munca ta care-i?

— Dansez.

— Dar cred că nici asta nu merge când eşti băută, nu?

— Un pic băută e mai bine. E un dans când te şi dezbraci.

— Înţeleg.

Ea arătă spre rufele întinse pe pat.

— Pleci într-o călătorie?

— Nu, dar dulapul pute.

— Totul pute, confirmă Samantha. Eu folosesc parfum. N-ai parfum?

— Apă de toaletă.

— Merge şi asta. În baie?

Fabio dădu din cap. Samantha se duse în baie, se întoarse cu flaconul lui de Acqua di Parma şi începu să dea cu apă de toaletă în dulap. Din plin.

— Hei, mai încet, e scumpă chestia asta.

— Un parfum trebuie să fie scump, altfel nu-i bun de nimic.

Samantha îşi bea cocktailurile de leac contra dorului de casă şi povestea despre Guadeloupe.

— În Guadeloupe, afirmă ea, nimeni nu moare de foame. Când ţi-e foame, îţi iei orice creşte

pe insula. Banane, nuci de cocos, ananas, papaya. Oricine are voie să se servească. *C'est ça le Guadeloupe!*

— Atunci, de ce eşti aici?

— *Parce que j'suis conne.*

După al treilea pahar întrebă:

— Te deranjează la lucru dacă mă întind puţin? N-o să scot o vorbă.

Fără să aştepte un răspuns, Samantha dădu la o parte rufele, se întinse pe pat şi închise ochii. După un minut adormise.

Fabio reveni la micul ecran al laptopului.

Majoritatea celor douăzeci şi două de mesaje erau e-mail-uri retransmise de redacţie. Anunţuri publicitare emise de site-urile unor servicii la care fusese abonat: de pildă servicii specializate în căutări, gazete online, magazine de pe Internet. Noutăţi din partea unor producători de software, de la care descărnase nişte programe. Oferte de credit dubioase. Un text menit să fie transmis şi altora, conţinând un citat din Dalai Lama. Două linkuri pentru site-uri pornografice.

Existau în acest lot nu mai mult de două mesaje private. Primul venea din partea unui coleg din Roma, care-l invita să-i frecventeze site-ul. Al doilea — singurul care nu fusese retransmis de redacţie — era adresat direct către fabio_22@yellonet.com.

Amănuntul cel mai interesant: expeditorul era tot fabio_22@yellonet.com.

Fabio îşi expediase lui însuşi mesajul la 18 iunie. Trei zile înainte de accident. Purta menţiunea „Copie de rezervă" şi conţinea un articol. Nimic neobişnuit. Când era în cursul unui reportaj, îşi salva deseori textele, trimiţând un e-mail pe propria sa adresă. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu laptopul său, mai dispunea de o copie pe serverul de acasă.

Articolul cuprins în mesaj era numit „Versiunea I". Fabio descărca, îl deschise şi citi:

Cioco-şoc (titlu în lucru). (Variantă: Moştenirea doctorului Barth.)

Ziua de vineri, 27 aprilie, era umedă şi cenuşie, întru totul potrivită pentru ceea ce plănuia doctorul Andreas Barth, în vârstă de 52 de ani. Făcu ordine în biroul lui, se aşeză la volanul Volvoului său roşu şi porni spre oraş. La staţia de autobuz Feldau îşi parcă maşina, o încuie şi o luă pe jos, prin pasajul subteran al căii ferate, până la curba Feldau. Acolo se postă pe şine şi se lăsă călcat de trenul intercity care venea din Geneva.

Nimeni nu-şi putea explica motivul faptei sale. Până când soţia lui, doamna Jacqueline Barth, găsi printre lucrurile rămase de la el o cutie cu documente. O arhivă. Conţinutul lor exploziv îi stă la dispoziţie ziarului *Sonntag-Morgen*.

Dr. Barth era specializat în chimia alimentară. El conducea Departamentul de control alimentar din cadrul firmei Labag, un renumit laborator particular, care lucrează atât pentru întreprinderi private, cât şi pentru instituţii de stat. Una dintre sarcinile doctorului Barth era elaborarea unor noi metode de laborator. Proiectul lui cel mai de seamă: un procedeu datorită căruia să se poată detecta prezenţa unor cantităţi infime de prioni.

Prionii sunt albumine a căror structură s-a modificat din motive până acum necunoscute. S-a dovedit că ele reprezintă factorul declanşator al ESB — în limbajul curent, „boala vacii nebune" — şi cu maximă probabilitate şi a formei sale umane, maladia Creutzfeldt—Jakob, care după cel târziu şase luni de la apariţia primelor simptome duce la o moarte cumplită.

Urma o succintă descriere a maladiei şi a simptomelor ei.

Doctorul Barth lucra în paralel la doua modele de testare diferite. Anul trecut, cu puţin înainte de Crăciun, unul din ele (îl denumise LTX Brth) a dat primele rezultate. Testul a reuşit să detecteze în cârnaţi existenţa unor prioni injectaţi în masa cărnoasă într-un experiment de laborator.

Dr. Barth şi-a repetat experimentul cu alte produse: patiserie, supe instant, lactate, ciocolată, mâncăruri congelate. Reuşea mereu să ateste prezenţa prionilor cu care infestase respectivele produse într-un anume stadiu al preparării lor.

În februarie se întâmplă un lucru ciudat: în cadrul unui experiment dedicat tehnicii de prelevare a probelor, un baton de ciocolată neinjectat se dovedi pozitiv. Doctorul Barth puse la îndoială rezultatul. Efectuă mai multe teste referenţiale. Fără excepţie cu acelaşi rezultat: existau prioni. Testă alte batoane din acelaşi produs. Rezultat similar. Testă alte serii de fabricare ale aceluiaşi produs. Rezultat identic.

Testă alte batoane de ciocolată de aceeaşi marcă. Rezultat identic.

Examină diferite produse din ciocolată ale aceluiaşi fabricant. Rezultat identic.

Doctorul Barth îşi îndreptă o primă suspiciune asupra laptelui. Laptele era socotit până în acel moment de neinfestat. Niciodată nu se putuseră detecta prioni în lapte. Dar pentru fabricarea ciocolatei se foloseşte lapte praf. La producerea laptelui praf procentajul de grăsime se poate spori prin adăugarea unor grăsimi lactate. Sau a altor grăsimi.

Doctorul Barth găsi indicii care semnalau că pentru batoanele de ciocolată în care găsise prioni fusese folosit un lapte praf care — din greşeală sau din raţiuni economice — fusese tratat, pentru a-i mări conţinutul de grăsime, cu seu de vită. Or, seul de vită se obţine din reziduurile de la abator.

Din documentele de arhivă rămase de la doctorul Barth — majoritatea însemnări de laborator de mare precizie, precum şi rezultatele unor teste — reiese că el a luat legătura cu firma producătoare.

Ce anume i-a determinat în cele din urmă tragica hotărâre nu rezultă din acte.

La cel dintâi baton de ciocolată care a ieşit pozitiv la testul pentru prioni era vorba despre marca Chocofit a firmei Lemieux, situată azi pe al treilea loc în lume în producţia de ciocolată. În domeniul ei de specialitate, ciocolata industrială, Lemieux ocupă chiar locul al doilea. Una din trei tablete de ciocolată pe care le mâncăm, unul din trei batoane de ciocolată provin de la firma Lemieux. Şi consumăm multă ciocolată. Europenii — în medie aproape şapte kilograme de persoană pe an. Elveţienii — aproape douăsprezece. Când aţi mâncat ultima oară o ciocolată Lemieux?

— Hei, spuse o voce în spatele lui.
Fabio tresări. Uitase de Samantha.
— *Chér*i?
Se întoarse. Sarongul ei lunecase în sus. Îi văzu părul pubian, creţ şi îngrijit.
— *On fait l'amour?*
Fabio dădu din cap că nu.
— Gratis.
El negă cu acelaşi gest al capului.
— De ce?

Fabio se gândi la Norina şi Lucas, la Marlen şi la junele cu bărbuţă în stil latino şi nu mai găsi niciun motiv întemeiat ca să refuze.

De când se trezise la spital, avea nevoie de fiecare dată când deschidea ochii după ce dormise de un minut până să-şi dea seama unde se află. Se simţea totdeauna uşurat că nu mai e la spital.

De astă dată nu era convins. Mirosea a spital. Deschise ochii cu precauţie. Stătea întins în semiîntuneric. Era foarte cald. Văzu fereastra deschisă. Afară se făcuse noapte. Pe tavan se reflectau lumini colorate. Zgomotele circulaţiei se auzeau din stradă. Era gol şi transpirat. Iar lângă el, încovrigată, cu degetul mare băgat în gură, era culcată fata cea neagră. Fabio nu descoperi nicio metodă mnemotehnică pentru a-şi aminti cum o cheamă. Avea un nume cu multe a-uri. Anastasia, Amalia, Amapola.

Chiar ea mirosea a alcool. Nu era un iz de vin, rachiu, şampanie sau bere. Ci un miros de alcool curat, cum îl folosesc medicii şi spitalele. Romul cu care-şi dresese cola trebuie să fi avut multe grade. Rom din Guadelupa. Acum îi veni în minte şi numele ei. Samantha. Samantha din Guadelupa.

Şi ea deschise ochii, zise *merde* şi sări în picioare.

— Cât e ceasul? întrebă, înfăşurându-se în sarong.

Fabio aprinse veioza şi se uită la ceas.

— Zece şi douăzeci.

— *Merde*, spuse ea din nou. De ce nu m-ai trezit? Programul meu începe la nouă.

— Şi eu de-abia m-am trezit, se justifică Fabio.

Dar Samantha dispăruse de-acum din cameră.

Ce se întâmpla cu el? Găsise cheia enigmei care-l frământa de săptămâni în şir, şi ce-i venise să facă întâi şi întâi? Să se culce cu o stripteuză!

Lovitura cea mare chiar exista. Era chiar mai mare decât îşi imaginase. De ce nu folosise ultimele ceasuri ale după-amiezii ca să întreprindă ceva?

Se duse la duş şi lăsă jetul de apă capricios — fierbinte, rece, slab, tare — să-i curgă pe trup.

Trupul în care Samantha îi lăsase o senzaţie plăcută. De fapt, ce ar fi urmat să întreprindă? Să dea telefoane? Să comunice altora descoperirea sa? Să-şi reia investigaţia?

Câtă vreme documentele doctorului Barth erau în continuare de negăsit, textul lui era la fel de lipsit de valoare ca orice afirmaţie nedovedită. Doar mai îndrăzneţ.

Când se şterse pe faţă, i se păru pentru o clipă că obrazul pe care-l ştia insensibil îi percepuse atingerea.

— Daaa? spuse vocea somnoroasă a Norinei.

— Dormeai deja?

— Da. Am filmat toată noaptea şi încă o jumătate de zi.

— Îmi pare rău.

Amândoi tăcură un moment.

— De ce suni? întrebă Norina.

— Plec mâine într-o călătorie.

— Pentru mai mult timp?

— Vom vedea.

Tăcere.

— Iau mobilul cu mine. Dacă e ceva.
— Ce-ar putea să fie?
— Pur şi simplu dacă. Atât.
Norina căscă.
— Atunci noapte bună. Distrează-te.
— Nu este o călătorie de plăcere, protestă Fabio.
Dar Norina închisese deja telefonul.

16

Fabio izbuti să prindă chiar ultimul tren care trecea prin Milano spre Napoli. Vagoanele de dormit erau ocupate, iar în compartimente se lăfăiau turişti americani cu rucsacuri în spinare şi având în picioare adidaşi care puţeau. Îi dădu conductorului un bacşiş gras şi obţinu un pat într-un compartiment gol de două persoane. Trucul îl ştia de la taică-său. Se îndoise totdeauna că ar merge.

Îndată ce trenul se puse în mişcare, se dezbrăcă de haine şi, rămas în maiou şi chiloţi, se culcă în patul îngust.

Încă înainte de a ajunge la curba Feldau, zgomotul monoton al roţilor pe şine îl cufundase în somn.

De câte ori cobora pe peron în gara din Milano, se simţea de parcă ar intra în propria locuinţă. Totul îi era familiar. Mirosul trenurilor încinse în urma călătoriei, lumina cenuşie a primelor ore de dimineaţă, ecoul anunţurilor de la megafoane. Până şi oamenii din vasta hală a gării îi păreau vechi cunoştinţe.

I-ar fi plăcut să bea un espresso scurt la un bar. Dar nu-i rămăseseră decât zece minute ca să-şi cumpere câteva ziare şi să găsească un loc în pendolino[16] de Napoli.

Drumul spre Napoli Centrale dura şase ore. Fabio citi, moţăi, mâncă ceva în vagonul restaurant, se uită pe fereastră, afirmă că nu înţelege engleza când un cuplu din Denver încercă să-l atragă într-o conversaţie despre „Europe” şi anulă telefonic vizita la doctorul Vogel.

— Unde sunteţi? ţipă Vogel.
Legătura telefonică era proastă.
— În Italia.
— Şi ce faceţi acolo?
— Ce mi-aţi recomandat: lucrez.
— Va trebui să-mi achitaţi jumătate din plata vizitei. Aţi anulat prea târziu.
— Asigurarea plăteşte şi onorariile vizitelor anulate?
— Nu.
— Atunci puneţi-mi la socoteală onorariul întreg.
Vogel izbucni într-una dintre cascadele sale prelungite de râs, care iroseau timpul interlocutorului. Fabio simulă întreruperea legăturii.

Se opri patruzeci de minute la Napoli. Apoi se urcă în hodorogitul tren regional spre Salerno.

Hotelul Santa Caterina se afla la o distanţă de douăzeci şi cinci de kilometri de gară. Fabio se târgui cu un şofer de taxi, coborând suma de plată de la o sută şaizeci la o sută douăzeci de mii de lire, apoi se sui în maşină.

Şoseaua înainta de-a lungul coastei stâncoase a golfului Salerno. Şoferul deschise toate geamurile. Aerul era fierbinte ca în Sternstraße. Dar mirosea aşa cum se cuvine să miroasă aerul când e fierbinte: a pini şi a mare.

Cu doi kilometri înainte de oraşul Amalfi maşina coti pe o alee. „Hotel Santa Caterina" era scris pe portal, lângă un şir de steluţe. Fabio numără cinci.

Santa Caterina se afla în cel mai frumos segment al Coastei Amalfitane. O construcţie semeaţă, lipită de stânci ca o mănăstire de pe muntele Athos, încadrată de terase pline de pini, palmieri, lămâi, portocali, oleandri şi arbuşti de bougainvillea.

Fabio se aşteptase la o pensiune modestă, corespunzătoare bugetului unei văduve care nu stătea pe roze. Avusese de gând să-şi ia o cameră. O cameră de o persoană pentru o singură noapte se găsea întotdeauna — o ştia din experienţa lui de reporter. Ar fi umblat prin hotel până să apară Jacqueline Barth, care — cum verificase înainte de plecare — tot mai locuia acolo. Nu-şi imaginase un hotel de lux. Sub trei sute de mii de lire nu se obţinea nimic aici.

Raţionamentul se dovedi eronat. Cea mai ieftină cameră costa cinci sute de mii. Noroc că nu era liberă niciuna.

Recepţionerul se arătă plin de solicitudine. Dădu câteva telefoane şi găsi pentru Fabio o cameră la Amalfi.

— O sută treizeci de mii, *va bene?* întrebă, acoperind cu mâna receptorul.

Fabio rezervă pentru seară o masă la restaurant şi luă un taxi spre Amalfi. Recepţionerului îi dădu douăzeci de mii de lire. Un bacşiş adecvat ambianţei, socoti el.

Hotelul se numea La Bussola şi se afla pe promenada de lângă port. Camera lui Fabio era una dintre puţinele fără vedere la mare. Dar dacă se apleca un pic mai mult de fereastră, putea să vadă Domul din Amalfi.

Îşi despacheta geanta de voiaj, se bărbieri, făcu duş şi se schimbă. Îşi luase o pereche de pantaloni în plus, un tricou şi o cămaşă albă cu mânecă scurtă. Jacheta de bumbac bej arăta, după lunga călătorie, puţin şifonată. Nu era sigur că ea corespundea exigenţelor de la Santa Caterina. O cravată nu i-ar fi stricat.

Ieşi şi porni cu un pas ferm spre ţelul dorit. Numai turiştii hoinăreau fără ţintă, iar Fabio detesta să fie luat drept turist în Italia. Traversă piaţa de lângă port şi se îndreptă spre piaţeta Domului, ca şi cum ar fi fost aşteptat. Acolo făcu un tur al magazinelor şi intră în primul care părea să vândă cravate.

Când deschise uşa, sună un clopoţel. Mirosea a lavandă, în pereţii lambrisaţi erau încastrate nişte vitrine. Expuneau şaluri de mătase, cravate, mănuşi, batiste de dantelă şi alte accesorii.

Un galantar era plin de suvenire cam prăfuite: inele pentru şervete, butoni de manşetă, linguriţe pentru cafea Mocca şi brelocuri, toate cu stema oraşului Amalfi. Pe două etajere aflate la nivelul ochilor se înşirau pălării de panama, un rând pentru doamne, un rând pentru domni.

O femeie bătrână, încovoiată, veni cu paşi înceţi dintr-o încăpere din spate. Buzele îi erau rujate într-un roşu închis, iar ochii voalaţi de grele gene false. Îl întâmpină pe Fabio cu un

zâmbet cuceritor şi-l consilie cu atâta pricepere la alegerea unei cravate, încât până la urmă cumpără două. Ambele erau dintr-un material suplu, cu un model fin şi se puteau lega în noduri mici şi elegante, aşa cum îi plăcea.

Plăti cu cartea de credit. În timp ce bătrâna aştepta confirmarea, Fabio se uită mai atent la vitrine. Una dintre ele conţinea podoabe din corali. Brelocuri cu mici rămurele din corali roşii, cercei, inele, figurine sculptate. Punctul de atracţie al vitrinei era un şirag de perle roşii din corali, de mărime egală. Formau un cerc în jurul unei figurine feminine, mai mică decât un deget.

— Nimfa Amalfi, spuse bătrâna doamnă, revenind de la telefon cu chitanţa cărţii de credit. Marea iubire a lui Hercule. Când ea a murit, a îngropat-o în cel mai frumos loc din lume şi l-a denumit după ea: Amalfi.

— Cât costă miniatura?

— Nu e de vânzare.

— Dar colierul?

— E scump. Datează din vremea când se mai găseau corali aici. Această culoare şi această calitate nu le mai găsiţi nicăieri.

— Cât de scump?

— Un milion două sute de mii.

Echivalentul a aproape o mie de franci elveţieni. Dar mai avea în cont aproape zece mii. Iar decontul final de la redacţie mai avea să adauge ceva. Cumpără colierul.

Era şapte şi jumătate. De câtăva vreme dealurile acopereau soarele. Dar judecând după culoarea apei, puteai ghici că el tocmai se cufunda în mare, colorând-o într-un roşu sângeriu, în faţa insulei Capri.

Fabio stătea lângă balustrada terasei, contemplând aprinderea treptată a luminilor la Amalfi. Undeva, mult mai jos, pe plaja din jurul piscinei cu apă de mare, un *bagnino*[17] închidea umbrelele de soare. În spatele lui se auzea estompat vălmăşagul de voci al unor clienţi care-şi omorau timpul până la cină cu un snack şi o băutură.

„Când voi fi lăsat în urmă totul", îşi spuse Fabio în gând, „voi veni aici cu Norina".

Se duse la bar şi comandă o băutură fără alcool, una care i se părea adecvată cadrului. Se aşeză într-unul dintre fotoliile antice din holul cu marmură, aerat şi fuma.

Când, după scurtă vreme, Jacqueline Barth intră în hol şi se îndreptă spre bar, era cât pe ce să n-o recunoască. Era bronzată şi fardată. Părul, pe care şi-l amintea de culoare închisă şi coafat cu o anume severitate, era acum blond şi-i cădea pe umeri. Purta o rochie de pânză de culoarea fisticului, fără mâneci, cu guler înalt şi pantofi fără toc.

Abia când se ridică din fotoliu şi ea îl salută vag şi deloc bucuroasă, Fabio fu sigur că era chiar cea pe care o căuta.

— Presupun că nu ne întâlnim din întâmplare.

Erau primele ei cuvinte când îi dădu mâna lui Fabio. De la ultima lor întâlnire întinerise cu câţiva ani.

— Regret că m-am văzut obligat să vă deranjez în vacanţa dumneavoastră.

— Ce anume v-a obligat?

Barmanul îi aduse un pahar de şampanie. Fabio nu observase ca ea să fi comandat unul.

— Câteva descoperiri recente.

— Care nu puteau fi discutate la telefon?

— Dac-ar fi fost aşa, n-aş fi riscat o călătorie de şaisprezece ore.

Ea luă o înghiţitură. Mâna îi tremura un pic.

— Vedeţi, am devenit nervoasă. Din cauza dumneavoastră.

— N-aveţi niciun motiv. Avem interese comune.

— Mă îndoiesc. Vreţi să vorbiţi despre soţul meu, iar eu vreau să-l uit.

— Nu vreau să vorbesc despre soţul dumneavoastră. Vreau să vorbesc despre ceea ce v-a rămas de la el. Şi ce mi-aţi predat mie.

— Biografia lui. Nu despre bărbatul meu vreţi să vorbiţi, ci despre viaţa lui.

— Ştiu acum ce mi-aţi încredinţat atunci cu adevărat, doamnă doctor Barth.

Ea îşi lăsă privirile să rătăcească în jur şi-şi chibzui reacţia. Apoi îşi goli paharul dintr-odată şi-l aşeză pe placa de marmură a barului în formă de semicerc.

— Vreţi să stăm de vorbă la cină?

Îl duse la o masă rotundă, oferind o vedere superbă spre marea acum întunecată şi spre luminile coastei. Încăpeau comod patru persoane, dar masa era pregătită pentru una singură. Îndată ce se aşezară, chelnerul aduse un al doilea tacâm.

— Iată de ce mi-e drag hotelul acesta, spuse doamna Barth, în orice alt local de categoria celui de faţă i se dă unei femei singure doar o masă de văduvă. Undeva în spatele unei coloane, sau lângă uşa bucătăriei, sau prea expusă, tocmai la mijlocul sălii. N-aţi remarcat asta niciodată?

— Am prea puţină experienţă în privinţa hotelurilor de categoria asta, mărturisi Fabio.

— Ca bărbat singur nici nu aţi păţi ceva asemănător. Aţi avea o masă ca lumea. Numai femeile sunt plasate în aşa fel încât s-ar crede că hotelurile bune s-au unit într-o conjuraţie: vor să-i arate lumii ce solitară şi inutilă e orice femeie singură. Le-am compătimit întotdeauna. Acum am ajuns şi eu una dintre ele.

Ospătarul-şef aduse lista de bucate şi un pahar de şampanie.

— Doriţi şi dumneavoastră unul? întrebă ea.

— Nu, mulţumesc.

— La gazetari e întocmai ca la poliţişti? Nu beau alcool în timpul serviciului?

— Nu, nu. E bine să evit să beau.

Fabio făcu un semn spre cap.

— Tot nu vă amintiţi nimic?

— Amintirile încep să revină treptat.

— Aşa deci, zise ea.

Răspunsul lui Fabio nu-i plăcea.

— *Ravioli al limone* sunt o specialitate a casei, continuă ea. Şi orice fel de peşte prăjit.

Fabio se hotărî să comande ce-i recomandase ea, fără să mai consulte meniul.

— Şi pentru mine la fel, spuse ea ospătarului-şef. Şi lui Fabio: îmi oferiţi o ţigară?

Fabio îi dădu una şi i-o aprinse. Ea trase un fum adânc, spunând:

— Sunt pe cale să mă las.

Fabio îşi aprinse la rândul său o ţigară.

— Iar eu sunt pe cale să mă apuc.

Jacqueline Barth luă o înghiţitură din paharul ei.

— Atunci să rezolvăm ce avem de rezolvat.

Fabio scoase un mic reportofon din buzunarul de la piept.

— Vă deranjează dacă-l pun în funcţiune?

— Da.

Răspunsul îl surprinse. Îşi socotise întrebarea o pură formalitate.

— Adică nu doriţi să înregistrez conversaţia noastră?

— Nu vă dau un interviu. Conversaţia noastră este una privată.

Fabio puse aparatul la loc şi-şi scoase pe masă carneţelul.

— Nici să notaţi ceva nu e cazul.

Fabio îşi indică din nou capul.

— Memoria mea.

— E un bun exerciţiu s-o lăsaţi să lucreze fără notiţe.

Un chelner aduse două sticle de apă minerală şi una de vin roşu, începută.

— Vă pricepeţi la vinuri?

— Din păcate, nu.

— Nici eu. Asta e de-aici, din zonă. Campania. Mă muncesc de trei zile cu el. Şampania îmi place mai mult.

Arătă spre paharul ei cu picior înalt şi îngust.

— Ştiţi la ce lucra soţul dumneavoastră în lunile dinaintea morţii sale?

— Nu vorbeam niciodată despre munca lui. Nu înţelegeam nimic din problemele acelea, iar el n-avea răbdare să mi le explice.

— Lucra la o metodă de detectare a prionilor în alimente. Prionii sunt acele albumine care declanşează ESB, adică boala vacii nebune, şi maladia Creutzfeldt-Jakob.

— Ce sunt prionii ştiu chiar şi eu.

— Atunci, ştiţi de asemenea că a găsit într-adevăr o metodă şi a putut dovedi existenţa unor prioni în mai multe sortimente de ciocolată ale firmei Lemieux?

Ea dădu din cap, negând.

— Faptul rezultă din documentele pe care mi le-aţi încredinţat atunci.

Pe terasă, un trio începu să cânte melodii napolitane. Volumul era potrivit, nestingherind discuţia.

— Mi-aţi dat documentele, fără să le cunoaşteţi conţinutul?

— Ba cunosc conţinutul documentelor pe care vi le-am dat. Trebuie să fie vorba despre alte texte.

— Doamnă doctor Barth...

— Renunţaţi la doctor, titlul îi aparţinea soţului meu.

— Doamnă Barth, repet: eu cunosc conţinutul hârtiilor.

— În acest caz, înţeleg cu atât mai puţin sensul conversaţiei noastre.

Doi chelneri aduseră porţiile de *ravioli*. Mâncară un timp în tăcere.

Ea se decise să reia firul discuţiei.

— De ce nu publicaţi pur şi simplu documentele care sunt la dumneavoastră şi astfel să mă lăsaţi să mă bucur în linişte de vacanţă?

Fabio se resemnă:

— Pentru că nu le mai am. De aceea.

Ea dădu din cap, ca şi cum ar fi ştiut răspunsul de mult.

— Le-aţi pierdut?

El dădu din umeri.

— Au dispărut.

— Dar ştiţi că le-aţi avut?

— Da. Am scris despre ele.
— Ce anume vreţi de la mine, domnule Rossi?
— Există cópii?
Nu, făcu ea din cap.
— Nici măcar după unele dintre ele?
Altă negare din cap.
— Dar documentele au existat?
— Nu. Vă încăpăţânaţi să rămâneţi la o convingere greşită.
— Vă amintiţi de Lucas Jäger?
Întrebarea o descumpăni pentru o clipă.
— Cine-i acesta?
— Un jurnalist. A lucrat cu mine la problema în discuţie. Şi, urmându-şi instinctul, adăugă: V-a făcut o vizită în iunie, când eram internat la spital.
Fabio îşi dădu seama că ea nu e decisă dacă să confirme sau să nege ipoteza lui; constată că lasă chestiunea în suspensie, întrebându-l:
— Şi ce-i cu el?
— Cred că are documentele şi că dumneavoastră lucraţi cu el.
— Sunteţi pe o pistă greşită, domnule Rossi.
Chelnerul aduse două limbi-de-mare prăjite şi întreabă dacă să le cureţe de oase.
Doamna Barth se uită la Fabio:
— Ne descurcăm noi şi singuri, nu?
El aprobă din cap.
Pe când desfăceau carnea albă a peştelui de pe oase, Fabio vorbi:
— Să vă spun ce cred eu că s-a întâmplat: Mi-aţi predat dovezile. Am făcut cercetări şi verificări, şi am încercat să creez o bază cât mai solidă, inatacabilă. Cineva s-a simţit grav deranjat şi mi-a dat una în cap. Drept urmare m-am ales cu o amnezie. Când Lucas s-a convins că nu-mi mai amintesc de toată istoria, mi-a furat materialul. Ispita a fost mare, pentru că era o bombă pentru orice jurnalist. Şi v-a convins într-un fel sau altul să lucraţi exclusiv cu el. Aşa văd eu faptele.
— Le vedeţi greşit.
— Spuneţi-mi atunci cum trebuie să le văd.
Fabio începuse să-şi bage bucăţile de peşte în gură, cu totul neatent.
— E drept, domnul Jäger a fost la mine.
Fabio simţi că-l străbate o undă de fierbinţeală, ca de atâtea ori în ultima vreme, când i se confirma o bănuială privindu-l pe Lucas.
— Dar nu voia să facă echipă cu mine. Voia să nu lucrez cu dumneavoastră.
— E totuna. Doar e în posesia documentelor.
— Spunea că investigaţia vă pusese odată în dificultate şi ar urma s-o facă din nou.
Fabio dădu din cap.
— Incredibil, murmură.
— Ce vă şochează? Chiar dumneavoastră spuneaţi că cineva v-a dat în cap din cauza investigaţiei.
— Mă şochează că se foloseşte de acest pretext pentru a publica el însuşi toată povestea.
Jacqueline Barth mută scheletul limbii-de-mare pe farfuria cu oase şi începu să mănânce jumătatea inferioară a peştelui.

— De ce n-a publicat-o până acum?
— Poate că-i mai lipseşte ceva, vreun detaliu.
— Nu vă puteţi imagina niciun alt motiv?
— De pildă?
Ea luă o înghiţitură de vin, schiţă un gest vag din cap şi puse paharul la loc. Un chelner o observase şi se îndreptă spre masă. Ea îl privi, făcu alt gest, de confirmare, iar chelnerul îşi schimbă direcţia, mergând la bar.
— De pildă, că nu vrea nicidecum să o publice.
— De ce nu? E jurnalist.
— Poate că a fost rugat să n-o facă.
— Asta nu l-ar opri.
— Poate că a fost rugat cu multă insistenţă.
Fabio aşeză cuţitul şi furculiţa în paralel pe farfurie şi-şi şterse gura cu şervetul.
— Vreţi să spuneţi că a fost ameninţat?
— De pildă.
În sfârşit Fabio pricepu.
— Credeţi că i s-au dat bani ca să înăbuşe toată treaba?
Un zâmbet crispat i se aşternu pe chip. De la un timp îl credea pe Lucas în stare de multe lucruri, dar chiar de aşa ceva? Îl văzu pe chelner umplându-i doamnei Barth un nou pahar dintr-o sticlă de şampanie proaspăt deschisă.
— Dacă asta e efectiv presupunerea dumneavoastră, trebuie să colaboraţi cu mine.
— Cum v-a venit o asemenea idee?
— Pentru că trebuie, nu-i aşa, să vă intereseze ca opinia publică să fie informată.
Ea ridică din umeri.
— Mii, zeci de mii de persoane au mâncat ciocolată infestată cu prioni şi nu vă pasă dacă vinovaţii sunt traşi la răspundere sau nu?
Şi ea terminase de mâncat.
— Pentru cei puţini care, eventual, se vor îmbolnăvi, orice ajutor vine oricum prea târziu. Şi de ce ar trebui să-i alertăm pe ceilalţi — acele zeci de mii —, făcându-i să se teamă pentru viaţa lor? Cei răspunzători vor avea desigur grijă ca asemenea lucruri să nu se mai întâmple nicicând.
Fabio dădu din cap.
— Sunt jurnalist. Nu pot gândi aşa.
— Eu da.
— Asta-i motivul pentru care nu vreţi să mă ajutaţi?
— Nu, nu-i ăsta motivul.
Chelnerul debarasă masa.
— Atunci care-i?
— Că nu ştiu nimic despre documentele pe care le căutaţi, îi răspunse surâzând. Îmi mai oferiţi o ţigară?
Fabio îi întinse pachetul şi se servi şi el.
— Mergem să fumăm pe terasă? întrebă ea.
Marea era neagră sub cerul fără lună. Luminile din Amalfi licăreau în depărtare. Felinarele aşezate pe mesele de pe terasă îşi aruncau lumina gălbuie pe chipurile clienţilor. Trioul cânta în surdină repertoriul său napolitan. Se iscase un vânticel.

Fabio şi Jacqueline Barth şedeau la o masă lângă balustradă, beau cafea şi fumau.

— E frumos, zise Fabio, încercând să reînnoade conversaţia.

Ea se mărgini să-l aprobe cu un gest al capului.

Trioul cânta *Un vecchio ritornello*. Jacqueline Barth fredonă şi ea refrenul.

Când formaţia făcu o pauză, Fabio rosti în sfârşit întrebarea care-l preocupa de o bucată de vreme.

— Pot să vă pun o întrebare indiscretă?

Ea confirmă din cap.

— La întâlnirea noastră trecută mi-aţi spus că veţi fi nevoită să vă părăsiţi casa şi să lucraţi din nou într-o florărie, deşi v-aţi pensionat. Constat că v-aţi păstrat casa, aveţi chiar o menajeră şi vă permiteţi o vacanţă într-un hotel de cinci stele.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi lansă o coloană de fum în aer. Crisparea ei iniţială dispăruse, şampania îi îndulcise trăsăturile. Abia acum văzu Fabio ce femeie frumoasă era.

— A lăsat mai mulţi bani decât bănuiam.

— Mult mai mulţi, am impresia.

Ea nu răspunse.

— Cum vă explicaţi situaţia?

— El nu vorbea cu mine despre bani.

— Constataţi pur şi simplu că aţi găsit mult mai mulţi bani decât presupuneaţi şi nu vă întrebaţi de unde provin.

— Exact.

— Nu v-a venit niciodată ideea că soţul dumneavoastră a primit bani ca să-şi tăinuiască descoperirea? S-o păstreze pentru el?

— Nu.

— Că s-ar putea să se fi sinucis, fiindu-i ruşine de fapta lui? Că plătiţi tot ce vă înconjoară aici cu banii care l-au costat viaţa?

— Câţi ani aveţi, domnule Rossi?

Vocea ei nu suna deloc furioasă.

— Treizeci şi trei.

— Eu împlinesc anul ăsta cincizeci. Când o femeie de vârsta mea are de ales între a-şi relua lucrul într-o florărie, legând jerbe într-un subsol friguros pentru o leafa de mizerie, ori a privi marea în nopţi răcoroase de vară, de pe cea mai frumoasă terasă din lume, în compania unor tineri arătoşi ca dumneavoastră, credeţi că stă mult pe gânduri? Soţul meu mi-a dăruit posibilitatea unei astfel de existenţe, după moartea lui. Dacă şi-a vândut sufletul pentru darul acesta, sunt ultima care ar avea dreptul să simtă o indignare morală.

Ţigara nu tremura între degetele ei.

— Dacă ar fi aşa cum credeţi — repet, dacă! —, dacă este aşa, mă plec în faţa lui şi-i păstrez până la sfârşitul zilelor mele un loc de cinste în inima mea.

Făcu semn chelnerului şi ceru socoteala. El o aduse şi-i întinse un pix.

— Nu, nu treceţi cina asta în contul meu; însoţitorul meu se ocupă de plată.

Fabio îşi scormoni portofelul după cartea de credit şi o puse pe masă.

— Presupun, oricum, că nu doriţi să profitaţi de aceşti bani de origine dubioasă.

— Într-adevăr, prefer să procedăm aşa cum aţi gândit.

Chelnerul reveni cu chitanţa cărţii de credit. Două sute şaizeci de mii de lire era preţul pe care Fabio trebui să-l plătească pentru puritatea conştiinţei sale de jurnalist.

Jacqueline Barth se ridică.
— Scuzaţi-mă, aici întotdeauna mi se face somn devreme.
Îşi dădură mâna.
Ea zâmbi.
— În alte împrejurări v-aş mai fi invitat, poate, la un pahar pe terasa camerei mele.
— În alte împrejurări poate c-aş fi acceptat.

Pe tavanul micii sale camere din hotelul La Bussola se reflectau luminile maşinilor şi motocicletelor în trecere. Fabio stătea întins pe spate, acoperit numai cu cearşaful. Un cântec interpretat de trioul de la Santa Caterina nu-i mai ieşea din minte. *Anche tu diventerai com' un vecchio ritornello che nessuno canta più*.[18]

Şi el devenise pentru Norina un vechi refren, pe care nu-l mai cânta nimeni.

17

Fabio plecă din Salerno cu puţin înainte de 11 cu un intercity. La Roma se sui într-un pendolino, la Milano într-un cisalpino[19]. Pe la ora 23 trenul trecu în goană prin curba Feldau şi nu mult după aceea intră în gara centrală.

Legăturile fuseseră bune, drumul de întoarcere nu durase nici douăsprezece ore. Odată cu fiecare kilometru parcurs i se accentua convingerea că ipoteza lui Jacqueline Barth era adevărată: Lucas se lăsase cumpărat.

Mâine avea să se împlinească exact o lună de când îl aduseseră la spital. Chiar dacă i-ar fi luat o săptămână să-şi dea seama că Fabio nu-şi mai amintea deloc de toată istoria, Lucas ar fi dispus oricum de patru săptămâni ca s-o publice. Avea s-o sune a doua zi pe Sarah; va şti el cum să afle dacă publicarea poveştii era cumva prevăzută pentru duminica următoare. Dacă nu, avea s-o pună la curent pe Norina.

Norina, era absolut sigur, n-avea să-l ierte niciodată pe Lucas. În probleme de etică era extrem de severă. Avuseseră unul dintre cele mai teribile scandaluri, în timpul relaţiei lor, când Fabio nu menţionase numele unui angajat cu funcţie de conducere dintr-o firmă de privatizare implicată într-o spălare de bani numai pentru că era cel mai mare dintre fiii unui prieten de-al lui taică-său. „Aşa începe", îi spusese ea întruna. „Exact aşa."

Pe Lucas şi conducerea redacţiei nu avea să-i abordeze decât după ce urma să strângă mai multe dovezi. Voia să stea de vorbă cu Bianca Monti, laboranta de la firma Labag. Şi să facă o vizită la firma Polvolat.

Când coborî din cisalpino, care avea aer condiţionat, îl întâmpină aerul viciat, supraîncălzit de o lungă zi caniculară, al gării. Cele zece minute până la Sternstraße le parcurse pe jos. Când descuie uşa apartamentului, tricoul i se lipi de trup.

Fabio deschise fereastra, ca să înlocuiască aerul închis al camerei cu cel saturat de gaze de eşapament al străzii. Făcu duş şi se întinse pe pat. După cinci minute îşi dădu seama că nu putea nicicum să adoarmă. Se îmbrăcă, apoi coborî şi hoinări fără ţintă prin cartier. În oraşul său nu-i păsa dacă era luat drept turist.

N-ar fi ştiut să spună de ce aterizase la Peaches. Poate fiindcă avea aer condiţionat.

Se aşează la bar.

— Salut, Fabio, un gin tonic? întrebă o barmaniţă cu un decolteu generos.

El comandă o bere fără alcool.

Localul era cufundat în semiîntuneric. Numai câteva zone menite să capteze atenţia erau puse în evidenţă de spoturile cu halogen: etajera cu sticle, logoul Peaches, apărând în litere fluorescente în fundalul micii scene, şi câteva nuduri, fotografiate artistic, pe pereţi.

Peste tot în local licăreau lămpi slabe, mereu adumbrite de siluetele în continuă mişcare de la mese. Lumini de la prora unor jonci chinezeşti pe o mare agitată.

Fabio ajunsese exact la timp: nu băuse decât o primă înghiţitură, când şi răsună un acord inaugural ca de fanfară, urmat de anunţul rostit cu un anume patetism: „Doamnelor şi domnilor, Samantha din Guadelupa!"

Ea intră în scenă într-o rochie de cocktail cu reflexe argintii, fără să-şi potrivească paşii cu ritmul tărăgănat al muzicii reggae.

Îşi lăsă privirile să lunece prin sală cu o expresie de vag dispreţ. Dintr-odată îşi ridică rochia până la mijlocul pulpelor, îşi trecu ambele mâini dedesubt, îşi coborî chiloţelul până la genunchi şi-l lăsă întins acolo. Se îndreptă, privi din nou sala şi-şi strânse genunchii. Chiloţelul căzu pe podea. Samantha îl agăţă cu tocul înalt al pantofului ei stâng, îl făcu să balanseze o clipă şi-l zvârli într-un colţ al scenei. Abia acum începu să danseze, lent şi cu un aer plictisit.

— Din nou pe-aici? se auzi o voce de lângă el.

Era Fredi. Luă un bol de arahide de pe bar, îşi vărsă o grămăjoară în palma dreaptă şi şi-o îndesă în gură.

— Veneam des?

— Când şi când. E cel mai bun local de genul ăsta, dacă mă întrebi pe mine. Ai mai văzut vreodată ceva asemănător?

Arătă cu mâna plină de arahide sărate spre scenă.

— De talie mondială. Întâi chiloţelul. Nu are oricine o idee ca asta.

Barmaniţa aşeză o băutură lângă cotul lui Fredi. El nu-i dădu atenţie.

Samantha dansa ca şi cum ar fi fost singură pe lume.

— Eşti de-al casei aici, remarcă Fabio.

— Imobilul ne aparţine.

Fabio nu spuse nimic.

— E vreo problemă? Şi Casa Florida e a noastră.

— Aceeaşi branşă.

— Branşa se numeşte imobiliară. Avem şi imobile închiriate unor bănci, unor avocaţi, unor birouri.

— Branşa se numeşte imobiliară, iar numele produsului vostru este banul.

Fredi îşi băgă iar nişte arahide în gură. După ce termină de înghiţit, glăsui:

— Lovitura încasată pare să te fi prefăcut din nou în filistinul de altădată.

Samantha dansa ca şi cum ar fi uitat că nu poarta nimic sub rochie. Publicul tăcea chitic, ca să nu-i atragă atenţia asupra amănuntului pe care ea părea să-l ignore.

— Şi capul? Ai mai descoperit alte insule de aduceri aminte?

— Nu, nimic de-atunci.

— Ce spune medicul?

— Ce spune şi-o zicală: să aştept şi să beau ceai.

— Arată mai degrabă a bere.

— Fără alcool.

Samantha reuşise cumva să-şi piardă bretelele rochiei. Ca să-şi împiedice sânii să salte mereu din decolteu, îşi trăgea rochia tot mai sus. Sala părea să se roage ca detaliul cu chiloţelul să nu-i vină în minte.

— Acum trebuie să te uiţi, ordonă Fredi.

De parcă ei nu s-ar fi uitat tot timpul.

Muzica încetă. De-a lungul întregului ei număr, Samantha nu-şi ridicase niciodată destul de sus rochia decât pentru nişte fracţiuni de secundă. Iat-o îndreptându-se lent spre mica scară ce cobora din scenă în sală şi păşind pe prima treaptă. Aici îşi aminti de chiloţel. Se înapoie pe scenă şi-l găsi într-un colţ. Cu spatele la public şi cu picioarele uşor îndepărtate se aplecă încetişor. Jos, mai jos şi mai jos, până când putu să-l pescuiască, folosindu-şi una dintre unghiile ei lungi. Apoi se ridică şi, nemaiîntorcându-şi capul spre sală, ieşi alene din scenă, în aplauzele recunoscătoare ale publicului.

Fabio şi Fredi aplaudară şi ei. Fredi îşi luă băutura de pe tejghea, îl bătu pe Fabio pe umăr, zise „Mai sună-mă şi tu” şi dispăru în penumbra localului.

Curând Samantha se ivi lângă el.

— Ţi-a plăcut?

— De rang mondial. Ce bei?

— Nimic din ce ţi-ai putea permite.

— Atunci fă o excepţie.

— Nu avem voie să facem excepţii. Suntem obligate să bem şampanie.

Îl sărută pe obraz.

— Salut.

O opri.

— Să bem deci un pahar de şampanie.

— O sticlă.

— Doar nu bei o sticlă întreagă.

Ea îl privi zâmbind.

— Nu prea frecventezi localuri de-astea, aşa-i?

El îi făcu semn barmaniţei.

— Nu, te rog. Comanda nu se opreşte la o singură sticlă. Te-ar costa un miar.

Îi ciufuli părul şi plecă. Nu era singurul care o urmări cu privirea.

Fabio mai comandă o bere fără alcool şi se uită la restul programului. Niciuna dintre dansatoare nu se compara nici pe departe cu Samantha.

Tocmai când chibzuia dacă să mai comande ceva sau să ceară nota, o văzu pe Samantha părăsind localul, în compania unui domn mai în vârstă, care-i ajungea până la umăr.

Bianca Monti avea o voce somnoroasă când o sună, puţin după ora zece dimineaţa. Vineri era seara ei de ieşit în club, îi explică. Părea însă bucuroasă de telefon şi avea timp să-l întâlnească. Stabiliră să se vadă la Boulevard, o cafenea din centru.

Apoi o sună pe Sarah la redacţie. Sâmbătă nu era o zi propice pentru a-i telefona secretarei de redacţie a unui ziar duminical. Numărul era permanent ocupat.

Când răspunse în sfârşit, părea cam răstită.

— Numai o întrebare, la care răspunzi cu da sau nu.

— Dacă întrebarea e scurtă.

— Aveţi programat pentru mâine un material-bombă despre un scandal în sectorul alimentar?

— Doar n-o să-i comunic sâmbătă la zece şi jumătate materialele noastre bombă cuiva din afara redacţiei.

— Hai, Sarah. Da sau nu.

— Nu.

— Mulţumesc. Ciao.

— Ciao.

Fabio îşi strânse pumnul şi-l agită în aer, ca şi cum tocmai ar fi marcat un penalty decisiv pentru rezultatul unui meci. Nu mai încăpea îndoială: Lucas nu voia să facă publică povestea.

O sună pe Norina. Spre surpriza lui, ridică receptorul.

— Sunt eu, Fabio.

— Da?

— Ne-am putea întâlni? E important.

— Credeam că eşti în Italia.

— M-am întors ieri.

— Cum a fost?

Nu părea foarte interesată de răspuns.

— Asta voiam să-ţi povestesc.

— Te ascult.

— Nu la telefon.

— Te rog, Fabio. Lasă-mă în pace.

— E vorba despre Lucas.

— Lasă-l în pace şi pe el.

— Când eram la spital, mi-a furat un reportaj, efectiv o mare lovitură.

— O să închid acum, Fabio.

— Şi a fost plătit ca să nu-l publice.

— Las-o baltă, Fabio.

— Mă asculţi? A admis să fie cumpărat! ţipă el.

Dar Norina încheiase conversaţia.

Cafeneaua Boulevard avea toate mesele ocupate. Fabio se aşează la coadă, aşteptând să se elibereze una.

Deodată o descoperi pe Bianca. Stătea la o masă chiar în centru şi-i făcea semn cu mâna. Se înghesui printre mese şi se aşează lângă ea. În pantalonii ei scurţi albi şi bluza de vară aproape clasică, de un albastru deschis, ar fi avut aerul unei fete de pension dacă nu era şirul de cercei aurii prinşi de sprânceana dreaptă.

— Te-am văzut mai de mult, dar trebuia să ţin masa, spuse ea agitată. Am venit prea devreme.

Îşi petrecură următoarele zece minute străduindu-se să obţină atenţia chelnerului care se ocupa de masa lor. După ce comandaseră — îngheţată şi espresso, ca la Pessaro —, Bianca întrebă:

— Ai venit ca pentru tine, sau în interes de serviciu?

— În interes de serviciu.

Bianca încercă să nu arate că sperase să primească un alt răspuns.

— În cazul ăsta n-am voie să vorbesc decât despre vreme. Mai nou, aşa scrie în contractul nostru.

— Ai un contract recent, care-ţi interzice să stai de vorbă cu jurnaliştii?

— Crezi că va ploua în sfârşit?

— Nu s-ar zice. Mai sunt şi alte schimbări în contract?

— E a patra săptămână fără ploaie.

Chelnerul aduse îngheţata şi cele două espressouri.

— Puteţi să plătiţi imediat?

Fabio plăti.

— Am fost la Amalfi.

— E într-adevăr atât de frumos cum povesteşte toată lumea?

— Da. Am întâlnit-o acolo pe văduva doctorului Barth.

— Cum îi merge?

— Pare să-şi revină.

— La Amalfi?

Îşi mâncară în tăcere îngheţata care se topea repede.

— Spuneai că Barth lucra la un procedeu de detectare a prionilor în alimente. E posibil să fi reuşit?

— N-am vorbit cu tine. E clar?

— Clar.

— O să jur că nu te-am văzut niciodată.

— Nu va fi nevoie.

— Într-un timp am crezut că a găsit ceva. Era euforic şi a lucrat multe nopţi. Apoi însă, de pe o zi pe alta, s-a oprit. Era foarte deprimat. Atunci mi-am zis: n-a ieşit nimic.

— Când a fost asta?

— În ultimele săptămâni înainte de moartea lui.

— Şi în vremea dinainte a lucrat întotdeauna singur?

— L-am ajutat câteodată. Rareori. Erau ore suplimentare neplătite.

— Atunci ar trebui să ştii câte ceva despre proiect.

Bianca dădu din cap.

— Sunt laborantă chimistă. Aici era vorba despre imunologie şi anticorpi. Probleme de care n-am habar. Doctorul Barth o şi făcea foarte tare pe misteriosul. Mi-a spus numai că lucrează la elaborarea unor anticorpi care reacţionează la prioni.

La distanţă de câteva mese două persoane se ridicară să plece şi alte două luară loc. Era Marlen cu bărbuţa latino. Se uită scurt în direcţia lor şi-şi întoarse capul imediat ce-l recunoscu pe Fabio.

Fabio, în schimb, se întoarse spre Bianca.

— Ar trebui să existe oricum nişte însemnări despre aceste experimente.

— Dacă omul s-a înşelat, le-a aruncat, poate.

— Ar fi normal?

— Normal nu, dar omenesc. Vrei să-ţi spun ce cred?

Fabio dădu din cap.

— Doctorul Barth ştia că Schnell urmează să-i ia departamentul. Unica lui şansă ar fi fost să găsească la timp o chestie tare. Când a eşuat, s-a resemnat.

— Sună plauzibil, spuse Fabio.
— Dar nu crezi că a fost aşa.
— Am o altă teorie.
— Mă faci curioasă.
— Aşa va trebui să rămâi încă o vreme.

Cu coada ochiului Fabio îl văzu pe însoţitorul lui Marlen ridicându-se de la masă şi intrând în local. Simţea că şi ea îl priveşte.

— Îţi pot spune doar atât: nu sunt prea sigur că Barth n-a descoperit totuşi soluţia.
— Dar atunci de ce să se fi omorât? Ar fi fost un om realizat.
— Cum ziceam, deocamdată nu-ţi pot spune mai mult. Poate, când ne vom întâlni data viitoare, ca să nu stăm de vorbă...

În clipa aceea mobilul începu să cânte *Boleroul* lui Ravel. Se făcu că nu-l aude.

— Nu răspunzi? întrebă Bianca.

Îl luă din buzunar.

— Da?
— Acum te-ai reprofilat pe *piercing*? întrebă Marlen.

El închise şi mormăi:

— Greşeală.

Duminică, Fabio se duse, pentru prima oară după incident, să înoate. Nu în lac, ca un vilegiaturist, ci într-un bazin, ca un profesionist.

Purta o clamă pe nas, dopuri de urechi, ochelari pentru înot şi-şi executa disciplinat figurile. Deja după zece lungimi de bazin începu să simtă lipsa de antrenament.

Făcu duş, îşi prinse un prosop de baie în jurul şoldurilor şi se aşeză pe o bancă, lângă marginea piscinei. Sala se populase întrucâtva. În partea cu apă mică, pentru neînotători, se bălăceau copiii. Câţiva oameni în vârstă îşi executau, serioşi şi concentraţi, tururile de bazin. Din când în când, cineva sărea în apă de pe trambulina înaltă de trei metri.

Lui Fabio îi plăcea mirosul de clor, îi plăcea şi reverberaţia vocilor în sala albă şi luminoasă. Îi aminteau de copilărie. Când îţi petreceai după-amiezi întregi hârjonindu-te în apă. Sau te prefăceai că dormi pe un prosop, în timp ce prin preajmă fetele se purtau ca şi cum nu le urmărea nimeni cu privirea.

Îşi puse în gând să vină la bazin cu regularitate.

După-amiaza îl găsi cu ochii în ecranul laptopului, căutând pe Internet anticorpi care să reacţioneze la prioni. Fără succes. Dar descoperi noţiunea de „Imunoassay”: o metodă care îmbina principiile imunologiei cu cele ale chimiei. Tehnicile variau, dar toate aveau un punct comun: componenta lor principală era un anticorp.

În natură, anticorpii erau produşi de celule-plasmă, ca replică împotriva unor particule sau substanţe străine. Reacţionau exclusiv la antigenele împotriva cărora fuseseră produşi.

În laboratoare, anticorpii se obţineau injectând unor cobai antigene; anticorpii care se formau împotriva lor erau izolaţi şi curăţaţi.

În felul acesta devenea posibilă, de pildă, atestarea virusului HIV. Sau detectarea unor minuscule reziduuri de pesticide în apa de băut. Sau a unor bacterii periculoase în alimente. Sau a unui anume tip de proteine, exact determinat.

Nu era greu de presupus că printr-o astfel de tehnică s-ar putea demonstra, într-o bună zi,

prezenţa unor prioni în ciocolată.

Cu cât înainta Fabio în aprofundarea tematicii, cu atât ea-i apărea mai complexă. Era oare cu putinţă ca doctorul Barth — oricât îi respectai competenţa — să fi lucrat într-o izolare deplină? Chiar dacă-şi păstra în mare secret cercetările, era firesc să fi avut schimburi de experienţă cu colegi cu preocupări similare.

Dacă nu cu cei din propria firmă, atunci neîndoielnic cu alţii. Odată ce ştiinţa era divizată în atât de numeroase domenii specializate, comunităţile de specialişti erau în mod logic restrânse: datorită Internetului era uşor să le ţii evidenţa şi să-i contactezi pe reprezentanţii lor.

Cum de nu-i venise mai repede ideea? Undeva în lume existau cu siguranţă oameni de ştiinţă care erau la curent cu munca doctorului Barth. Poate chiar cu stadiul la care ajunseseră testele sale.

Adresele de e-mail sau poştale ale acestor oameni se aflau, după toate probabilităţile, între documentele rămase de la Barth.

Pe ajutorul lui Jacqueline Barth nu putea conta. Dar poate se putea baza pe Bianca Monti.

Îi formă numărul. Nu răspunse nimeni.

Abia pusese receptorul la loc, că şi auzi bătăi în uşă. Era Samantha, însoţită de două femei. Una de vârsta ei, cealaltă ceva mai coaptă şi mai rotunjoară. Ambele cu pielea la fel de închisă ca a ei.

— Ai mâncat vreodată *crêpes de plantain*?

— Niciodată, recunoscu Fabio.

După o jumătate de oră, în apartamentul lui Fabio mirosea a mâncare. Samantha, Lea — tânăra zveltă — şi Soraya — cea mai vârstnică şi mai plinuţă — se mişcau în ritmul muzicii de *buigine*[20] care răsuna dintr-un radiocasetofon, pe care una dintre ele îl adusese din apartamentul ei. Fierseseră banane verzi până se înmuiaseră, le tocaseră, le adăugaseră unt şi praf de copt, iar acum frământau amestecul ca să facă din el nişte prăjiturele. Între timp, sporovăiau în creolă.

Fabio se aşezase pe pat, ca să nu le stea în drum, şi din când în când îşi muia simbolic buzele în romul pe care cele trei insistaseră să-l guste.

„*Damoiseau*”, îl lămuriseră, „*rhum agricole blanc*, cel mai bun”.

În bucătărioară se auzea cum sfârâia aluatul viitoarelor clătite, iar încăperea se umplu de mireasma uleiului de cocos fierbinte. Samantha veni cu primul *crêpe* brun-auriu între degete şi-l făcu să muşte din el. Fabio îşi roti ochii în semn de apreciere, deşi gustul era un pic cam făinos şi unsuros.

Soraya se aşează la masă, Lea ocupă scaunul, iar Samantha se instală lângă el pe pat. Puseră şi mai tare muzica şi mâncară *crêpe*-urile de banane — cu totul patruzeci la număr.

— Eşti un prieten de-al lui Fredi? întrebă Soraya cu gura plină.

— Am fost colegi de şcoală.

— Cât plăteşti pentru apartament?

Fabio nu ştia ce să răspundă.

— N-am stabilit nimic. Aveam urgentă nevoie să mă mut undeva, şi el asta mi-a oferit.

Cele trei femei se uitară una la alta.

— Noi plătim două mii cinci sute.

— Pe lună?

— Nu rămânem niciodată mai mult de o lună.

— Două mii cinci sute!

— Incluzând aşternutul schimbat şi curăţenia în cameră.

— Ce şnapan! izbucni Fabio.

Prietenul tău.

— De ce nu locuiţi în altă parte?

Cele trei se prăpădiră de râs.

— Apartamentul este inclus în contractul cu Peaches.

Romul era tare. Deşi Fabio se mărginise să guste din el, îi simţea efectul caraibic. Dansa ca şi cum s-ar fi născut cu muzica *buigine* în urechi.

La un moment dat văzu că Soraya ridică telefonul, spune câteva cuvinte, pune receptorul la loc şi continuă să danseze.

— Cine-a fost? întrebă.

— O femeie, răspunse ea, dând din umeri.

— Ce voia?

— Pe tine.

— Ce i-ai zis?

— Că eşti ocupat.

— A spus vreun nume?

— Da.

— Ce nume?

— Nu l-am înţeles.

— Norina?

Soraya stătu să se gândească.

— Nu, mai scurt.

— Marlen?

— Nu, nici atât de scurt.

18

Gara Rimbühl fusese modernizată prin anii ’80. Ar fi fost mai inspirat s-o demoleze, gândi Fabio. Şi odată cu ea întreaga aşezare.

Rimbühl nu era nici sat, nici oraş şi nici suburbie, ci o îngrămădire de case şi clădiri industriale, alăturate parcă la întâmplare, fără centru şi fără periferie. Undeva se afla o biserică, undeva un magazin, undeva un depou de pompieri, undeva un şir de locuinţe, undeva un panou: „Polvolat, 3 km”.

Vehiculele erau nevoite să circule doar pe strada principală; nu exista cale de ocol. În singurul punct unde nimeni nu s-ar fi gândit să traverseze se construise o pasarelă pentru pietoni. „Rimbühl salută oraşul Rust de pe malul lacului Neusiedler!” era scris pe latura exterioară a parapetului. Puteai crede că inscripţia era unicul lui scop.

Deasupra dealurilor, la apus, se înălţa o uriaşă coloană de nori. Poate că prevestea ploaia — dar descărcarea se lăsa plătită în avans cu o zăpuşeală chiar mai apăsătoare decât cea din zilele precedente.

La gară nu staţiona niciun taxi. Dar Fabio ştia — datorită acelor chitanţe pe care contabilul redacţiei i le fluturase pe sub nas — că trebuia să existe la Rimbühl măcar unul. Şeful de gară îl îndrumă spre un atelier Feld. „Proprietarul o face şi pe taximetristul”, îi spuse.

— Nu v-am mai dus eu o dată la Polvolat? se interesă şoferul, când demarau în Mercedesul lui duhnind a acru.

— Sunt aici pentru prima dată, răspunse Fabio.

Parcurseră scurtul traseu în tăcere.

Teritoriul firmei era împrejmuit. Poarta era deschisă, dar o barieră nu permitea vehiculelor să înainteze, până când şoferii nu se legitimau la portar.

Fabio se anunţase, din precauţie, sub noul nume al maică-sii, Baldi. Fabio Baldi, gazetar liber-profesionist, care lucra la un reportaj despre producţia de lapte pentru *Die schönen Seiten*[21], o revistă de familie dintre cele mai inofensive din toată ţara. Nu avea intenţia să-şi menţină falsa identitate, dar dorise să evite eventualele dificultăţi pe care le-ar fi putut întâmpina chiar la telefon, dacă i se păstra la firmă o proastă amintire.

Ceea ce nu părea să fie cazul. Portarul fusese informat de sosirea lui şi îi spuse că doamna Frei îl aşteaptă la intrarea principală a corpului administrativ.

Străbătu spaţioasa curte asfaltată. Lângă instalaţiile de benzinărie se înşirau transportoarele-cisternă cu lapte ca vacile lângă aparatele de muls. Alte vehicule aşteptau să le vină rândul într-un al doilea şir. La rampele de încărcare se aşeza marfa în nişte camioane care purtau logourile unor importante firme alimentare.

Doamna Susi Frei se prezentă ca asistentă a direcţiunii.

Era ceva mai tânără decât Fabio şi se declară „sincer încântată să cunoască pe cineva din partea revistei *Die schönen Seiten*”. Părea să nu-l mai fi văzut niciodată până atunci.

Îl duse într-o cameră de primire şi-l ajută să-şi pună un halat alb de laborator cu insigna firmei. Şi ea îmbrăcă unul.

— Şi acum mai vine pălărioara cea nostimă, glumi ea şi-i dădu o cască de unică folosinţă din celuloză, cu elastic.

Îşi luă una la rândul ei, şi-o puse pe cap, se strâmbă un pic şi oftă:

— Igiena.

Îi oferi o broşură subţire, unde erau descrise etapele succesive ale turului prin întreprindere. Pentru fiecare obiectiv de vizitare puteai consulta un scurt text. Lăsaseră loc şi pentru eventualele notiţe personale ale vizitatorului.

Doamna Frei îl ghidă prin încăperi agreabil de răcoroase, cu mult crom, ceramică şi inox. Peste tot îi însoţea acelaşi miros: ca de lapte acru sau de brânză proaspătă.

Fabio îşi luă notiţe.

Într-una dintre încăperile fabricii trei lucrători se ocupau de curăţarea unei maşini. Purtau, ca toţi cei ce munceau aici, halate şi caschete albe. În plus, mari şorţuri de plastic de un galben pal. Stropeau monstrul pe jumătate demontat, folosind curăţitoare cu aburi.

— Unul din uscătoarele noastre rulante cu atomizor! Doamna Frei fusese nevoită să strige, ca să se facă auzită în timpul şuieratului şi zumzetului ritmic al jetului de aburi.

— Maşina este în curs de reciclare pentru un nou produs, adăugă ea.

Fabio consultă broşura la rubrica „Uscătoare pe bandă rulantă cu atomizor".

> Uscătorul rulant cu atomizor reprezintă o încrucişare între un uscător rulant şi un dispozitiv de atomizare. Cu ajutorul lui pot fi uscate unele produse care altădată nu se pretau decât în mod cu totul limitat la deshidratare. De pildă, el poate fi utilizat pentru îmbogăţirea cu grăsimi a unor substanţe cum ar fi unele componente ale laptelui, proteinele vegetale, amidonul etc. Se pot obţine prafuri conţinând până la 80% materii grase.

Un bărbat în halat alb intră şi se adresă unuia dintre lucrători. Părea să-i dea indicaţii. Evident, era un angajat cu funcţie superioară. Ţinea sub braţ o planşă pe care erau prinse câteva formulare. În buzunarul de la piept se aflau mai multe pixuri.

Se uită la Fabio şi se întoarse spre interlocutor. Acum îl priveau amândoi. Apoi omul cu pixurile părăsi încăperea.

Pe culoar conversaţia putea fi reluată cu voce normală.

— Ce înseamnă „a îmbogăţi cu grăsimi"?

— Se ia lapte proaspăt, slab, sau o altă substanţă purtătoare, şi i se adaugă grăsimi vegetale sau animale la alegere, în cantitatea dorită. Cum se petrec exact lucrurile vă poate explica în continuare domnul Lehmann, inginerul nostru răspunzător de procesele de fabricaţie. Este domnul care a ieşit înaintea noastră.

— Ce se mai produce la această maşină, în afară de prafuri cu grăsimi?

— Se produc de toate: praf de brânză, praf de ciocolată, hrană pentru sugari, prafuri destinate îngrăşării viţeilor şi aşa mai departe.

Pentru laptele destinat viţeilor se foloseau uneori grăsimi animale, incluzând şi unele din seu de vită; Fabio aflase aceste detalii datorită investigaţiilor sale.

La capătul culoarului apărură doi bărbaţi în alb.

— Iar dacă mi-aţi explicat, perseveră Fabio cu întrebările, că maşina este în curs de reciclare în vederea altui produs, pot să deduc că a fost folosită două zile, bunăoară pentru a produce lapte pentru viţei — şi în următoarele câteva zile va produce, să spunem, hrană pentru sugari?

Ea confirmă din cap.

Neurochirurgii ţineau seminarii pentru a decide dacă instrumentele folosite în operaţii trebuiau izolate după utilizare în containere speciale pentru deşeuri, deoarece prionii sunt

rezistenţi la metodele de sterilizare obişnuite. Iar aici maşinile erau curăţate cu aburi.

— Ori, să spunem, praf de ciocolată?

Cei doi bărbaţi în alb se proţăpiseră acum în faţa lor. Nu păreau nicidecum dispuşi să-i lase să treacă. În halatele lor albe semănau cu supraveghetorii de nebuni, cum se vedeau în filmele vechi.

— Gata acum, zise cel mai înalt.

Avea o faţă rotundă, roşie, proaspăt bărbierită.

Doamna Frei era uimită.

— Ce se-ntâmplă, Sami?

— Domnul vine acum cu noi. Nu-i aşa, domnule Rossi?

— Domnul Baldi, îl corectă doamna Frei.

— Bine, bine, domnul Baldi, apoi îl apucă pe Fabio de braţ.

— Hei! strigă Fabio şi încercă să se elibereze din strânsoare.

Dar mâna îl strângea şi mai tare. Al doilea tip îl apucă acum de celălalt braţ.

Îl duseră, prin faţa consternatei doamne Frei, tot drumul înapoi de-a lungul culoarului, pe scări în jos, pe poartă afară, prin curtea asfaltată până la barieră.

Bărbatul pe care doamna Frei îl numise Sami emana o ură aproape palpabilă. Fabio era convins că la cel mai mic gest de rezistenţă l-ar ucide.

Portarul sesiză situaţia şi ridică bariera, fără să i se ceară. Se opriră pe şosea.

— Poţi să-l laşi, Toni, îi zise Sami colegului său.

Îi vorbise blând şi prietenos, ca un ins care ştie să facă deosebirea între oameni de valoare şi scursuri. Îi smulse lui Fabio cascheta de pe cap şi-l împinse cu brutalitate să-şi scoată halatul de laborator. Apoi îl apucă de cămaşa albă cu mâinile sale roşii.

— Nu cumva să te mai prind pe-aici! Nici pe o rază de zece kilometri în jur. Clar?

Fabio nu avu de ales: dădu din cap.

— Ăştia ca tine ar trebui făcuţi una cu pământul! izbucni Sami.

Timp de o clipă cumplită, Fabio era convins că aşa se va şi întâmpla. Dar Sami îşi lăsă mâinile în jos, îl scuipă pe Fabio în obraz şi plecă, urmat de Toni, omul de valoare.

Fabio se scotoci după batistă, nu găsi niciuna, rupse un smoc de iarbă din povârnişul străzii şi-şi şterse scuipatul de pe faţă.

O singură dată în viaţă, pe când era elev, îl mai scuipase cineva în obraz. Atunci nu-şi putuse stăpâni lacrimile.

Nici acum.

— Aţi mai avut vreodată un caz ca al meu?

Doctorul Vogel arăta ca şi cum şi-ar fi pierdut speranţa să supravieţuiască valului de caniculă. Nu-şi mai schimbase cămaşa după pacientul dinainte şi nu se mai sculase de pe scaun ca să-l salute pe Fabio. Nici nu prea părea să aibă chef să facă exerciţii de memorizare cu el. Îi pusese multe întrebări despre excursia lui la Amalfi şi aşa ajunseseră la o şuetă.

— Toate cazurile sunt diferite.

— Vreau să spun: cazul unui pacient care înainte de accidentul său trecuse printr-o schimbare de fond şi, intervenind o amnezie, a ajuns iar la punctul dinainte.

— Toţi oamenii se schimbă.

— Dar nu atât de radical. Înainte m-am manifestat în scris împotriva unor tipi ca Fredi. Iar apoi umblu cu el prin localurile pretenţioase mondene ale parveniţilor din oraş. Am trăit cu o

tânără care militează împotriva exploatării femeilor ca obiecte sexuale, iar apoi devin un client obişnuit al unui club de striptease. Îmi băteam joc de pliantele mincinoase care ajungeau pe biroul meu, iar apoi mă încurc cu una dintre piţipoancele care redactează astfel de pliante. M-am transformat în contrariul meu absolut.

Doctorul Vogel chibzuia cu ochii închişi la cele auzite. Poate că-şi îngăduia să şi moţăie câteva secunde. Fără să-şi deschidă ochii, începu să vorbească.

— În fiecare din noi somnolează contrariul sinelui nostru. Şi aproape oricine ajunge o dată în cursul existenţei sale într-un punct unde verifică dacă nu e vorba, cine ştie, de personalitatea sa adevărată. Că escapada întreprinsă în alter egoul dumneavoastră a fost lovită tocmai de o amnezie — asta da, este un ghinion. Nu, un asemenea caz n-am mai avut.

— Nu reuşesc să reconstitui ce s-a petrecut, înţelegeţi? Această dorinţă de a intra în pielea celuilalt ego trebuie totuşi să se anunţe cumva.

Doctorul Vogel deschise ochii şi extrase un pumn de şerveţele dintr-o cutie, cum îşi scoate un prestidigitator baticuri de mătase din manşetă. Îşi şterse cu ele faţa sa lată şi aruncă ghemotocul în direcţia coşului de hârtii. Nu-l nimeri.

— În stare latentă această nevoie va fi existat, iar apoi ceva anume a provocat-o, a făcut-o să iasă la iveală. Poate întâlnirea cu fostul coleg de şcoală. Poate felul în care a reacţionat partenera dumneavoastră de viaţă la întâlnirea cu pricina. Poate ambii factori.

Fabio reflectă la comentariul doctorului. Apoi întrebă:

— Sentimentele sunt legate numai de memorie?

— Cercetarea face o distincţie între memoria explicită şi cea implicită, memoria conştientă şi cea inconştientă pe termen lung, cu alte cuvinte. Să presupunem că cineva este muşcat de un câine când are trei ani. Nu-şi aminteşte de asta, dar întâmplarea este stocată în memoria lui implicită. După treizeci de ani tot se mai teme de câini. Contradicţia dintre memoria care nu-l poate lămuri de ce se teme de câini şi memoria care-l determină s-o rupă la fugă când pudelul pitic al vecinului îi iese în cale se numeşte disociere.

Doctorul Vogel îşi şterse faţa cu mâna.

— Se porneşte de la ideea că aceste două tipuri de memorie sunt susţinute de structuri cerebrale diferite. Înclin să cred că sentimentele sunt stocate în memoria implicită.

— Iar la mine ambele sunt scoase din uz?

— Mi-e greu să-mi închipui aşa ceva. La majoritatea pacienţilor cu memoria explicită lezată, cea implicită a rămas intactă. Într-un caz mai uşor ca al dumneavoastră, aşa stau lucrurile, oricum.

— De ce, atunci, nu mai simt nevoia să trăiesc din plin în spiritul celuilalt ego al meu, odată ce exista înainte de amnezia mea? Aveţi o bucată de hârtie pe obraz. Nu, mai sus, acolo.

Vogel apucă hârtia şi-o aruncă.

— Mulţumesc.

— Dacă lumea afectivă în care vieţuiesc este cea de altădată, vă asigur că este absolut de neimaginat că m-aş fi încurcat cu oricare altă femeie. O iubesc pe Norina.

Doctorul Vogel îşi lăsă capul pe spate şi-şi aşeză în chip meticulos vârfurile degetelor sale groase unele peste altele.

— Poate că sentimentele pentru Norina datează din perioada de după amnezie.

— Nu înţeleg.

— Vreau să spun: se întâmplă adesea ca dragostea pentru partener să devină mai puternică dacă acesta se implică într-o altă relaţie.

Doctorul Vogel luă din nou un pumn de şerveţele din cutie.

— Aşa s-ar explica şi sentimentele iraţionale pe care le nutriţi pentru prietenul dumneavoastră Jäger.

— Că pe ăsta mi-ar plăcea să-l omor mai are şi alte motivaţii. Temeinice, vă rog să mă credeţi.

Motivelor temeinice de a-l urî pe Lucas li se adăugase, din ziua precedentă, unul în plus. Când Fabio, răvăşit şi umilit, parcursese pe şoseaua în plină arşiţă cei trei kilometri de la Polvolat până la gară, i se întâmplase ceva ciudat; de câte ori retrăia senzaţiile pe care i le provocase violenţa lui Sami, îi venea în minte Lucas.

În tot timpul călătoriei în trenul regional, unde aerul era înăbuşitor de fierbinte, iar ferestrele blocate, îl urmăreau scene de violenţă. Pe toate le asocia cu Lucas.

Şi când ajunsese în apartament şi scria pe laptop concluziile vizitei la Polvolat, încercând să descrie prin ce trecuse câtă vreme mai păstra proaspătă amintirea evenimentelor, imaginea lui Sami şi cea a lui Lucas se amestecau.

Petrecu o noapte agitată. Sărea din somn mereu, ud de transpiraţie, trezit de zgomotul dansatoarelor care se întorceau acasă cu însoţitorii lor. Ieşea din coşmarurile în care Lucas, în halat şi caschetă albe, îl supunea unor acte de violenţă.

Când se lumină de ziuă şi primele maşini tulburau liniştea dimineţii, Fabio ajunsese la convingerea că anterioara sa experienţă violentă trebuia să aibă de-a face cu Lucas.

Faptul se întâmplase, lucru dovedit, la 21 iunie. Aproape de staţia terminus Wiesenhalde. Şi de Asociaţia de grădinari Waldfrieden.

Imediat după vizita la doctorul Vogel se sui în tramvaiul 19. Vagonul era aproape gol. Totuşi Fabio se instală pe parcursul întregului traseu lângă geam, încercând să profite de curentul de aer filtrat printr-o îngustă ferestruică rabatabilă.

Urcuşul de la cimitir până la Waldfrieden i se păru şi mai anevoios decât data trecută. Pajiştea cu pomi fructiferi fusese cosită. Norul de pâclă deasupra oraşului părea şi mai gălbui.

Ajunse la grilajul de şipci cu inscripţia „Asociaţia de grădinari Waldfrieden; au acces numai membrii şi invitaţii lor” şi intră în domeniu. Sub copertina căsuţei cu obloane galbene, unde data trecută trei bărbaţi jucau cărţi, şedea acum o pereche — soţ şi soţie. Fabio îl recunoscu pe bărbat — era unul dintre jucătorii de cărţi. Îi făcu un semn cu mâna, se postă lângă poarta grădinii şi aşteptă. Cei doi din cuplu schimbară o scurtă privire. Apoi omul se sculă, străbătu alene drumul pietruit până la poartă şi se opri în faţa lui Fabio.

— Vă amintiţi de mine? întrebă Fabio.

— Sunteţi prietenul lui Lucas.

— Aveţi timp o clipă?

Omul se uită peste umăr la nevastă-sa, care-i observa cu mare atenţie.

— Vom mânca îndată, dar dacă nu durează mult...

Deschise poarta şi-l conduse spre casă.

— Este un prieten al lui Lucas, îi spuse soţiei.

— Fabio Rossi, îmi pare bine.

Îi dădu mâna. Ea nu se prezentă.

— Luaţi loc un pic, îl îndemnă bărbatul.

— Aş vrea să vă întreb ceva, care o să vi se pară cu siguranţă ciudat, începu Fabio. Am avut un accident. Am încasat o lovitură în cap, care a dus la o amnezie. Acum încerc să descopăr ce

s-a întâmplat în perioada de timp de care nu-mi amintesc.

— Ştiu cum e, spuse femeia. În ultima vreme sunt şi eu uitucă. Doriţi o bere?

Fabio refuză.

— În acest sens voiam să vă întreb dacă vă amintiţi, întâmplător, să mă fi văzut aici la 21 iunie.

— Of, of, of, zise femeia, asta-i mai ceva ca o integramă!

— Ce zi a săptămânii era? vru să ştie bărbatul.

— Era într-o joi.

Fabio îi văzu înscrisă pe faţă uşurarea că memoria nu-i este pusă la încercare.

— Joia o ajutăm întotdeauna pe fiica noastră la prăvălie, în zilele de joi nu suntem niciodată aici.

Fabio mulţumi şi refuză invitaţia de a rămâne la masă. Aveau salată cu cârnaţi. Lângă poarta grădinii, bărbatul îi vându un pont:

— Întrebaţi-o pe doamna Blatter, ea e aici în fiecare zi.

Îi explică unde se afla grădina doamnei Blatter. Era vecină cu Gourrama.

Doamna Blatter părea să aibă vreo şaptezeci de ani. Era suplă şi bronzată şi-şi purta părul cărunt tuns băieţeşte.

— Ce mai faceţi? întrebă, întinzându-i în locul mâinii pline cu pământ antebraţul.

Tocmai plivea buruieni la umbra unui păr.

Fabio îşi spuse povestea şi îşi rosti întrebarea.

— În ultima sau în penultima săptămână v-am văzut pe la noi, spuse ea.

— În penultima săptămână, aşa e. Am dat o scurtă raită pe-aici. Dar înainte?

— A fost cu ceva timp în urmă. Însă cu toată bunăvoinţa nu v-aş putea spune dacă era în 21 iunie. De ce nu-l întrebaţi pe Lucas? Doar era şi el de faţă.

— Nu vă referiţi cumva la vara trecută?

— Nu, nu, la vara asta. A, am priceput... Probabil că nu mai sunteţi atât de bun prieten cu Lucas.

— De ce credeţi asta?

— Îl văd acum cu fata care înainte venea cu dumneavoastră. Sper că nu fac o indiscreţie.

— Nu... Am întârziat mai mult pe-aici?

— În orice caz, când am plecat eu, voi doi încă nu plecaseraţi.

— Pe la ce oră?

— Într-o joi, ziceţi? Joia plec devreme. Mă duc la exerciţiile mele de terapie.

— Ce înseamnă devreme?

— Cam pe la trei.

— Şi atunci noi mai eram aici?

— Cu siguranţă, zâmbi. V-am auzit. Eraţi în casă şi vă certaţi, în timp ce eu mă pregăteam să plec. Amândoi aţi ridicat vocea.

— V-aţi prins despre ce era vorba?

— Nu. Dar mai târziu mi-am făcut o idee. Când doi tineri au o dispută, iar după câteva săptămâni unul din ei apare cu prietena celuilalt, nu trebuie să fii Miss Marple ca să tragi concluziile corecte.

Când Fabio era deja la poarta grădinii, ea strigă în urma lui:

— Dacă traversaţi la Gourrama, udaţi măcar roşiile un pic. Bătrânul domn Jäger e bolnav şi

nimeni altcineva nu pare să aibă grijă de nimic!

Grădina părea într-adevăr lăsată în paragină, pradă uscăciunii. Printre tufele de roşii veştede zăcea un furtun de grădină. Fabio deschise un pic robinetul de apă şi privi cum pârâiaşul se scurge în pământul însetat.

Nu era necesar să mai verifice data. Era sigur că nu putea fi vorba decât despre 21 iunie. Fusese aici cu Lucas. La trei avusese loc disputa. Trecuse cu puţin de ora patru când el, Fabio, fusese găsit de o patrulă de poliţie, confuz şi cu o rană la cap. Nici în acest caz nu era nevoie să fii Miss Marple ca să tragi concluziile corecte!

Într-un cui ruginit, fixat pe unul dintre stâlpii de lemn pe care fusese ridicată căsuţa, era atârnată cheia. Bătrânul unchi al lui Lucas nu-şi dăduse nici măcar osteneala să bată cuiul în spatele stâlpului, atât de puţine ar fi avut de furat un hoţ aici.

În cameră domnea o căldură insuportabilă. Cele două paturi de campanie nu aveau aşternuturi, sub pilotele în carouri se vedeau saltelele goale.

În chiuveta mică se aflau un pahar, o farfurie, o furculiţă şi un cuţit. Pe masa de lemn stătea un sfeşnic, alături de acesta era o cutie cu chibrituri, printre ele trecea un şir de furnici, pe bancheta din colţ erau stivuite nişte reviste vechi.

Aici trebuie să se fi întâmplat.

Însă ce anume?

O dispută. Dar cert nu din cauza Norinei. Pe-atunci el trăia deja cu Marlen.

Avea conflictul legătură cu lovitura cea mare?

Ce-i adusese aici într-o după-amiază de joi? Voiau să lucreze în linişte? Se mai întâmplase. Ce-i drept, doar o singură dată. Norina nu era la filmări în ziua aceea şi avea nevoie de apartamentul gol. Iar locuinţa lui Lucas i se părea lui Fabio prea zgomotoasă.

Se retrăseseră aşadar aici ca să lucreze şi se luaseră la harţă, oricare va fi fost motivul.

În cursul certei Lucas îi dăduse în cap.

Şi apoi?

Cum ajunsese el la staţia terminus Wiesenhalde? Izbutise s-o ia la fugă? Sau Lucas îl abandonase, lăsându-l să zacă în nesimţire, iar el, Fabio, îşi revenise cât de cât şi umblase derutat prin zonă?

Oricum se vor fi petrecut lucrurile în amănunt, concluzia era mereu aceeaşi: Lucas îl doborâse la pământ şi-i furase povestea.

Fabio încuie căsuţa şi agăţă cheia la loc, în cui.

Îndată ce ajunse la punctul de cotitură unde mobilul lui avu din nou semnal, comandă un taxi la staţia terminus Wiesenhalde. Se grăbea să ajungă la redacţie.

La recepţie se afla o angajată nouă. Nu-l lăsă să urce.

— La cine doriţi să vă duceţi? îl interogă, iar când el zise „la Lucas Jäger”, ea replică: Domnul Jäger nu este aici.

— Când revine?

— N-a precizat.

— Unde s-a dus?

— N-am voie să vă dau nicio informaţie în privinţa asta.

— Atunci faceţi-mi legătura cu Sarah Mathey.

— E într-o şedinţă, n-am voie s-o deranjez.

Lui Fabio nu-i rămase nicio altă soluţie decât s-o roage pe tipa cea nouă să-i facă legătura cu succesorul său, Berlauer.

S-ar fi zis că-l întrerupe dintr-o treabă foarte de importantă. Totuşi, Fabio reuşi să-i stoarcă informaţia: Lucas se dusese la Europa.

Hotelul Europa era o şandrama veche lângă gară. Datorită poziţiei sale şi fiindcă avea două restaurante, un bistro, un bar şi un hol spaţios, era un loc de întâlnire agreat de persoanele în trecere prin oraş.

Fabio se duse întâi la bar. Un pianist — acelaşi de ani de zile — îşi cânta repertoriul — acelaşi de ani de zile. Câţiva oameni de afaceri şedeau la mese joase, aplecaţi asupra unor hârtii şi agende. Lucas nu era printre ei.

Fabio trecu prin bistro spre restaurantul francez. Nici acolo nu dădu de Lucas.

În hol sosise un grup de turişti. Se îmbulzeau în faţa recepţiei, doi liftieri blocau trecerea cu cărucioarele pline de bagaje. Aici, pe jumătate acoperit de un cuier pe rotile, încărcat cu haine în folii protectoare, îl văzu. Aşezat la o masă, vorbea cu un bărbat blond, care stătea cu spatele spre Fabio.

În timp ce înainta spre masa lor, blondul se întoarse şi-i făcu semn unui chelner. Îi zări profilul.

Fabio părăsi holul fără să fi fost văzut de cei doi.

Omul de lângă Lucas era falsul doctor Mark.

19

Când ieşi din hotel, Fabio auzi un îndepărtat bubuit de tunet. Intersecţia din faţa gării se afla în plin soare. Dar deasupra dealurilor de la marginea oraşului cerul se înnegrise.

Fabio îşi înfundase pumnii în buzunarele pantalonilor şi se îndrepta spre oraşul vechi. Ar fi putut la fel de bine să meargă în direcţia opusă. Nu avea nicio ţintă precisă. Nu voia decât să se mişte, să scape de şoc.

Din nou îşi dădu seama că suporta mai greu certitudinea decât bănuiala.

Lucas era deci complicele bărbatului care se dăduse drept doctorul Mark, ca să-l abată pe Fabio din drum. Lucas avea întâlniri conspirative cu acei inşi care doreau să împiedice opinia publică să ia cunoştinţă de descoperirea doctorului Barth.

Lucas, care-i ştersese fişierele.

Lucas, care-i furase dovezile strânse de doctorul Barth.

Lucas, care o oprise pe văduva lui Barth să stea de vorbă cu el.

Lucas, care-l doborâse la Gourrama.

Lucas, care ţinea blocată toată povestea.

Lucas, care i-o scosese în cale pe Marlen.

Lucas, care i-o luase pe Norina.

Bunul său prieten Lucas.

Cerul deasupra oraşului se întuneca repede, ca un pahar cu apă în care a căzut o picătură de tuş. Nu se mai zărea decât un petic de cer albastru. Prin deschizătura dintre nori răzbăteau câteva raze de soare care cufundau tot decorul într-o lumină ireală.

Străduţa se golise dintr-odată. Se lăsase liniştea, ca şi cum pământul şi-ar fi ţinut

respiraţia.

Vechile faţade răsfrângeau ecoul paşilor lui Fabio pe pavaj.

O tânără ieşi în grabă dintr-un butic şi începu să strângă hainele atârnate pe un cuier în faţa vitrinei.

Cără în braţe un prim transport în magazin.

O pală de vânt mătură strada şi făcu să danseze rochiile subţiri de vară de pe umeraşele lor. Picături grele căzură pe praful pavajului înfierbântat. Un fulger se descărca peste streşinile oblice.

Fabio alergă preţ de câţiva paşi până la cuier, ca să dea o mână de ajutor la adăpostirea hainelor. Apoi rămase lângă vânzătoarea care-şi trăgea sufletul râzând şi, din pragul prăvăliei, privi cum se abate potopul peste oraşul vechi. Şiroaie maronii se scurgeau prin rigole şi inundau gurile de canal.

Vânzătoarea se liniştise acum. Îşi încrucişase braţele peste piept. Poate fiindcă băgase de seamă că rochia ei udă devenise transparentă.

Ploaia cădea ca o cortină finală.

Fabio îşi trecu braţul pe după umerii fetei. Ea îl privi mirată.

— Îmi dai voie? Totul e atât de solemn.

Ea dădu din cap. După un timp, îşi trecu la rândul ei braţul pe după şoldul lui. Aşa rămaseră să aştepte ca dezlănţuirea naturii să se transforme într-o ploaie obişnuită de vară.

Când plecă spre staţia de tramvai, lăsând în urmă pivniţe inundate şi cu sirenele primelor maşini de pompieri sunându-i în urechi, Fabio îşi dădu seama că nici n-o întrebase pe fată cum se numeşte.

Cafeneaua Marabu era un local întunecos, situat la colţul unei străzi. Afară, lângă intrare, se afla un rastel de biciclete sprijinind un afiş: reclama unei mărci de ţigări care nu mai exista de mulţi ani. Pe vitrină era lipit un marabu din folie albastră.

Mobilierul consta din nişte măsuţe cu tăblii uzate din material plastic roşu cu picăţele negre. Pernele de plastic ale scaunelor şi banchetelor erau cârpite pe alocuri cu benzi adezive de o culoare apropiată. Trei ghivece cu filodendroni, pline de praf, îşi lăsau vrejurile să atârne obosite prin câte-o nişă, câte-un colţ sau un intrând al încăperii.

În cafenea se aflau doar două doamne în vârstă. Se auzea murmurul conversaţiei lor şi pufăitul maşinii de cafea în spatele tejghelei, unde o ospătăriţă încălzea apă pentru ceai.

Îi aduse lui Fabio un pahar de ceai de mentă. Paharul avea un suport de metal cu mâner, menit parcă să păstreze lichidul cald.

Pescui şnuruleţul din pahar şi începu să cufunde pliculeţul de ceai în apă.

Furtuna adusese mult dorita schimbare meteorologică. Se răcorise şi ploua de ieri. Mantalele de ploaie şi umbrelele dominau imaginea oraşului, în tramvaie mirosea a haine ude, oamenii începeau să uite cât îi chinuise canicula şi să le fie din nou dor de soare.

Fabio nu se lăsă contaminat de proasta dispoziţie iscată de vreme. El trăia un moment bun, cum nu mai avusese de mult. O găsise cu o zi în urmă pe Norina şi ea cedase insistenţelor lui şi acceptase să-l întâlnească.

Cafeneaua Marabu fusese propunerea ei. Din pricina vremii, echipa fusese nevoită să-şi modifice planul de filmare; turnau într-o casă din apropiere.

Când văzu silueta neclară a Norinei prin geamul verde de la intrare, inima începu să-i bată ca la prima întâlnire. Ea-şi scutură umbrela în pragul uşii, intră şi o depuse în suportul de

cupru, apoi se îndreptă spre masa lui Fabio. El se ridică în picioare.

Norina purta o jachetă neagră de nailon, pe care el n-o cunoştea. Fabio nu ştia dacă era vorba de o haină de ploaie sau de o piesă de îmbrăcăminte pe care o porţi în interior. Altfel, ar fi putut s-o ajute să şi-o scoată şi salutul ar fi ieşit mai puţin crispat. Aşa, îşi dădură mâna ca doi necunoscuţi care se văd pentru prima oară, la o „întâlnire oarbă".

Norina se aşeză, îşi scoase jacheta şi o lăsă pe speteaza scaunului. Părea să nu fi dormit prea mult, pentru că avea sub ochi umbrele negre care lui îi plăcuseră întotdeauna. Datorită lor, trăsăturile ei de fată foarte tânără dobândeau o notă de lascivitate inocentă.

— Fumezi acum? întrebă ea şi arătă spre scrumieră.

— Când mi-am recăpătat cunoştinţa, m-am trezit fumător, zâmbi el.

Ea slăbise. Obrazul îi devenise şi mai îngust. Ochii ei verzi arătau obosiţi. Îşi schimbase din nou tunsoarea. Franjurii de pe frunte ajungeau acum chiar deasupra sprâncenelor pensate. Îi stătea bine aşa.

Comandă şi ea un ceai.

— Ei bine, spuse când îi aduse paharul de ceai, să-ţi aud povestea.

Fabio relată, cât mai sobru cu putinţă, istoria despre descoperirea doctorului Barth şi despre rolul jucat de Lucas în toată problema. Nu omise şi nu adăugă nimic. Îşi făcu expunerea în stilul unui rezumat profesionist asupra unor evenimente care întâmplător îl priveau şi pe el. Îşi încheie relatarea cu întâlnirea conspirativă din holul hotelului Europa.

— Am socotit că se cuvine să ştii toate astea, zise şi se lăsă pe spate.

De-a lungul întregului monolog al lui Fabio, Norina rupsese şerveţelul de hârtie de sub paharul ei de ceai în bucăţele minuscule, apoi mâna ei fină le regrupase pe tăblia mesei în noi formaţiuni. Un obicei care înainte îl călcase când şi când pe nervi. Acum îl găsea fermecător.

Îi întinse şi şerveţelul de sub paharul său. Ea îl luă fără niciun comentariu şi începu să-l fărâmiţeze conştiincioasă.

— Ştii ce mi-a plăcut întotdeauna la Lucas? Că n-a spus niciodată o vorbă rea despre tine. Niciodată. Dimpotrivă. Ţi-a luat constant apărarea, ori de câte ori altcineva te judeca cu totul diferit. Ca mine, de pildă. Ceea ce se întâmpla des. Au fost zile întregi când nici nu mai aveam alt subiect, cum nu e greu să-ţi imaginezi. Iar Lucas s-a luptat mereu ca să ţi se acorde înţelegere, ţi-a căutat explicaţii şi scuze. Nu ai idee ce prieten perfect îţi este Lucas. E de nesuportat.

Fabio nu se putu abţine:

— S-ar spune că totuşi ai suportat destul de bine.

Norina rămase serioasă.

— Abia de când s-a culcat cu mine. Atunci n-a mai fost un prieten perfect.

Fabio izbucni în râs.

— Doar n-o să-mi spui că l-ai sedus pentru ca eu să-mi pierd prietenul perfect.

Norina arăta de parcă s-ar fi gândit şi ea la o astfel de ipoteză:

— Ba da, poate inconştient.

Reuni bucăţelele de hârtie într-un semicerc.

— Chiar dacă tot ce mi-ai spus ar fi adevărat...

— Este adevărat, interveni Fabio.

— ...chiar şi în cazul ăsta: el, în locul tău, nu mi-ar pomeni nimic despre întreaga poveste.

— Acceptând totodată ca tu să-ţi împărţi viaţa cu cineva care, pe la spatele tău, se abate de la toate principiile tale.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea.

— Ba îmi fac.

— Aş fi preferat să ţi le fi făcut mai din timp.

Norina corectă semicercul cu una dintre unghiile ei lăcuite în roşu.

Ospătăriţa aruncă o monedă în tonomat şi apăsă câteva butoane.

Fabio arătă spre capul său.

— Aici nimic din toate astea nu s-a întâmplat şi aş da orice ca să nu se fi întâmplat nici în realitate.

Norina anulă semicercul şi improviză o linie dreaptă.

Fabio îşi cufundă mâna în buzunar şi scoase la iveală colierul de corali. Îl puse pe masă, în paralel cu linia dreaptă din bucăţele de hârtie. Norina îşi ridică ochii spre el.

— Corali. Din Amalfi.

Ea îi admiră, fără să-i atingă.

— Frumos.

— Nu se mai găseşte roşul ăsta.

— Ca un lac chinezesc.

— Puneţi-le.

Norina refuză dând din cap.

Fabio zâmbi.

— Fără nicio obligaţie.

Ea luă colierul de pe masă, apucă apoi mâna lui Fabio, îi aşeză coralii în ea şi-i închise palma, cât putu de mult. Îl privi în ochi şi-şi mai scutură o dată capul: era tot nu.

— Din pricina lui Lucas?

— Nu mai sunt cu Lucas.

— A. De când?

— De ieri. De ieri-noapte. De azi-dimineaţă. Nu contează, ne-am despărţit.

Fabio reuşi să nu afişeze un zâmbet larg şi nici să-i sară de gât ori să reacţioneze nepotrivit în vreun alt mod. Se concentra asupra coralilor grei şi reci din palma lui şi nu spuse nimic.

— De aceea am fost de acord să ne întâlnim. Am vrut s-o afli de la mine. Şi am mai vrut să ştii că nu are legătură cu tine.

— Ce vrei să spui?

— Motivul că nu mai sunt împreună cu tine nu este Lucas. Motivul eşti tu.

A doua zi, Lucas era mort.

Plouase toată noaptea şi toată dimineaţa şi încă nu s-ar fi zis că ploaia se pregăteşte să stea. Fabio îşi petrecuse dimineaţa la antrenamente — întâi ale muşchilor, apoi ale memoriei. La prânz îşi dăduse întâlnire — la Bertini, cum altfel? — cu Fredi. Simţea nevoia să discute despre despărţirea Norinei de Lucas. Iar Fredi, cu felul său pragmatic de a privi lucrurile, i se părea partenerul de dialog cel mai potrivit. Ajunseseră la *zabaglione*, când Fabio, care-şi comandase şi el o porţie — antrenorul Jay îl cântărise şi îl găsise sub greutatea normală —, abordă cu Fredi un aspect al afacerilor acestuia:

— Dansatoarele de la Peaches sunt obligate să locuiască în Casa Florida. Pentru două mii cinci sute pe lună.

— Se poate. Administraţia noastră stabileşte detaliile.

— Două mii cinci sute. Incluzând lenjeria de pat şi curăţenia în cameră.

— Nu-ţi face griji, rânji Fredi, tu stai gratis.
— Dar asta-i speculă.
— Nici gând, fetele îşi scot banii în două-trei seri bune.
— La Peaches?
— La Peaches şi după. Fetele astea n-o fac sub cinci sute. Başca salariul, başca procentele lor la şampania consumată de client. Doar nu propui să trecem la tariful unui hostel?
Fabio îşi auzi mobilul sunând. Era Sarah Mathey.
— Fabio, spuse ea cu o voce ciudată, Lucas e mort.
— Ce?
— Lucas a murit.
— Cum?
— Ne-au sunat în urmă cu o oră. L-au pescuit din apa care alimentează centrala electrică.
— Norina ştie?
— E la poliţie chiar acum. Şi eu mă duc într-acolo, imediat. Putem să te contactăm, dacă ar fi nevoie de tine?
— Fireşte. Să nu vin şi eu?
— Nu. Doar dacă va fi nevoie de tine. M-auzi? Nu veni decât dacă te sun.
Închise telefonul.
Fabio îşi puse mobilul pe masă.
— N-o mai mănânci?
Fredi arătă spre porţia de *zabaglione* din faţa lui Fabio, iar când acesta dădu din cap că nu, trase cupa spre sine şi-şi cufundă linguriţa în cremă.
— Ce s-a întâmplat? întrebă, între două linguriţe pline vârf.
— A murit Lucas.
— Acel Lucas care ţi-a furat iubita?
Fabio confirmă, cu o altă mişcare a capului.
— Păi vezi, zise Fredi şi continuă să mănânce.

În apartamentul său, Fabio aşteptă, timp de două ore, să-i telefoneze Sarah. Apoi o sună el pe mobil. Intră robotul. Îi lăsă un mesaj: „Sună-mă când poţi”.
Încercă să contacteze pe cineva din redacţie. Toţi erau ocupaţi. Iar Sarah, spuse centralista, era foarte probabil să nu mai revină astăzi.
Continuă să aştepte. Deasupra ferestrei se lăţea pe tapet o pată de apă. Probabil vreo infiltraţie legată de jaluzelele înţepenite. Aerul din cameră se îmbunătăţise de când se pornise ploaia. Fabio deschise fereastra şi trase perdeaua cu palmieri. Afară maşinile foşneau pe strada udă de ploaie.
Mobilul începu să cânte *Boleroul* lui Ravel. Fabio respinse apelul. Căută cartea tehnică a telefonului şi reuşi, după mai multe încercări, să şteargă *Boleroul*, soneria lui Marlen.
Curând se auzi ţârâitul obişnuit. „Număr necunoscut” apăru pe ecran. Răspunse.
— Ai auzit de Lucas?
Era vocea lui Marlen.
— Da.
— Ştii ceva mai precis?
Fabio ridică vocea:
— De ce eu? De ce tocmai eu? Tu ai avut mai mult contact cu el. *Tu* ar trebui să ştii.

— Scuze. N-am vrut să te calc pe nervi.

Tonul era sarcastic.

— Dacă aflu ceva, te anunţ, spuse el împăciuitor. Iartă-mă.

Încercă să şi-l imagineze pe Lucas. Prins în grilajul centralei electrice, înconjurat de o grămadă de aluviuni aduse de valurile râului brun. Desfigurat pe unul din paturile institutului medico-legal. Cu mâinile împreunate în sicriu.

De ce o făcuse? Din dragoste rănită? Din mustrări de conştiinţă? Din ambele motive? Din disperare? Sau ca să se răzbune?

În sinea lui, Fabio înclina spre ultima explicaţie. Lucas voise să-i lovească. Dacă n-o putea păstra el pe Norina, îşi pusese în gând măcar să le aşeze lor un imens pietroi în cale: Lucas Jäger cel înecat, pe care-l aveau amândoi pe conştiinţă.

Pentru că Norina putea povesti oricui că nu se despărţise de Lucas din cauza lui Fabio. Dar nu şi lui Lucas. Şi nici lui Fabio.

Formă din nou numărul lui Sarah. De astă dată răspunsul ei veni imediat.

— Tocmai voiam să te sun. Norina e acum la părinţii ei. Nu vrea să te vadă.

— Cum îi e?

— Rău. Îşi face reproşuri. S-a despărţit de el alaltăieri.

— Există o scrisoare de adio?

— Până acum nu s-a găsit niciuna. Nu se ştie încă mare lucru. Doar că s-a aruncat în râu noaptea trecută, între orele unsprezece şi patru, pe sub podul Seetal.

— Cum de se poate delimita atât de precis locul?

— Dacă s-ar fi aruncat ceva mai de sus, ar fi rămas agăţat de pod. E acolo ceva în genul unui baraj.

— Părinţii lui au fost anunţaţi?

— Tocmai veneau de la institutul medico-legal când plecam noi de la poliţie. Erau împietriţi.

— Aş putea să fac ceva?

— Cel mai bine e să stai deoparte.

Fabio se întinse pe pat şi-şi fixă ochii pe pata care se lăţea treptat. Ploaia bătea cu perseverenţă în tinicheaua pervazului. Maşinile înaintau cu sunet monoton prin băltoace. Simţea cum i se strecoară o apăsare în tot trupul.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Da! strigă Fabio, fără să se scoale.

Intră Samantha. Îşi vârî mâinile în mânecile halatului ei galben-canar.

— *Je m'ennuie*, spuse constatativ.

Fabio rămase culcat. Pesemne că oferea o imagine tristă, pentru că ea-l întrebă:

— A murit cineva?

Întrebarea nu fusese pusă cu seriozitate. Când el dădu aprobativ din cap, ea se sperie.

— Din familie?

Fabio negă, cu o altă mişcare a capului.

Samantha se aşeză pe marginea patului.

— Un prieten?

Fabio ezită o clipă.

— Mi-a fost prieten. Înainte de a deveni prietenul prietenei mele.
— A fost bolnav?
— S-a omorât.
— De ce?
— Ea a vrut să se despartă.
— Atunci a fost o ticăloşie din partea lui.
Se ridică şi ieşi pe uşă.
Se întoarse şi trebălui în bucătărioară. După un timp îi aduse un pahar cu un lichid maroniu, aburind.
— Bea-l încet.
— Ce este?
— Punci.
— Cu romul tău?
Dădu din cap:
— Îl bem fierbinte, când suntem triste.
— Şi rece?
— Când vrem să fim vesele.
Fabio se ridică în capul oaselor şi sorbi prudent din licoare. Gustul era de alcool fierbinte cu un pic de zahăr şi lămâie.
Samantha îşi reluă locul de la marginea patului.
— La Guadalupe i-am dat odată papucii unui tip. Vine ăla seara în faţa casei mele şi vrea să intre. „Dă-mi drumul, ori mă omor!" striga. Nu puteam să-i dau drumul, nu eram singură. A strigat jumătate de noapte. „Dă-mi drumul, ori mă omor" Până când m-am săturat şi i-am strigat la rândul meu: „Lasă-mă să dorm şi omoară-te!" Bea-ţi grogul.
Fabio mai luă o înghiţitură.
— Şi apoi? întrebă ca un băieţaş căruia i se spune o poveste înainte de a adormi.
Samantha ridică din umeri.
— Apoi m-a lăsat să dorm şi s-a omorât.
Lui Fabio îi veni să râdă.
— Vezi, nu trebuie să-i jelim pe cei ce se omoară când sunt părăsiţi. Nici tu nu te-ai omorât când fata ta te-a părăsit.
— Eu am părăsit-o.
— Păi spuneai că a fost prietenul tău până când a devenit prietenul ei.
— Corect.
— Tu ai părăsit-o şi apoi te-ai şucărit pe noul ei prieten?
— Pare ciudat, aşa-i?
Ea-i lovi fruntea cu două degete:
— De ce ai părăsit-o, de fapt?
— Am uitat.
Samantha izbucni în râs.
— Bea. Asta trebuie băut fierbinte, altfel te face prea vesel.
Fabio bău.
— E adevărat că vă scoateţi banii pe chirie în două-trei seri bune?
— Aşa zice Fredi?
Fabio dădu din cap.

— E adevărat?
— La celelalte fete, da, aşa e.
— Dar la tine?
— Într-o singură seară.
O clipă rămase cu totul serioasă. Apoi începu să râdă.
— Ce mutră faci! Ar trebui să-ţi vezi mutra!
Fabio îşi goli paharul. Apăsarea din trup deveni mai plăcută. Samantha duse paharul în bucătărioară şi-l clăti. El se sculă şi luă ceva de pe masă.
— Închide ochii, îi ordonă când se întoarse.
Ea îi închise.
Îi puse şirul de corali în jurul gâtului şi deschise uşa dulapului pe care era fixată oglinda.
— Acum.
Ea deschise ochii şi-şi trecu lent vârfurile degetelor pe corali. Aveau aceeaşi lucire mată ca pielea ei aproape neagră.
— Pentru mine?
Fabio dădu din cap.
— Corali?
— Din Marea Mediterană.
— Şi la noi există corali. Dar nu în nuanţa asta de roşu.
— Au fost ai unei nimfe.
— Ce este o nimfă?
— O fată fermecătoare cu aripi. A fost iubita lui Hercule. Când a murit, a îngropat-o în cel mai frumos loc din lume şi l-a denumit după ea. Amalfi. Ai auzit vreodată de Amalfi? Samantha neagă din cap.
— În schimb, despre Hercule am auzit, îi luă capul între mâini şi-l sărută lung.
— Prea mulţi muşchi.
— Eu?
— Hercule.

— Te simţi şi dumneata ca şi cum te-ai fi născut a doua oară? întrebă doctorul Vogel, înaintând spre Fabio.
Purta un soi de costum de safari: multe buzunare, un cordon montat în ţesătură şi epoleţi. Fabio se întreba unde se găseau asemenea măsuri enorme.
Îi povesti ce se întâmplase ieri. Doctorul Vogel îl asculta cu un aer profesionist. La sfârşit conchise:
— Aşadar, omul pe care dumneata ai fi dorit să-l lichidezi te-a scutit de această treabă.
— Putem să privim cazul şi în felul ăsta.
— Dumneata cum l-ai privi?
Fabio reflectă.
— Ca pe un stil prost.
— Dumneata dai note stilistice unei sinucideri?
Vocea lui Vogel părea iritată.
— Este o palmă ultimativă. Un ultim mijloc nepermis în lupta pentru dragostea altui om. O nemaipomenită lipsă de consideraţie faţă de partener.
— Sinuciderea reprezintă încetarea oricărei consideraţii. De altfel şi a sinucigaşului faţă de

sine însuşi.

— Nu sunt atât de convins. Eu cred că inşii ăştia sunt atât de porniţi să le tragă celorlalţi o scatoalcă, încât uită cu totul că se prăpădesc şi ei înşişi.

— Îmi aminteşti de mecanicii dumitale de locomotivă.

— Îi înţeleg mai bine acum.

— Trecem la exerciţii?

Fabio dădu aprobativ din cap.

O găsi pe Sarah la birou. Nu se aflase nimic nou în afară de cauza şi momentul morţii. Înecat. Aproximativ la ora două noaptea. Patru ore după ultimul lui apel telefonic la Norina.

— Ce voia?

— Să vorbească, să vorbească şi iar să vorbească. Asta vor toţi amanţii respinşi.

— Cu Norina ai luat legătura?

— Da. Scurt. La telefon.

— Cum îi merge?

— Se întâlneşte azi cu părinţii lui. Chestia asta o înspăimântă.

— Şi eu? Tot mă mai ţin deoparte?

— Tot.

— Sarah, dacă găseşti printre hârtiile lui o documentaţie a unui doctor Barth, mă înştiinţezi?

— De ce?

— Îmi aparţine.

Ceva mai târziu, înainte de masă, Fabio primi un telefon de la sergentul-major Tanner. Îl întrebă dacă are timp să treacă pe la biroul lui. Stabiliră o întâlnire pentru după-amiază.

Fabio îşi amintise ce supradimensionat era Tanner. Dar îi uitase ticul, jovialul clipit involuntar din ochi.

— Arătaţi considerabil mai bine decât la întâlnirea noastră precedentă, remarcă sergentul-major.

Părea efectiv uşurat.

— Cum vă spuneam şi la telefon, a apărut în problema dumneavoastră un nou unghi de vedere.

Deschise un dosar şi căută un pasaj anume.

— Îl cunoşteaţi pe Lucas Jäger.

— Va ocupaţi de cazul lui?

— Doar indirect. Dacă găsim asupra unui cadavru acte de identitate, le comunicăm centralei noastre şi colegii le bagă în computer. Acolo a apărut, legat de numele Lucas Jäger, anunţul unei alarme false. Toate apelurile către centrală sunt în mod obişnuit înregistrate şi apoi stocate pentru un timp.

— N-ar trebui să-i povestiţi asta unui jurnalist.

Tanner se uită oarecum speriat la Fabio.

— Probabil că aveţi dreptate. Vă rog să uitaţi acest aspect. Interesant e altceva. Şi anume un fapt remarcat de un coleg atent. Este vorba despre ziua de joi, 21 iunie; data vă spune fără îndoială ceva. La ora 15.08 a fost chemată o ambulanţă la Waldfrieden, Asociaţia de grădinari care se află mai sus de staţia de tramvai Wiesenhalde. Solicitantul era Lucas Jäger. Dar tot el a

întâmpinat ambulanţa şi a declarat că e vorba despre o eroare. I s-au luat datele personale şi i s-a trimis decontul. Pe care l-a plătit imediat.

Fabio pălise pesemne, pentru că Tanner îl întrebă:

— Doriţi o cafea? Avem espresso simplu, espresso crème, capuccino, café crème, cafea simplă, cafea cu lapte. Sau un pahar de apă? Vreţi un pahar de apă?

Fabio îi făcu plăcerea şi ceru un espresso simplu. Tanner găsi nişte fise în sertar şi se întoarse cu două pahare de plastic.

— Am aflat între timp că un neam de-al domnului Jäger are o proprietate în Waldfrieden. Se numeşte Gourrama. O ştiţi?

— Am fost pe acolo.

— Ştiu că aveţi un gol de memorie, dar teoretic ar fi posibil ca dumneavoastră să fi fost acolo şi în 21 iunie?

Deja în timp ce Tanner se dusese după cafea, Fabio se hotărâse să-i spună adevărul. Cel puţin în parte.

— Da, am fost atunci acolo. O ştiu.

— De la Lucas Jäger?

— Nu, de la o vecină.

— Ar fi trebuit să mă informaţi.

— Voiam să vorbesc mai întâi cu Lucas Jäger.

— Şi?

— N-am mai ajuns s-o fac.

Sergentul-major dădu din capul lui supradimensionat.

— În ce relaţie aţi fost cu Lucas Jäger?

— Eram colegi de serviciu. Şi prieteni.

— Mai eraţi prieteni şi la 21 iunie?

— Aşa presupun, odată ce am fost cu el acolo sus.

— Dar mai târziu au apărut divergenţe de opinii?

— Abia când am ieşit din spital şi mi-am dat seama că era împreună cu prietena mea.

— Fosta dumneavoastră prietenă.

— Aşa e.

— S-ar putea totuşi ca această nouă legătură să fi fost motivul unei posibile divergenţe deja la... — se uită înspre dosar — ...Gourrama?

Fabio îşi ridică mâinile cu un aer neajutorat:

— Mi-ar fi greu să exclud această eventualitate.

Tanner aruncă paharul de plastic în coşul de hârtii.

— Să vă spun acum ce-mi trece prin minte: vă duceţi cu prietenul dumneavoastră la Gourrama, poate pentru un dialog lămuritor, poate ca să lucraţi ceva, poate fără vreun scop anume. Se declanşează o ceartă, poate din pricina prietenei dumneavoastră, poate din alt motiv. Vă înfruntaţi, vă luaţi la bătaie. Dumneavoastră cădeţi în mod nefericit, sau el vă dă cu ceva în cap. Aţi leşinat, iar el a chemat salvarea. Fiecare din voi avea la el un telefon mobil, presupun.

— Acolo telefoanele mobile nu au semnal. Trebuie să te depărtezi o bucată de drum, în direcţia cimitirului.

— Vedeţi, acesta este un indiciu preţios. Aşa lucrurile capătă un sens: el se duce până la locul unde are semnal, între timp dumneavoastră vă treziţi din leşin şi o ştergeţi. Când se

întoarce Jäger, dumneavoastră aţi dispărut. El îi spune ambulanţei să plece, iar dumneavoastră mai rătăciţi un timp în jurul staţiei terminus Wiesenhalde — restul poveştii îi cunoaşteţi.

Amândoi tăcură o vreme, apoi Fabio spuse:

— Se poate să fi fost aşa.

— Nu vi se pare? Însă de ce nu a povestit Jäger nimic? Aveţi vreo explicaţie?

— Poate a ratat momentul. Iar apoi a ieşit la iveală că eu nu-mi amintesc cum s-au petrecut faptele. Atunci le-a păstrat pentru sine.

Tanner îşi clătină capul, într-un gest dezaprobator.

— Nu e prea frumos din partea lui.

— Nu prea, confirmă Fabio.

— Dacă suferi din amor, având şi o asemenea poveste pe conştiinţă, nici vorbă că poţi să te simţi ispitit, într-o noapte cum a fost cea de ieri, să te arunci de pe un pod.

Fabio îi dădu dreptate.

20

Stăteau stingheriţi, în grupuri mărunte, sub umbrelele lor, în faţa capelei cu numărul doi. Sub copertină se strânseseră rudele cele mai apropiate. Tatăl lui Lucas, un bărbat înalt, uscăţiv, cu părul cănit în nuanţe albăstrui, stătea cu un aer uluit în mijlocul lor, ca şi cum ar fi nimerit din greşeală în acea adunare. Mama lui Lucas, o femeie plinuţă, vitală, îl ţinea de mână şi-i arunca, la scurte intervale, priviri îngrijorate. În rând cu ei şi în spatele lor se aflau femei şi bărbaţi de aceeaşi generaţie, probabil fraţi de-ai lor, adică mătuşi şi unchi de-ai mortului. Fabio îl recunoscu şi pe fratele mai mare al lui Lucas, o recunoscu şi pe sora lui mai mică. Şi un bătrân în cârje i se păru cunoscut. Cu siguranţă fratele bunicilor, proprietarul domeniului Gourrama.

În spaţiul intermediar dintre rude şi restul asistenţei — un fel de Ţară a Nimănui — o văzu pe Norina alături de mama ei. Timp de o clipă, i se păru lui Fabio că Norina se uită la el şi-i face un semn de salut din cap.

Redacţia era prezentă în plen. Rufer, însoţit de nevastă-sa, purta un costum închis şi-şi lăsase din nou mustaţă. Sarah Mathey avea o pălărie cu boruri largi — Fabio fiind cât pe ce să n-o recunoască. Reto Berlauer îşi pusese sub canadiană o cravată şi-şi atârnase pe umăr o geantă, de parcă tocmai pleca la un reportaj.

Trustul era reprezentat de Koller, şeful personalului. Veniseră şi câţiva jurnalişti de la alte reviste ale trustului. Chiar câţiva de la concurenţă.

Într-un grup ceva mai numeros de gazetari o zări pe Marlen. Era îmbrăcată în negru, dar pe ea rochia nu părea una de doliu. Îi aruncă o privire scurtă şi dădu lent din cap, un gest pe care Fabio nu ştia cum să-l interpreteze. Cel mai probabil era unul de reproş.

Apoi ea se implica din nou în conversaţia gravă, dusă cu voce joasă, cu cei din grup. „Contactul cu jurnaliştii ţine de profesia mea”, îi explicase ea odată.

Cu paşi ezitanţi, cei din asistenţă se apropiau de intrare, îşi scuturau umbrelele şi se aşezau la coadă pentru a exprima condoleanţe rudelor.

Când Fabio voi să dea mâna cu mama lui Lucas, ea îl luă în braţe şi-l ţinu strâns. Şi el o îmbrăţişa, numărând secundele până când ea-i dădu drumul.

— Acesta e Fabio, explică ea, în timp ce el dădea mâna cu soţul ei.

Tatăl lui Lucas nu şi-l amintea.

— Cel mai bun prieten al lui Lucas, completă mama.

Capela numărul doi nu conţinea simboluri religioase. Câte un aranjament floral de fiecare parte a estradei pentru vorbitori şi o lumânare neutră, neaprinsă — atât fusese permis pentru a sublinia solemnitatea momentului. Fabio se întrebă dacă administraţia cimitirului elaborase coduri numerotate pentru diferitele dotări religioase ale încăperilor şi dacă se întâmplaseră vreodată şi erori.

În capelă era răcoare. Lumina slabă a zilei ploioase abia trecea prin vitraliile pictate în stil constructivist. Singura sursă care radia puţină căldură era mica lampă de lectură, fixată pe estrada vorbitorilor.

Ceremonia începu cu un solo pentru violoncel. Fabio îşi aminti că Lucas se declarase cândva ateu. Dar o preferinţă pentru compoziţiile de violoncel moderniste nu şi-o afirmase niciodată.

După introducerea muzicală, fratele lui Lucas se sui nervos pe estradă şi citi un necrolog. Apoi se auzi din nou violoncelul.

Sora lui Lucas recită un text în care Fabio recunoscu abia spre final o poezie de Gottfried Benn. După care rugă asistenţa să păstreze un moment de reculegere în memoria lui Lucas. Fabio spuse în gând Tatăl nostru şi Ave Maria şi-i mulţumi Domnului că era catolic.

Încheierea momentului de reculegere fu marcată de un alt recital de violoncel. Chiar în timpul lui, cineva izbucni într-un hohot de plâns zgomotos.

Fabio stătea la trei rânduri distanţă în spatele tatălui lui Lucas. Avusese constant în faţa ochilor silueta care-i depăşea în înălţime pe toţi ceilalţi, chiar stând jos. La început, omul se mai uita când şi când în jur, cu acelaşi aer uluit. Apoi se liniştise cu totul.

Acum îl zguduiau hohote de plâns nestăpânite.

Fabio mai apucă să vadă cum de o parte şi de alta nişte braţe de femeie îi cuprinseră umerii tremurânzi. Apoi îi dădură şi lui lacrimile.

Întâi încercă să se lupte cu ele. Dar curând un prim hohot îi ţâşni din piept. Şi plânse fără oprire ca un copil disperat. Nu ştia dacă din jale pentru Lucas, din pricina ceremoniei atât de stângace sau pentru că el însuşi se ştia muritor.

Nici nu observă cum cei din asistenţă se ridică de pe scaune şi părăsesc capela, aruncându-i priviri curioase. Băgă de seamă numai că cineva din preajmă îi pune un braţ în jurul umerilor şi-i întinde nişte batiste de hârtie.

Când îşi reveni cât de cât, văzu că Sarah era cea care avea grija de el.

Îşi suflă nasul.

— Ce naiba...

Sarah dădu din cap.

— Unde sunt toţi?

— La mormânt.

— Şi tu?

— Bucuroasă că am un pretext să nu fiu acolo.

— Nu ştiu ce m-a apucat.

— Dacă nu mai e voie să plângi nici la înmormântări...

— În cazul că s-ar pune vreodată problema, Sarah, şi ai fi de faţă: eu îmi doresc un preot şi

un paracliser şi tămâie şi o slujbă în latină.

— Hai să ieşim de-aici.

În suportul cu umbrele din faţa capelei nu mai era decât una singură. Sarah o deschise. „Vreme de rahat” scria pe ea.

— Nu-i prea potrivit, ştiu. Dar n-am găsit alta. S-a făcut o rezervare la localul Sonnenfels. Vrei să vii cu maşina mea?

— O masă pentru pomană? Nu cred că sunt în stare s-o suport. Face impresie proastă dacă nu vin?

Sarah zâmbi.

— După cât ai bocit, n-o să ţi-o ia nimeni în nume de rău.

Sub umbrela cu inscripţia nepotrivită se îndreptară spre maşina lui Sarah.

— Ştiu că pare cam lipsit de pietate, dar întreb totuşi: v-aţi uitat prin hârtiile lui?

— Doar superficial.

— Nimic despre un doctor Barth printre ele?

— Lovitura cea mare?

— Exact.

— Cum ar trebui să arate ceea ce cauţi?

— Ştiinţific. Însemnări, statistici, rapoarte.

— Dacă găsim ceva, îţi comunic. Dar nu pot să ţi le dau, înţelegi?

— Da.

Când Sarah se aşezase la volan, o întrebă:

— Tot mai trebuie să stau deoparte?

— Da. Lasă-i un răgaz.

Se întâmplă să nu fie nevoie să-i lase prea mult răgaz Norinei.

Stătea la computer şi-şi verifica e-mailurile. Un singur mesaj era nou: i-l trimisese Bianca Monti. O contactase în weekend şi o convinsese să cerceteze adresa de e-mail a doctorului Barth, căutând adresele unor colegi de specialitate. Ea îi răspunsese:

Dragă Fabio,

Am verificat şi n-am găsit nimic. S-ar părea că şi-a şters toate fişierele. Am citit ieri în *Sonntag-Morgen* un necrolog dedicat unui coleg de-al tău. L-ai cunoscut bine?

Poţi să mă cauţi odată şi fără motive profesionale.

Bianca

Se pregătea să-i scrie câteva cuvinte de răspuns, când cineva sună la interfon. Întâi nu înţelese, din cauza vibraţiei interfonului, numele pe care-l rostea vocea feminină.

— Cine?

— Norina!

Apăsă tasta care deschidea uşa, se repezi să aerisească, netezi patul. Soneria se auzi din nou. Deschise uşa. Nimeni. Apăsă pe tasta de răspuns:

— Da?

— Ce etaj?

— A, da. Etajul doi, apartamentul opt.

Goli scrumiera şi-şi strânse hainele de pe scaun.

Se auzi uşa liftului. Se privi în oglinda de la baie, îşi trecu mâinile prin păr şi deschise.

Pe culoar nu ardea becul. Fabio nu-i distinse decât silueta subţire în faţa liftului luminat, înainte ca acesta să coboare. Apăsă pe comutator, dar nu se întâmplă nimic.

— Am încercat şi eu. Pare defect, spuse vocea ei.

Veni spre el, păşi în conul de lumină care răzbătea din apartamentul lui pe culoar şi-i întinse mâna. Mai purta taiorul gri de la înmormântare.

— Ce bine că te-am găsit acasă.

Când trecu pe lângă el în locuinţă, Fabio simţi un abur de ţigări şi de cartofi prăjiţi. Îi luă umbrela udă, se întrebă unde s-o plaseze şi se decise pentru chiuvetă.

Ochii îi străluceau şi respiraţia îi mirosea a vin.

— Trebuie să-ţi vorbesc despre Lucas.

— Vrei să bei ceva?

— Ce ai?

— Apă, cola, suc, bere fără alcool, vin roşu.

— Vin roşu, zise ea.

Barolo era vinul ei preferat. Îl cumpărase exact pentru o astfel de ocazie improbabilă. Aduse sticla şi un pahar.

— Dar tu?

Fabio arătă spre capul său şi se ţinu tare:

— N-ar trebui.

Ea bău neatentă o înghiţitură.

— Mi-ai vorbit despre povestea aceea, pe care Lucas ţi-ar fi furat-o. L-am întrebat despre ea.

— Şi?

— N-a vrut să discute subiectul. Nu mi-a spus decât: Fabio se înşală.

— În ce privinţă? Că povestea a existat? Că el mi-a furat documentele? Că le ţinea ascunse?

— Aşa l-am întrebat şi eu. N-a vrut să-mi răspundă. Afirma că nu poate s-o facă.

— Faptele îmi susţin versiunea. Acum în şi mai mare măsură. Poliţia porneşte între timp de la... Să lăsăm asta.

— Nu. Spune.

— În ziua când m-au adus la spital, am fost văzut împreună cu Lucas la Gourrama. Cu o oră înainte de a fi eu găsit, într-o stare confuză, în staţia terminus Wiesenhalde, Lucas a chemat o ambulanţă şi apoi a lăsat-o să plece.

Norina se uită la Fabio fără să înţeleagă.

— Trebuie pornit de la ipoteza că Lucas e cauza rănirii mele, explică el.

— Crezi că el te-a lovit?

— Nu eu cred asta, poliţia are această presupunere.

— O iei razna. Lucas era mort de spaimă din pricina stării tale.

— Poate nu m-a lovit intenţionat. Poate că m-a împins doar, iar eu am căzut într-un mod nefericit.

— Dar atunci ar fi spus ceva. Nu te-ar fi vizitat la spital fără să-ţi spună ceva.

— Poate că a vrut să-mi vorbească. Dar când a văzut că nu-mi amintesc de nimic, a ţinut totul în el.

Norina neagă din cap.

— Lucas n-ar fi procedat aşa niciodată.

— Uneori te trezeşti băgat până-n gât într-o treabă. Nu uita, ispita era mare. Povestea era

senzaţională, teribilă. Prioni în ciocolată!

Norina îşi goli paharul. Fabio i-l umplu din nou.

— Chiar de-ar fi aşa, reflecta ea, firesc era să publice povestea asta cât mai repede cu putinţă. De ce ar fi acceptat să i se cumpere tăcerea?

— Depinde de plată. Îmi imaginez că firma Lemieux are la dispoziţie, pentru astfel de cazuri, sume deloc neglijabile.

Ea îşi repetă cu fermitate gestul de negaţie:

— Lucas era mult prea cinstit pentru aşa ceva.

— Contactul necinstit cu un câştig dobândit pe cale necinstită aduce cu sine o anume consecvenţă.

Norina îşi duse paharul la buze, dar nu bău.

— Crezi că l-a omorât cineva?

Gândul nu-i era cu totul străin lui Fabio. Totuşi îşi clătină capul a negare.

— Din ce motiv?

— Tocmai pentru că *nu* s-a lăsat cumpărat.

— Presupun că medicina legală e aptă să constate dacă cineva s-a aruncat singur în apă sau a fost împins, zise Fabio.

— Poate că ar avea cum s-o constate. Dar nici nu se gândeşte să cerceteze. Doar are motivul sinuciderii.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Eu sunt motivul.

Începu să plângă.

— Ai şerveţele?

Fabio alergă la dulap şi nu găsi, căută în baie şi nu găsi. Aduse o rolă de hârtie igienică. Se sculă de pe scaun, se lăsă pe vine şi porni să rupă bucăţele de hârtie. Mereu câte trei deodată.

— Trebuie să spui toată istoria poliţiei, izbuti ea să zică.

— Aş avea nevoie de dovezi.

— Dacă le avea el, se găsesc printre lucrurile lui.

— Şi unde-i sunt lucrurile?

— La mine. Trebuia... se pregătea să se mute la mine când mi-am dat seama că nu are cum să iasă bine.

Mărturisirea îi curmă definitiv puterea de a continua să vorbească. Fabio îi înnoia mereu provizia de hârtiuţe. Când avea o mână liberă, o mângâia consolator pe păr.

Rămase chircit în faţa ei, până o văzu oprindu-se din plâns. Strânse grămada de hârtii, le aruncă la coş şi se duse la baie. Când se întoarse în cameră, Norina era întinsă pe pat.

— Doar pentru o clipă, spuse ea.

Fabio stătea pe scaunul de la birou şi veghea somnul Norinei. Închisese fereastra şi se temea că orice zgomot al străzii ar putea-o trezi.

După aproape două ore se sculă încetişor de pe scaun, îi scoase pantofii şi o acoperi. Stinse toate luminile, în afara lămpii de birou.

Ceva mai târziu se duse la baie, se spălă pe dinţi, lăsă lumina aprinsă şi uşa băii deschisă şi stinse lampa de birou. Îşi scoase pantofii şi se întinse cu multă precauţie lângă Norina.

Îi asculta respiraţia liniştită şi abia îndrăznea să respire el însuşi. Stătea lungit pe pat şi-şi

dorea să nu se facă ziuă nicicând.

Judecând după rărirea circulaţiei, ora era înaintată când o auzi respirând diferit. Pesemne se trezise şi încerca să se orienteze. O simţi ridicându-se încet din pat. Fabio se prefăcu dormind. O auzi ducându-se la baie. Când ieşi, văzu în lumina ce se ivea prin uşa deschisă a băii că-şi scosese costumul. Nu mai avea pe ea decât chiloţii şi maioul şi se strecură din nou în pat.

Când se trezi de-a binelea, Fabio simţi sânul Norinei în mâna lui stângă. Nu îndrăznea să se mişte.

În ritm milimetric îşi mişcă totuşi mâna de la sânul stâng spre sânul drept. Simţi cum i se întăresc sfârcurile.

Abia acum deschise ochii. Când se obişnuiră cu lumina slabă, văzu că ea îl priveşte. Se aplecă spre ea şi o sărută.

Ea îi răspunse la sărut, cu un fel de disperare.

— Nu e bine ce facem, suspină ea o dată.

— Nu, nu e bine, gâfâi el.

Fabio stătea întins pe spate, Norina se lipise de el. Se lumina de zi. Se auzea zarva vrăbiilor şi bătaia ploii în pervazul ferestrei.

— Ştii că ieri te-am văzut pentru prima oară plângând? şopti Norina.

O strânse mai aproape lângă el.

Cu puţin înainte de şapte, Fabio se sculă şi puse un ceai la fiert. Când se pregătea să-l ducă la pat, Norina se sculase.

— Filmările încep la nouă şi trebuie să mai trec pe-acasă, să mă schimb.

— Te conduc o bucată de drum, am oră de Tai Chi.

— Te-ai înscris la Tai Chi?

— Ca terapie. Pentru a-mi restabili echilibrul.

Sub duş i se păru că aude soneria. Când veni din baie, Norina zâmbea ciudat.

— A fost aici o fată de culoare. Ţi-a lăsat vorbă că a trecut să-şi ia la revedere, luna viitoare va fi la München.

— E o dansatoare din Guadalupe.

— Ce gen de dansatoare?

— Genul pe care ţi-l imaginezi.

— E foarte frumoasă.

— Dacă-ţi place genul acela.

— Şi purta şiragul tău de corali.

Când drumurile li se despărţeau, Fabio întrebă:

— Şi acum?

Norina ridică din umeri, fără să găsească un răspuns.

— Dacă vrei, te ajut să te uiţi prin lucrurile lui Lucas. Eu ştiu exact ce căutam.

Norina ezită.

— Te sun eu.

Nu ştiau dacă se cădea să se sărute sau nu şi schiţară un gest intermediar.

La Tai Chi, Fabio avu de astă dată numai succese. Aproape toate exerciţiile îi reuşeau fără

ezitare: barza îşi întinde aripile; apucă pasărea de coadă; cântă la lăută; îmbrăţişează tigrul şi întoarce-te la munte; mâinile norilor la stânga, mâinile norilor la dreapta; prinţesa de jad la războiul de ţesut.

Numai la biciul în poziţie chircită şi la împingerea spre cele şapte stele mai întâmpină mici dificultăţi.

La sfârşitul lecţiei, Horst Weber îl luă deoparte.

— Domnule Rossi, zise el pe un ton solemn, cred că eşti pe cale să-ţi regăseşti centrul.

Fabio dădu din cap.

— Nu-i aşa?

Ceva mai târziu, sub duşul fierbinte, se gândi la Norina şi gustă senzaţia plăcută din centrul său.

Ploaia se oprise. Printr-o spărtură în pătura de nori, soarele de iulie lumina strada udă. Fabio se opri la clădirea care adăpostea cabinetul doctorului Vogel şi-şi luă bicicleta din subsol. După câteva sute de metri vechiul simţ al biciclistului îi revenise. Se strecura prin trafic ca şi cum n-ar fi avut niciodată probleme de echilibru.

Casa Florida nu avea un adăpost pentru biciclete. Şi-o legă pe a sa în micul hol de intrare de lângă lift şi urcă pe scări. Dorea să se întindă un sfert de oră în patul nestrâns şi să simtă mirosul Norinei.

Doamna Mičič trecuse prin apartament şi schimbase aşternutul. Lenjeria lui călcată fusese aşezată pe pat, cu un bilet prins deasupra, pe care scria: „De plată: 34”.

Fabio înjură spiritul de ordine al sârbilor şi trecu la laptop, îşi înregistrase numele cel mai frecvent întâlnite ale specialiştilor în Immunoassay şi încerca acum să le găsească adresele de e-mail. În cazul celor mai mulţi reuşea de la prima căutare. le trimise tuturor un mesaj cu acelaşi text.

Subiect: Moştenirea doctorului Andreas Barth

Stimate domn,

La reconstituirea cercetărilor doctorului Andreas Barth am dat de numele dumneavoastră. Doctorul Barth a decedat în luna aprilie a.c. În ultimele luni de viaţă lucrase intens la un proiect aparţinând tehnicii de Immunoassay. Dacă doctorul Barth vi s-a adresat în calitatea dumneavoastră de specialist de frunte în acest domeniu, v-aş fi îndatorat să-mi trimiteţi un e-mail de confirmare.

Cu salutări cordiale,
Fabio Rossi

Fabio îşi reprimă — pentru a câta oară azi? — impulsul de a-i telefona Norinei. Coborî şi-şi arse cerul gurii la pizzeria de vizavi. Vremea nu se decisese încă. Nori cu dungi cenuşii goneau pe cerul de un albastru timid. Într-o dispoziţie exuberantă, Fabio se lansă într-o conversaţie de specialitate privind aluatul de pizza cu vânzătorul de etnie curdă.

Când reveni, după niciun sfert de oră, în holul de intrare de la Florida, îşi găsi bicicleta în altă poziţie. Aprinse lumina. Pneul din faţă era dezumflat. Şi pneul din spate. Se uită mai de-aproape.

Cineva despicase cauciucurile cu un cuţit şi introdusese ceva lunguieţ în fiecare fantă. Scoase obiectele. Erau două batoane de ciocolată marca Chocofit.

Inima lui Fabio bătea nebunește. Urcase în apartament și încerca să se calmeze.

O mitocănie. Vandalism. O poznă pe potriva mediului ambiant. O confuzie de persoană. Dacă i se părea cuiva amuzant să-i bage altcuiva două batoane de ciocolată în cauciucurile bicicletei, erau șanse mari să aleagă marca Chocofit. O întâmplare. Cineva făcuse o glumă proastă.

Cineva cu o cheie de la ușă?

Dar nu era nevoie s-o aibă. La ora asta toate fetele erau acasă. Sunai oriunde și ziceai la interfon „poșta" și intrai numaidecât.

Încetul cu încetul, Fabio se liniști. Privită obiectiv, treaba nu era atât de gravă. Ceea ce-l tulbura ținea de factori emoționali: agresivitatea — trebuia să folosești un cuțit cu tăiș foarte ascuțit și să operezi o tăietură foarte brutală, ca să despici lateral două pneuri practic noi, întărite, bune pentru drumeție; perversitatea — două batoane de ciocolată înfipte în cauciucurile căscate ale unei biciclete; și intruziunea în sfera sa privată. Ceva ce aparținea vieții sale personale fusese profanat în chip ostentativ.

Își aprinse o țigară și se duse la fereastră. Afară se desfășura circulația obișnuită a după-amiezii. Câțiva trecători pășeau prin fața casei. Pe partea cealaltă a străzii, un bărbat într-o manta de ploaie de culoare deschisă se uita în sus spre el.

Fabio plecă de la fereastră. Ce trebuie să facă?

Să sune la poliție? Și să reclame ce anume? Că-i băgase cineva două batoane Chocofit în pneuri? Că putea fi vorba despre o tentativă de intimidare din partea unui trust alimentar multinațional?

Dintr-odată își dădu seama cum se cuvenea să acționeze: să împiedice dispariția dovezilor. Își luă micul aparat de fotografiat dintr-un sertar, introduse un film și coborî tiptil scara.

Între etajul întâi și parter se stinse lumina pe scară. Fabio se întoarse cu câteva trepte mai sus. N-avea chef să ajungă la parter pe întuneric. Apăsă comutatorul. În aceeași clipă auzi ușa imobilului închizându-se.

Coborî restul treptelor cu precauție. Și cu aparatul gata de fotografiat.

Holul era pustiu. Bicicleta dispăruse.

Când reveni în apartament, îi sună mobilul. Sergentul-major Tanner.

— Cum vă merge? întrebă în maniera lui simțitoare.

— Tocmai mi s-a furat bicicleta.

— Era asigurată?

— Cred că da.

— Atunci să faceți reclamație. Numai dacă ați avea mare ghinion v-ar găsi-o.

Fabio renunță la intenția de a implica poliția.

— Domnule Rossi, trebuie să vă mai deranjez o dată. Am prelevat din casa cu grădină a rudei domnului Jäger câteva urme și am avea nevoie să ne ajutați cu niște lămuriri.

— Ce înseamnă asta exact?

— Nu vrem decât să închidem dosarul. Am descoperit amprente, urme, sânge, păr. Mai precis, urme de sânge și de păr pe o coadă de lopată. Păr roșcat, de altfel.

— Când să vin?

— Spuneți-mi când vă convine, iar eu încerc să obțin un termen de la laborator.

Fabio se oferi să vină într-o oră. Tanner îl sună iar ca să-i confirme că este așteptat peste o oră și jumătate.

Era bucuros să iasă din apartament. Şi că avea un pretext întemeiat s-o sune pe Norina.

Răspunse robotul. Îi lăsă un mesaj: „Am fost chemat la laboratorul poliţiei ca să mi se ia o probă de sânge şi una de păr. S-a găsit la Gourrama arma faptei. Sună-mă îndată ce poţi".

Norina îl sună când mai era la laborator.

— Încă mai sunt la poliţie. Lasă-ţi mobilul deschis, te sun peste...

O privi întrebător pe laborantă.

— Zece minute, zise ea.

— ...peste zece minute.

Ea răspunse imediat când o sună.

— Ce armă a faptei? fu prima ei întrebare.

— O coadă de lopată. Foarte probabil asta e. Cu resturi de păr lipite pe ea. Resturi de păr roşcat.

La capătul celălalt al firului urmă o clipă de tăcere. Apoi Norina spuse:

— Nu-mi vine să cred.

— Nici mie. Trebuie să aşteptăm rezultatele de la laborator. Dar cum spuneam, părul e roşcat.

Ea tăcu un timp. Apoi:

— Ziceai că m-ai ajuta să mă uit prin lucrurile lui. Când ai avea timp?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Astă-seară? La şapte?

— Aduc ceva de mâncare.

Grazia Neri tot mai era pornită contra lui Fabio. Dar cel puţin se abţinu să-i surâdă. „*É un peccato*", îşi emise ea comentariul dezaprobator în privinţa lui Lucas. Referindu-se la păcatul mortal al sinuciderii.

Fabio îi ceru vânzătoarei o jumătate de kilogram de *ravioli à la ricotta* proaspete, unt sărat, salvie, o bucată de parmezan, nişte şuncă de Parma şi două sticle de Barolo. Pepenele şi-l alese singur. Lângă standul din faţa magazinului mirosi cinci până să se decidă.

În timp ce vânzătoarea îi ambala cumpărăturile, Grazia îl chestionă în privinţa înmormântării.

— A fost multă lume?

— Destulă.

— O ceremonie frumoasă?

— Relativ.

— O slujbă catolică, sau luterană?

— Nici, nici.

— Iudaică?

— N-a fost nicio ceremonie religioasă.

— Cum vine asta? întrebă Grazia, consternată.

— Nu-i aşa de simplu, Grazia.

— Te cred.

Când Fabio ajunsese pe trotuarul celălalt, în faţa casei Norinei, Grazia tot mai clătina din cap. Sau abia îşi reluase gestul?

Norina îl aştepta în pragul uşii întredeschise a apartamentului. Era palidă. Cearcănele i se

adânciseră. Îl pofti înăuntru cu un zâmbet grav.

Fabio încercă să nu privească în jur. Dar simţi schimbările. Oglinda de deasupra comodei era înlocuită cu un afiş de film, lângă uşă se afla un cuier cromat, mocheta din antreu dispăruse, parchetul de sub ea fusese de curând dat cu ceară şi acoperit cu un strat protector.

Duse cumpărăturile în bucătărie. Părea neschimbată. În afara unui storcător de portocale care se afla lângă maşina de espresso.

Uşa spre micul balcon al bucătăriei era deschisă. Se înghesuiau aici trei ghivece cu fire de canabis. Lucas le cultiva. Era, s-ar fi putut spune, un fumător ocazional. Ca să-şi demonstreze lui însuşi că nu e un filistin, cum îl ironiza Fabio.

Fabio despachetă cele aduse şi începu să taie pepenele. Norina prelua trierea resturilor. Hârtie la hârtie, material plastic la gunoi, sâmburii de pepene la compost. Purta o fustă strâmtă, lungă până la genunchi, pantofi cu talpă plată şi un pulover larg şi subţire de bumbac, sub care se contura când şi când, la unele mişcări, un sân. Totul era în nuanţe pe cât posibil depărtate de negru.

Fabio decupă marginile de grăsime ale şuncii, rulă feliile şi le aşeză pe două farfurii, alături de bucăţile de pepene. Apoi deschise o sticlă de vin.

— Doar dacă bei tu. Am băut ieri prea mult.

Fabio astupă sticla şi o puse la locul ei iniţial de pe masă. Taie untul în bucăţi şi le aruncă într-o tigaie pe care o aşeză pe plită. Spălă salvia şi mărunţi frunzele deasupra untului care se topea treptat.

Se aşezară la masa de bucătărie şi mâncară antreul. Niciunul din ei nu voia să rostească vreun cuvânt greşit. În bucătărie se răspândi mireasma untului cu salvie.

După masă, Norina îl duse în camera care înainte fusese a lui. Acum se aflau aici un birou, un scaun şi un fotoliu pe care Fabio le cunoştea din locuinţa lui Lucas. Pe jos stăteau de-a valma nişte cutii, unele goale, altele pline, sau umplute pe jumătate. De un perete erau sprijinite rafturi şi vergele de fier, aparţinând unei biblioteci demontabile.

Aşezară o cutie în mijlocul încăperii şi începură s-o umple cu lucrurile risipite în jur. Când nu mai rămăsese nimic pe jos, porniră să trieze conţinutul cutiilor.

Orice filă, notiţă, tăietură de presă, orice documentaţie sau manuscris, tot ce se adunase într-o scurtă existenţă de gazetar era socotit de doi oameni suficient de important pentru a fi — probabil pentru o ultimă oară — luat la mână, examinat, evaluat şi pus deoparte.

Până la miezul nopţii stătură chirciţi pe podea, schimbând prea puţine vorbe, şi munciră la ce lăsase în urmă Lucas Jäger. Din oră în oră cel dispărut era tot mai prezent în cameră, iar Fabio tot mai consternat să constate cât de mult contase el în viaţa lui Lucas. Dădu peste dosare întregi cu documentaţii pentru articole de Fabio Rossi; se iviră însemnări scrise de mâna lui Fabio pe dopurile unor sticle de bere sau pe nişte note de plată de la restaurant; *post-it*-uri, conţinând prostioare lipite de Fabio pe ecranul calculatorului lui Lucas; însemnări marginale ale lui Fabio Rossi pe pagini de manuscris ale lui Lucas Jäger; fotografii ale lui Fabio cu Lucas, poze ale lui Fabio Rossi cu Norina Kessler.

Nici urmă de însemnările doctorului Barth.

Când stinseră lumina în cameră şi închiseră uşa, Norina spuse:

— Acum mi-ar face bine un pahar de vin.

Fabio destupă sticla şi umplu două pahare. Ciocniră, stând la masa de bucătărie.

— Pentru Lucas, spuse Norina.

— Pentru Lucas.

Băură în tăcere. După un lung răgaz, Fabio spuse:

— Nu știam că am contat atât de mult pentru el.

Norina dădu din cap.

— „Fabio spunea. Fabio e de părere. Așa a procedat Fabio mereu." Fabio și iar Fabio.

— Probabil că te-a călcat pe nervi.

— Când ne certam, o făceam cel mai des din cauza ta. Era descumpănit de felul cum te schimbaseși. Pentru el se prăbușise o lume. Și totuși nu admitea niciun reproș la adresa ta.

Norina mai luă o înghițitură de vin. Obrajii ei își redobândiseră un pic de culoare.

— Știi că aveam dispute pentru că refuzam să te vizitez la spital? Făcea apel la conștiința mea când refuzam să-ți răspund la telefon și nu reacționam la mesajele tale. Cred că ar fi vrut să mă bage cu mâna lui în patul tău.

— Ciudat.

— Mi-a spus odată că ai avut parte de miracolul celei de-a doua șanse. Și că nu ne este îngăduit să-l distrugem.

— Miracolul celei de-a doua șanse. Și asta din gura unui ateu!

Umplu din nou paharele.

— Hai să bem un ultim pahar înainte să plec.

— Ai venit cu bicicleta?

Fabio se întrebă dacă e cazul să-i relateze adevărul, apoi se limită să spună:

— Mi-a fost furată.

— Costisitoarea ta bicicletă de aluminiu?

— Strada pe care stau nu este tocmai un loc sigur pentru biciclete costisitoare de aluminiu.

Norina ezita.

— Poți să dormi aici.

Fabio o privi în ochi și spuse:

— Mi-ar plăcea.

— Pe divanul pentru oaspeți, O.K.?

— O.K., răspunse Fabio, ca și cum nu s-ar fi așteptat la altceva.

— Ce s-a întâmplat ieri... stătu pe gânduri... a fost un act de disperare. Mă și îmbătasem.

— Mie mi s-a părut frumos.

— Un act frumos, la beție și din disperare.

Când pregătiră împreună divanul, Norina spuse:

— În ultimele sale două zile, Lucas a locuit sus la Gourrama. Poate că documentele pe care le căutăm sunt printre lucrurile lui de acolo. Ai vrea să ne ducem mâine să verificăm? Sunt liberă după-masă. Nu se filmează. E sărbătoare națională.

Fabio insistă ca ea să folosească prima baia. Se așeză lângă fereastra deschisă și privi în noapte. Șirul de case de vizavi era cufundat în întuneric. Numai vitrina Pizzicheriei Neri era luminată. Ca să-i sperie pe hoți, conform teoriei răposatului Franco Neri.

Norina ieși din baie.

— Ți-am pus un prosop și o periuță de dinți.

Își dădură o sărutare de noapte bună. Ea mirosea a pastă de dinți și a cremele ei misterioase.

— Dacă am găsi dovezile, poliția n-ar fi oare obligată să ia în considerare și eventualitatea

unei crime?

— Cred că da.

— Închipuie-ţi: eu îmi ziceam că am pe conştiinţă sinuciderea lui, când e posibil să fi fost ucis.

— Nimeni nu are pe conştiinţă sinuciderea altui om.

A doua zi dimineaţa, Fabio se afla devreme, după ora şapte, în magazinul Graziei Neri. Ea îl măsură plină de obidă.

— *É un peccato*.

De astă dată era vorba despre păcatul de a înnopta la o proaspătă văduvă.

Dar îi oferi cafeaua ei neagră şi dulce şi o felie de pâine prăjită, cu salam.

— Şuncă aţi avut ieri-seară, remarcă ea cu reproş.

Când intră în holul Casei Florida, bicicleta lui revenise la locul ei.

Se apropie prudent. Pneurile erau absolut noi şi umflate cum se cuvine.

Urcă scările cât de repede putu şi se încuie în apartament. Sprijinit de tăblia mesei, aşteptă să-şi recapete suflarea.

Nu-şi dădea seama ce-l înfricoşa mai mult: mutilarea bicicletei sau înapoierea ei în formă intactă. Era ca şi cum cineva dorea să-i demonstreze că poate intra şi ieşi în casa unde locuia el oricând poftea şi să procedeze după bunul său plac cu un obiect care-i aparţinea. Poate şi cu el însuşi?

Abia sub duş, când funcţionarea imprevizibilă a bateriei îi abătu atenţia, începu să se destindă. Îi trecu prin minte o explicaţie inofensivă a incidentului: un copil îşi îngăduise o poznă cu bicicleta lui şi părinţii dreseseră situaţia, înainte de a da de bucluc.

Cu cât reflecta mai mult, cu atât versiunea lui i se părea mai plauzibilă. Iar când, la bărbierit, i se păru că percepe vibraţia lamei şi pe partea dreaptă a buzei, izbuti chiar să-şi reorienteze gândurile spre Norina. Instantaneu se simţi mai bine.

Aveau să se regăsească. Totul prevestea că aşa urma să se întâmple. Poate nu azi şi nici mâine. Dar curând. Ea avea să-i susţină procesul de uitare şi să-i dea o a doua şansă. Harul celei de-a doua şanse.

Se îmbrăcă şi-şi porni laptopul. Pe server apăreau trei răspunsuri la apelul său. Două din ele exprimau regretul expeditorilor de a nu putea fi de ajutor. Nu fuseseră contactaţi niciodată de doctorul Barth.

Al treilea cuprindea următoarele:

Stimate domnule Rossi,

Referitor la mesajul dvs. adresat profesorului Weider, vă rog să mă contactaţi îndată ce citiţi acest text.

Cu salutări cordiale,
Duliman Boswell

Dedesubtul numelui era trecut un număr de mobil, pe care Fabio îl formă imediat.

— Da, se auzi o voce.

— Domnul Boswell?

— Da.

— Fabio Rossi. Am primit mesajul dumneavoastră. Este vorba despre doctorul Barth.

— A, domnul Rossi. Vă mulţumesc că aţi răspuns atât de repede. Ne putem întâlni? Am informaţii importante privind tema care vă interesează.

— Desigur. Când? Unde?

— Cunoaşteţi localul Blue Nile? E agreabil de liniştit la ora asta.

— Dar e deschis numai pentru membri.

— Menţionaţi numele meu dacă ajungeţi înaintea mea. Puteţi să veniţi într-o jumătate de oră?

Fabio îşi puse în geantă două carneţele şi reportofonul şi se sui pe bicicleta sa cu pneuri noi.

Era o zi blândă, cu o lumină de un cenuşiu deschis, nedecisă dacă să rămână uscată. Fabio trecea prin circulaţia înceată a zilei de sărbătoare şi se gândea la interlocutorul său telefonic. Vocea lui îl iritase cumva: i se părea cunoscută.

Localul Blue Nile era amenajat aşa cum designerul de interior îşi închipuise probabil clubul unor ofiţeri englezi din Cairo în perioada colonială. Multă piele şi alamă, mult lemn de mahon. Căşti coloniale, cópii ale unor obiecte străvechi descoperite în morminte, fotografii colorate din anii ’20, înfăţişând călătorii pe Nil, şantiere arheologice şi plimbări călare pe cămile.

În local nu era nimeni în afara unui chelner cu o eşarfe roşie petrecută peste mijloc, care-l întâmpină pe Fabio imediat.

— Am o întâlnire cu domnul Boswell.

— N-a ajuns încă. Dar dacă doriţi să luaţi loc între timp, iată unde stă domnul Boswell de obicei.

Arătă spre un mic grup de scaune, pe jumătate disimulat de un paravan egiptean.

— Ce aţi vrea să vă aduc?

Fabio comandă un espresso. Chelnerul aduse o căniţă de cupru cu o cafea arabică tare şi dulce şi o farfurioară cu dulciuri orientale.

„Ciudat loc pentru o întâlnire cu un om de ştiinţă”, îşi spuse Fabio. Îşi aşeză unul din carneţele şi reportofonul pe masă.

După scurt timp văzu doi bărbaţi la intrare. Unul rămase în picioare lângă uşa, al doilea se îndreptă spre el.

Falsul doctor Mark.

Fabio se ridică.

— Aşteptaţi de mult, domnule Rossi? Dar vă rog, staţi jos.

Fabio strânse mâna care i se întindea. Amândoi se aşezară.

— Sunteţi Duliman Boswell?

Omul arătă spre reportofon:

— E pornit?

Fabio negă.

— Aşa şi trebuie să rămână. Suntem *off the record*. Da, eu sunt Duliman Boswell. Scuzaţi-mi prestaţia de la întâlnirea noastră precedentă. O mică măsură de precauţie.

Fabio îşi simţi inima bătându-i nebuneşte în piept.

— Cine sunteţi de fapt?

— Un colaborator al firmei Lemieux.

— Care este sarcina dumneavoastră?

— În sensul cel mai larg: pază şi protecţie!

Chelnerul aduse un ulcior cu ceai verde, pe care-l turnă, cu gesturi oarecum ceremonioase şi de la o remarcabilă înălţime, nou-venitului într-un păhăruţ pictat.

— Văd că preferaţi cafeaua, remarcă Boswell. Firesc pentru un italian.

— Nu sunteţi un colaborator al profesorului Weider.

— Să spunem aşa: profesorul Weider este un colaborator al nostru. Tot în sensul cel mai larg. El mi-a transmis mesajul dumneavoastră.

O voce feminină, catifelată începu să cânte în arabă.

— Fairuz, spuse visător Duliman Boswell, de la pază şi protecţie. O cunoaşteţi?

Fabio negă.

— N-aţi fost încă niciodată în Egipt.

— Ce ştiţi despre doctorul Barth?

Boswell sorbi încetişor din ceai.

— Doctorul Barth a fost un cercetător extrem de talentat. Puse paharul pe masă şi-şi privi una dintre unghiile lustruite, ascuţite cu pila.

— De neînţeles fapta lui. Odată ce putea fi la adăpost de orice nevoi materiale.

— Lemieux l-a cumpărat?

— Nu pe el. Invenţia lui. Un procedeu ultrasensibil de detectare a prionilor în alimente. Exact ceea ce aştepta lumea întreagă.

— Şi de ce nu se aude în lumea întreagă nimic despre acest procedeu?

— Încă nu e totul finisat. Dar curând vom fi gata. Aşa mi s-a spus din partea departamentului nostru de cercetări.

— De ce nu l-a finisat el însuşi?

— Din diferite motive. Unul fiind legat de patronul lui. Condiţiile contractului său trebuie să fi fost deosebit de neavantajoase — personal n-am luat parte la negocieri. Datorită faptului că ne-am implicat, se ivise pentru el posibilitatea unei soluţii mult mai lucrative.

— Şi firma Labag a fost de acord ca el să rateze şansa asta?

— Firma Labag este în proporţie de sută la sută o filială de-a noastră.

— A fost dintotdeauna?

— Asta nu, acceptă Boswell cu modestie.

Tonul omului începu să-l calce pe nervi pe Fabio.

— Iar prionii din ciocolată au influenţat cu siguranţă reglementarea financiară?

— Evident. Imaginaţi-vă ce agitaţie s-ar fi stârnit. Aveţi idee câtă ciocolată se consumă anual numai la noi?

— Patru kilograme pe cap de locuitor, răspunse Fabio.

— Aproximativ atât. Ca într-o bună zi să apară într-o gazetă zvonul că s-au găsit prioni în ciocolata Lemieux.

— Nu zvonul, corectă Fabio, ci dovada.

— Dovada oferită de un procedeu aflat abia în curs de elaborare. Nu, nu: doctorul Barth a luat decizia corectă când a ajuns la o înţelegere financiară cu noi.

— El pare să fi fost de altă părere.

Boswell îşi ridică mâinile într-un gest de regret şi apoi le lasă să cadă.

— Cei puţin văduva lui profită azi de faptul că el a avut simţul răspunderii.

Fabio râse scurt. Omul de la uşă îi aruncă o privire.

— Iar apoi, când aţi crezut că aţi aranjat lucrurile la modul cel mai plăcut şi aţi ascuns toată treaba sub covor, am apărut eu.

Boswell nu avu cum să răspundă decât după ce-şi înghiţi ceaiul. Dar aprobă din cap chiar înainte.

— Exact. Atunci aţi apărut dumneavoastră.

— Presupun că aţi încercat să mă cumpăraţi şi pe mine, iar când n-a mers, v-aţi adresat lui Jäger, ca să mă influenţeze. Iar când nici asta n-a mers, am încasat o lovitură în cap. Cu cât l-aţi plătit?

Boswell îşi turnă un alt pahar de ceai. Nu chiar de la înălţimea practicată de chelner, dar de la o înălţime suficientă ca să se formeze puţină spumă.

— Rolul domnului Jäger a fost altul. El n-a intrat în scenă decât mai târziu, abia când v-aţi reluat investigaţiile şi v-aţi făcut apariţia la Labag. A încercat să ne convingă că nu urmăriţi altceva decât să vă umpleţi golul de memorie. Şi că nu vă amintiţi de treaba cu noi. A insistat mult în acest sens.

Lui Fabio nu-i veni în minte niciun răspuns. Îşi duse ceaşca de cafea la buze, observă că era goală şi o lăsă din mână. Boswell bătu din palme. Chelnerul se ivi imediat. Boswell zâmbi mulţumit.

— Vedeţi, aici punem mare preţ pe autenticitate.

Comandă o nouă cafea pentru Fabio.

— De aceea l-am înlocuit eu atunci pe doctorul Mark. Voiam să mă lămuresc personal cât de extinsă era amnezia dumneavoastră. N-am fost cu totul mulţumit de rezultat. L-aţi menţionat prea des pe doctorul Barth. I-am spus asta şi domnului Jäger. Dar el nu voia în niciun caz să mă implic.

Chelnerul aduse cafeaua. Fabio nu se arătă dornic s-o bea.

Boswell continuă:

— Dar nu aţi încetat să anchetaţi. V-aţi dus la Amalfi. Aţi fost la Polvolat. Atunci n-am mai avut altă soluţie, chiar ţinând seama de situaţia dumneavoastră specială, decât să-l înştiinţez pe domnul Jäger că acum vom acţiona.

— Şi? Cum a reacţionat?

— Foarte stângaci. La ultima noastră întâlnire...

— ...în holul de la Europa...

Intervenţia lui Fabio îl încurcă pentru o clipă pe Boswell, dar apoi vorbi mai departe:

— La ultima noastră întâlnire, în holul de la Europa, m-a ameninţat pe faţă că va publica el însuşi toată chestiunea, ca să vă scoată pe dumneavoastră din cauză şi de sub ameninţarea pericolului. Am fost obligaţi să luăm foarte în serios spusele lui. Am pornit de la ipoteza că avea o copie a documentelor. Apoi, cum ştim, el a ales o altă cale. Mie personal mi-a părut foarte rău. N-ar fi fost nevoie. M-a impresionat loialitatea tânărului ăstuia. Şi pentru el ar fi existat alte soluţii, mai pozitive.

Fabio rosti întrebarea care-l preocupa de mult:

— Cu cât l-aţi plătit?

Boswell răspunse şi acum cu sobrietate:

— Cu 800 000 de dolari. La cursul de atunci, asta însemna ceva mai puţin 1,4 milioane de franci elveţieni.

Era totuşi mai mult decât presupusese Fabio.

— Dar nu lui i-am plătit această sumă. Ci dumneavoastră, domnule Rossi, dumneavoastră. Domnul Jäger a rămas intratabil.

Lui Fabio i se păru că o micuţă mână rece îl apucă de ceafa. Nu putea să scoată nicio vorbă.

Nu putea să se mişte.

Boswell se ridică.

— Acestea voiam să vi le reamintesc, domnule Rossi. Consideraţi informaţia drept contribuţia mea personala la reconstituirea amintirilor dumneavoastră.

Arătă spre masă.

— Evident, consumaţia mă priveşte. Iar daca mai doriţi ceva, nu vă sfiiţi să comandaţi.

Fabio îi ignoră mâna întinsă.

— Şi scuze pentru povestea cu bicicleta. Oamenii mei sunt câteodată cam puerili.

Fabio privi în urma lui Boswell, care se îndrepta spre ieşire. Omul de acolo îi ţinu respectuos uşa deschisă.

Nu îndrăzni să se suie pe bicicletă. Nu ştia cât mai rămăsese, buimac, la Blue Nile. Cândva îl sunase pe Fredi, spunându-i că trebuie să-l vadă urgent.

Fredi nu se arătă încântat. Era în drum spre debarcader. Intenţiona să-şi petreacă după-amiaza în compania câtorva prieteni, pe Libellula, iar seara să privească focul de artificii de pe lac. Dar Fabio insistă. Nu avea să-l reţină decât o jumătate de oră, îi promise.

Acum îşi împingea bicicleta spre Bertini. Localul nu se afla prea departe de Blue Nile.

Era cu putinţă? Atât de departe îl dusese evadarea într-un alter ego al său — cum se exprima doctorul Vogel?

Fredi ajunsese înaintea lui Fabio. Purta un tricou alb şi un blazer încheiat la două rânduri, cu nasturi aurii şi un blazon brodat, pe care scria Libellula. Bea un Martini alb, probabil băutura lui din zilele cu preocupări sportive. În completare, ceruse o farfurie cu câteva mici gustări. Localul era deocamdată gol, pe toate mesele scria rezervat.

— Ce bei? îl întrebă pe Fabio.

— Nimic. O întrebare: spuneai că, atunci când ne-am reîntâlnit pentru prima oară, aş fi vorbit despre lucruri care altădată nu mă interesau. De pildă despre bani.

Fredi îl privi în ochi, calm.

— Exact.

Pescui o felie de salam şi împinse farfuria, câţiva centimetri, spre Fabio. Acesta făcu semn că nu ia nimic.

— De pildă, despre 800 000 de dolari?

— Întocmai.

— Unde sunt?

— Profitabil investiţi. În firmă. Conform înţelegerii.

Îşi înfipse furculiţa într-o bucată de ceafă, o mestecă de două ori şi o făcu să alunece pe gât cu un Martini alb.

Fabio izbi cu palma în masă.

— Fir-ar să fie!

Chelnerul le aruncă o privire iritată. Fabio îşi tempera vocea.

— Am venit la tine cu 800 000 de dolari şi te-am rugat să-i investeşti pentru mine?

Fredi dădu din cap. Avea din nou gura plină.

— Bani lichizi?

Fredi rânji, înghiţi şi zise:

— Într-o sacoşă de iută de la un magazin bio.

— M-ai întrebat de unde am banii?

— Dacă ai fi vrut să-mi spui de unde-i ai, îi duceai la o bancă. Fabio mai izbi o dată masa.

— La naiba! De ce nu mi-ai zis nimic despre asta?

Fredi îl privi netulburat.

— Am vrut să văd dacă-ţi aduci aminte singur.

— Şi dacă nu mi-aş fi adus aminte? aproape că ţipa. Fredi îl onoră cu zâmbetul său cel mai cuceritor.

— Atunci nici n-ai fi simţit lipsa lor.

21

Porniră după-amiaza spre Asociaţia de grădinari Waldfrieden într-un Renault galben cu logoul Mystic Productions. Circulaţia era redusă la minimum. Vremea rămăsese capricioasă. Abia ce loviseră picăturile grele de ploaie parbrizul, că Norina trebui să-şi coboare apărătoarea de soare.

La un stop, ea se uită la Fabio cu coada ochiului.

— Dacă-ţi vine atât de greu, pot să mă duc şi singură.

— De unde ideea că-mi vine greu?

— Eşti abătut.

— Doar obosit.

— Oricum te-aş înţelege — după tot ce s-a petrecut acolo sus.

Fabio reuşi să schiţeze un zâmbet melancolic.

— Au fost şi întâmplări frumoase.

Semaforul se făcu verde, Norina demară.

Evident, ea avea dreptate. Fabio nu se simţea numai abătut, ci trăia o tăcută disperare. Din cauza lui însuşi, din cauza celor lăsate în urmă şi — mai grav — din cauza a ceea ce-l aştepta. Nu avea de ales, era dator să-i spună Norinei adevărul. Adevărul despre Fabio Rossi. Mărturisirea trebuia să ducă — fără urmă de îndoială — la sfârşitul definitiv al relaţiei lor care abia începuse să se înfiripe din nou.

La marginea pădurii erau parcate mai multe maşini. Norina parcă lângă ele Renaultul. Scoase o sacoşă din portbagaj.

— Cârnaţi prăjiţi, spuse, obligatorii într-o zi de sărbătoare naţională.

O luară pe drumul principal, apoi cotiră pe cel lateral care ducea la Gourrama. Majoritatea căsuţelor şi grădinilor erau împodobite cu lampioane, ghirlande şi steguleţe. Oamenii, ocupaţi cu pregătiri festive, scrutau cu priviri îngrijorate cerul.

În faţa casei cu obloane galbene femeia cu memoria slabă, suită pe un scaun, prindea o ghirlandă de beculeţe de un burlan. Bărbatul ei, jucătorul de cărţi, căra în casă o ladă frigorifică. Fabio şi Norina salutară cu o înclinare a capului. Li se răspunse la salut, dar sărea în ochi efortul celor doi de a-şi reţine comentariile până când tinerii aveau să se depărteze suficient ca să nu-i mai poată vedea şi auzi.

Doamna Blatter, vecina proprietăţii Gourrama, avea musafiri. Două familii cu copii mici. Bărbaţii, de vârsta lui Fabio, întindeau în chip de copertină o foaie de plastic în faţa casei. Ea însăşi, ajutată de o fetiţă, culegea mure.

Când îi zări pe Fabio şi Norina, veni lângă poarta grădinii.

— Credeţi probabil că mi-au sosit copiii şi nepoţii. Dar nu — sunt nepoţii şi strănepoţii mei.

Apoi spuse cu un aer grav:

— Îmi pare atât de rău pentru Lucas. L-am mai văzut aici, chiar în ziua aceea. Arăta ca de obicei. Dacă ai putea să priveşti măcar uneori înăuntrul oamenilor...

Când îşi urară o seară frumoasă, adăugă:

— Ce bine că n-o să fie pustiu astăzi la Gourrama. Ar fi şi mai trist.

Ploaia din ultimele zile înfrumuseţase pe alocuri grădina părăginită. Îi priise mai cu seamă dovleacului, care năpădise brazda cu frunze mari, de un verde intens. Numai tulpinile subţiri ale tufelor de roşii se înălţau jalnice din iarbă. Cele câteva frunze care supravieţuiseră uscăciunii se prăpădiseră în bătaia ploii. Se veştejeau cenuşii printre roşiile care putrezeau vlăguite, ca nişte săculeţi dezumflaţi.

Printre mure, vrăbiile îşi disputau recolta, printre fructele căzute din pomi zumzăiau viespile.

Unchiul lui Lucas — fratele bunicului său — se arătase bucuros când Fabio îl sunase şi—i ceruse permisiunea să petreacă seara la Gourrama. Dacă era posibil, dar cu-adevărat numai dacă era posibil, îl îndemna să culeagă nişte mure — erau cele mai bune pe care le ştia. Şi fructe. Fructe — câte putea să ducă. Fabio se gândise să treacă pe la bătrân şi să-i lase câte ceva din recoltă.

Pesemne că fusese foarte ud peste tot când poliţia îşi făcuse incursiunea. De-a lungul podelei de lemn a verandei, o cărăruie formată de urmele unei tălpi murdare ducea până la uşă. Înăuntru, cineva împrăştiase urmele în dâre inegale, folosind o cârpă udă. Şi căutătorii de urme lasă urme.

Mirosea a umezeală şi a mâncare stricată. Pe masă erau trei ziare, toate din 26 iulie, ultima zi de viaţă a lui Lucas. Lângă ele — un clasor de hârtii cu inscripţia „materiale curente”.

Pe colţar se înşirau patru cutii pline de acte, manuscrise şi obiecte de birou.

Cea mai interesantă descoperire era ascunsă sub nişte reviste vechi. Laptopul lui Lucas.

Pe patul de sus erau întinse câteva piese de îmbrăcăminte şi lenjerie. Pe patul de jos, aşternutul fusese lăsat nestrâns. În suportul de vase de lângă chiuvetă stăteau două farfurii. Lângă ele, o trusă de toaletă deschisă, un aparat de ras, o pensulă şi un săpun de bărbierit.

În spatele unei perdeluţe colorate de sub chiuvetă se găsea o găleată de gunoi. De aici venea duhoarea. Fusese aruncat acolo un prânz congelat, escalop garnisit cu smântână şi nişte colţunaşi, într-o pungă dublă. Punga cu colţunaşii era intactă. Dar punga cu escalopul se umflase pesemne până plesnise.

Fabio duse găleata în grădină. Împreună, se apucară să facă puţină curăţenie la Gourrama.

Mai târziu, când Fabio se aşeză să examineze computerul, Norina se duse în grădină. Voia să culeagă pentru unchiul lui Lucas nişte prune, poate şi nişte mure. Cerul arăta din nou ca şi cum s-ar porni să se reverse din clipă în clipă.

Fabio se uita pe fereastră la Norina, care stătea sub prun, mişcându-se cu încetinitorul. Îşi lăsa capul pe spate, arunca o privire cercetătoare printre crengi, îşi întindea braţul, culegea un fruct, îşi îndoia braţul, îşi cobora mâna în coş. Graţioasă ca o dansatoare dintr-un templu. Mişcările ei erau mult mai armonioase decât tot ce văzuse vreodată la Tai Chi. Abia după un timp Fabio descoperi motivul încetinelii ei: nu voia să stârnească furia viespilor cu o mişcare

bruscă.

Porni laptopul lui Lucas. Se întâmplă ceva ciudat: se auzi o melodie şi pe ecran apăru urarea de bun venit în calitate de nou utilizator, fiind îndemnat apoi să urmeze instrucţiunile.

Laptopul lui Lucas solicita indicaţii de utilizare pentru o nouă punere în funcţiune. O etapă necesară numai la aparatele folosite pentru prima oară. Sau la unele reinstalate de curând.

Fabio urmă indicaţiile şi avu în scurt timp certitudinea: cineva ştersese toate datele de pe hard disk şi reinstalase sistemul de operare. Eventual Lucas. Sau altcineva?

Nu-i veni în minte decât Duliman Boswell. Şi oamenii lui câteodată puţin cam puerili.

Un brusc curent de aer trânti uşa. Fabio tresări. Vântul agita copacii. Norina nu mai era afară sub prun.

Închise fereastra şi ieşi pe verandă. În depărtare, oraşul se mai vedea luminat de soare. Dar mari corăbii de nori negri înaintau cu repeziciune în direcţia lui. Norina fusese să culeagă mure şi venea acum spre casă. În mâna stângă ţinea un coş, în dreapta o găletuşă de lapte. Vântul îi răscolea părul de pe frunte şi-i lipea bluza de trup. Fabio îi ieşi în întâmpinare şi-i luă lucrurile din mâini.

— Ai găsit ceva pe laptop? întrebă ea când se refugiaseră în casă.

Fabio îi explică tot.

— Eu cred că se pot reconstitui nişte date şi după un hard disk şters. Datele mai sunt acolo. Trebuie găsit doar accesul la ele.

— Asta susţine constant şi neuropsihologul meu.

Stăteau la masă şi se uitau la cum se juca vântul prin grădinile din Waldfrieden. Ploaia se lăsa aşteptată. Dar ceva mai departe, spre apus, cădea cenuşie şi verticală dintr-un nor ca dintr-o pară de duş.

Momentul părea tocmai potrivit pentru o conversaţie neplăcută.

Dar care suporta totuşi să mai fie amânată un pic.

Fabio goli pe masă conţinutul primei cutii. Nimic care să semene cu însemnările unui cercetător. Un manuscris de aproximativ treizeci de pagini, cu dese reveniri asupra textului: era o povestire neterminată, cu titlul „în sfârşit”. Diverse începuturi de poezii, pe lângă catrene şi fragmente de versuri pentru melodii. Evident o colecţie a încercărilor literare private ale lui Lucas. Câteva obiecte de care fusese ataşat: un stilou inutilizabil; nişte scoici mărunte, banale; un portchei cu stema oraşului Innsbruck; câteva plicuri *par avion*, cu adresa scrisă de o mână de femeie, de al căror conţinut nu se atinseră. Puseră totul la loc în cutie.

Conţinutul următoarei cutii i se păru cunoscut lui Fabio. Material didactic din şcoala de jurnalişti. Fabio îl aruncase de mult pe al său. Cel al lui Lucas în schimb era plin de sublinieri cu markere de diverse culori.

Pe celelalte două cutii apărea inscripţia „Interviuri şi investigaţii”. Conţinea carneţele de care folosea şi Fabio. Cele mai multe erau legate cu un elastic de o casetă audio. Toate purtau un titlu şi o dată.

Vântul scăzuse în intensitate. Deasupra oraşului scânteiau fulgere. Cu mare întârziere se auzeau şi tunetele. Fabio şi Norina stăteau la masă, aplecaţi asupra însemnărilor lui Lucas, ca doi copii asupra unor bricolaje de Crăciun.

Norina lăsase coşul cu prunele răscoapte lângă banchetă, pe podea. O mireasmă de fructe intrate în fermentaţie îi urcă lui Fabio în nări.

Dintr-odată totul îi apăru în faţă, ca şi cum n-ar fi fost niciodată uitat.

Lucas era aşezat la masa asta, ca Norina acum. El însuşi stătea în picioare. Se certau. Era vorba despre scandalul Lemieux, cum numiseră ei proiectul. Fabio îi declarase lui Lucas decizia de a nu mai continua investigaţia. Lucas reacţiona cu încăpăţânarea de care numai el era în stare. Asculta atent şi contracara fiecare argument, oricât de convingător, cu mereu aceeaşi clătinare dezaprobatoare a capului.

Mai cu seamă atunci când argumentul era legat de bani.

Fusese o ceartă urâtă. Fabio nu se dăduse în lături de la nimic: ironii, ameninţări, insulte; îi amintise cu duritate lui Lucas că fără el n-ar fi ajuns nicăieri. Nu se alesese cu nimic decât cu mereu repetata, îndărătnica clătinare a capului.

În cele din urmă, Fabio răcnise:

— Pupă-mă-n fund! Povestea a murit, chit că eşti de acord sau nu. Am predat însemnările lăsate de Barth!

Şi Lucas răcnise la rândul lui:

— Iar eu le-am copiat!

Fabio ieşise din încăpere ca un apucat. Dar la cotitura drumului se răzgândise şi făcuse cale întoarsă.

Ajuns la poarta grădinii, îl văzu pe Lucas venind din casă cu un pachet şi dispărând sub verandă.

Goni într-acolo şi-l văzu pe Lucas ascunzând pachetul.

Apucă o lopată cu o coadă de lemn groasă şi porni spre Lucas.

În acest punct, rememorarea se oprea. Probabil îl subapreciase pe Lucas.

Ca pentru a sărbători ivirea celei de-a doua insule de aducere aminte în memoria lui Fabio, vântul sfâşie pentru o clipă pătura de nori. Soarele apunând lumină colonia de grădini ca pe un decor de film.

— Ce-i cu tine? întrebă Norina. Eşti alb ca varul.

Fabio îşi ridică ochii spre ea.

— Mi-a venit în minte unde ar putea fi documentele.

Când ieşiră la aer, primele rachete lansate de câţiva copii nerăbdători se înălţau spre cerul care se lumina. În grădina doamnei Blatter, un şir de lampioane executau un dans exuberant pe sârma lor. Vântul bătea în copertina improvizată.

Fabio o luă înainte. Şi spaţiul de sub verandă avea nevoie de o debarasare urgentă. Dădură la o parte o scară care bloca accesul la butoiul de fructe.

Butoiul avea un capac, îngreunat cu cărămizi. Lângă butoi zăcea o foarfecă ruginită de tăiat viţa-de-vie şi o coasă ştirbă.

Fabio puse totul pe podea şi ridică apoi capacul. Din butoiul gol îi izbi mirosul unor fructe fermentate aici ani şi ani la rând.

— Simţi mirosul? întrebă el. Ca al prunelor din coşul tău. Mirosul lor mi-a trezit amintirile.

Se aplecă asupra butoiului şi-şi cufundă braţul în el. Cu vârfurile degetelor atinse un obiect. Îl apucă şi-l trase afară.

Era un sac negru pentru deşeuri, conţinând o cutie grea.

Singura sursă de lumină a încăperii era un bec incandescent, legănându-se deasupra mesei. Zăriseră rămăşiţele abajurului care-l acoperise cândva printre vechiturile de sub verandă.

De trei ore, Fabio şi Norina studiau însemnările doctorului Barth. Majoritatea lor erau

adnotate, pe *post-its*, de mâna lui Lucas, care le explica diferitele semnificaţii. Orice ar fi avut de obiectat cineva metodei de cercetare aplicate, suita dovezilor era copleşitoare.

Stăteau unul lângă altul şi examinau filă cu filă. Afară începuseră artificii răzleţe, asemenea unor împuşcături trase din ultimele cuiburi de rezistenţă ale unei ţări de mult cucerite. De la un timp, Norina îşi pusese capul pe umărul lui Fabio.

Când parcurseseră ultima filă, o rânduiseră ordonat deasupra celorlalte şi îndreptaseră cu mâna întregul teanc, punându-l la loc în cutia lui, apoi se duseră la fereastră. Priveau la semnalele luminoase, la fulgerările şi sclipirile care scânteiau în noaptea vijelioasă.

Apoi, spontan, se sărutară, îşi scoaseră fără grabă veşmintele şi porniră să reînnoiască, în patul strâmt şi scârţâitor, alte amintiri, mai frumoase.

Cerul se arătă cruţător şi nu plouă atunci când marele foc de artificii se aprinse deasupra lacului. Fabio şi Norina, strâns lipiţi unul de celălalt, rămaseră culcaţi sub pătura în carouri. Numai jerbele cele mai înalte, cele mai strălucitoare, cele mai spectaculoase intrară în câmpul lor vizual, înainte de a li se stinge treptat scânteierea, lucirea tremurătoare, licărul.

„Acum!" îşi spuse Fabio.

— Fabio, şopti Norina.

— Hmm?

— Fabio cel uitat...

— Da?

— ...cred că aş putea să-l uit şi eu.

Fabio o trase pe Norina şi mai aproape de el. Un buchet de proiectile luminoase înflori şi apuse în depărtare.

— La fel şi eu, şopti Fabio.

Abia se stinsese un ultim mănunchi de raze, că o ploaie tropicală începu să bată darabana în cartonul gudronat al acoperişului.

Fabio o înveli mai bine pe Norina.

— Ai fost vreodată la Amalfi?

— Nu.

— Ştiu un hotel acolo. Cu grădini suspendate şi un lift ce coboară direct până la mare.

— Pare scump.

— Am ceva bani puşi deoparte.

Două săptămâni mai târziu apăru pe prima pagină a ziarului *Sonntag-Morgen* cel din urmă text al lui Lucas Jäger. Purta titlul: „Cioco-şocul. Prioni în ciocolată".

Numele lui Fabio Rossi nu era menţionat nicăieri.

M-au ajutat cu sfatul şi ideile lor, mi-au acordat timpul şi răbdarea lor:

Dr. phil. Peter Brugger de la Clinica Neurologică a Spitalului Universitar Zürich; prof. dr.

med. Hans Landolt de la Clinica de Neurochirurgie a Spitalului Cantonal Aarau; Peter Locher de la Oficiul Federal pentru Circulaţie, Departamentul supraveghere, Secţia de personal pentru circulaţia publică; dr. phil. Andreas U. Monsch de la Memory Clinic a Clinicii Universitare de Geriatrie Basel; dr. Esteban Pombo-Villar, Preclinical Research, la Novartis Pharma, şi Giovanni Pucci, Secondo.

Tuturor le adresez mulţumirile mele.

Martin Suter

Notes

[←1]
În germană, *Vogel* înseamnă pasăre.

[←2]

Lili Marlen este numele unui celebru şlagăr german din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care a inspirat chiar un film reputatului regizor Rainer Werner Fassbinder. Fabio se referă la primele versuri ale textului.

[←3]

Vals lent.

[←4]

Weber — ţesător (în germ., în orig.).

[←5]

„Die Jade Prinzessin am Webstuhl” (în germ., în orig.).

[←6]

În textul original este inserată o altă poezie a scriitorului romantic german: „Noaptea". Pentru a evita stângăciile unei transpuneri literale, am optat pentru o poezie deja tradusă, apropiată ca atmosferă şi având acelaşi număr de strofe, apărută în volumul Joseph von Eichendorff, colecţia „Cele mai frumoase poezii", Editura Albatros, Bucureşti, 1972. Versiunea românească îi aparţine lui Eugen Frunză.

[←7]

Liniştea pădurii (în germ., în orig.).

[←8]

ESB — Encefalita spongiformă bovină, cunoscută la noi ca „boala vacii nebune”.

[←9]

Maladia Creutzfeldt—Jakob poartă numele celor doi medici neuropsihiatri care au definit-o şi i-au descris manifestările: germanul Hans Gerhard Creutzfeldt (1885-1964) şi austriacul Alfons M. Jakob (1884-1931). Este vorba despre o îmbolnăvire a sistemului nervos, cu grave fenomene de degenerescenţă a creierului şi cu deznodământ letal. Factorii declanşatori sunt consideraţi prionii, actualmente cei mai mici agenţi infectanţi cunoscuţi.

[←10]

Iepure de casă (în it., în orig.).

[←11]

Un vin roşu din Piemont.

[←12]

O cremă de gălbenuş de ou cu zahăr şi vin.

[←13]

Actriţă de film din Germania celor dintâi ani postbelici. S-a afirmat în primul film de ficţiune al studiourilor DEFA din Berlinul răsăritean, „Ucigaşii sunt printre noi” (*Die Mörder sind unter uns*), în regia lui Wolfgang Staudte.

[←14]

O sticluţă de şampanie (în it., în orig.).

[←15]

Guadelupa (Guadeloupe) - grup de insule din arhipelagul Antilelor Mici. Posesiune franceză.

[←16]

Tren de mare viteză, cu o capacitate de „înclinare" ghidată electronic (ca un *pendolo* — pendul), aparţinând unei companii mixte elveţiano-italiene.

[←17]

Salvamar (în it., în orig.).

[←18]

Chiar şi tu vei deveni asemenea unui vechi refren, pe care nu-l cântă nimeni (în it., în orig.).

[←19]

Cisalpino — ca şi pendolino, un tren de mare viteză, utilat foarte modern.

[←20]

Muzică şi dans cu inflexiuni apropiate de ritmurile jazzului, care au luat naştere în Insulele Antile, înlocuind treptat vechile dansuri sclavagiste din zonă.

[←21]

Pagini frumoase.